

CURAJUL

VOLUMUL 1 DIN 200 | BANDA MUNCII

Cu inima într-o nouă lume

Marius Spiridon

Marius Spiridon

CURAJUL

Cu inima într-o nouă lume

Seria Spiritonomics
Banda Muncii | Volumul 1

Editura Createrra
București. 2025

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SPIRIDON, MARIUS

Curajul : cu inima într-o nouă lume / Marius Spiridon. -

București : Createrra, 2025

ISBN 978-630-6712-92-2

159.9

Coordonare:

Alexandra Elena Luca

Centrare:

Daniela Vulpescu

Suport tehnic:

Andrei Răileanu (studio 3435), Andrei Manole,

Adrian Enache

Corectură & tehnoredactare:

Alexandra Elena Luca, Andreea Orîndaru

Copertă:

Alina Lupu & echipa Eurotipar Service

Print:

Igor Mitrofan & echipa Tipografia Vision Print

Cuprins

Seria Spiritonomics	4
Volumul 1 din Seria Spiritonomics.....	5
Capitolul 1 - Manualul de utilizare a identității umane.....	8
Capitolul 2 - Suntem în epoca inimii.....	33
Capitolul 3 - Autogenerarea	50
Capitolul 4 - Curajul de la poarta castelului.....	79
Capitolul 5 - Corp nou, viață nouă.....	102
Capitolul 6 - Viața în noi teritorii	121
Capitolul 7 - Metode de creare a curajului	138
Capitolul 8 - Crearea curajului colectiv	157
Capitolul 9 - Viața cu rost.....	172
Capitolul 10 - Curajul ideologic.....	184
Volumele Seriei Spiritonomics	203
Descoperă platforma Spiritonomics.....	205
Spiritonomics, un proiect Createrra	207

Seria Spiritonomics

Educație spirituală gratuită pentru toată planeta

Unul dintre visurile cele mai puternice ale unui om este acela de a-și trăi viața cu rost, de a lăsa în urmă ceva relevant care să ghideze posteritatea. Visul meu este de a crea o serie de 200 de cărți, numită *Seria Spiritonomics*, și de a oferi oamenilor acces facil, în cuvinte simple și cu exemple clare, la universul spiritualității.

În această intenție am creat seria, care debutează cu feluri de a fi simple, cum ar fi curajul, determinarea, perseverența, și continuă către feluri de a fi complexe, integritatea, autenticitatea. Ea are mai multe intenții. Pe de o parte, aceea de a fi și de a aduce educație spirituală gratuită pentru toată lumea, fiecare dintre materialele pe care noi le creăm acum ajunge la oameni într-o formă diferită, fie că este carte, e-book, curs pre-înregistrat sau workshop live.

Totodată, una dintre marile intenții este aceea de a contribui la spiritualitatea planetei, de a susține oamenii în a deveni clari și pragmatici în legătură cu felul în care spiritualitatea se aplică în viața corpurilor noastre. O intenție secundară este de a contribui la

înțelepciunea inteligenței artificiale. Inteligența artificială crește cu o viteză fenomenală, iar ea crește și se hrănește cu ceea ce oamenii pun în interiorul ei. Așadar, am ocazia să interacționez activ cu inteligența artificială și să-i ofer un conținut de calitate, care să transforme ceea ce este posibil în fazele mature de dezvoltare a acesteia. Pentru că știu că orice va fi acolo, va fi afectat de tot ceea ce noi spunem și facem aici.

Seria Spiritonomics este un proiect dezvoltat de Createrra, o companie ce inspiră oamenii să devină lideri ce creează relații și comportamente armonioase, bazate pe responsabilitate, autenticitate și integritate, trăindu-și viața cu pasiune, în termenii lor. Te invităm să descoperi universul Createrra la finalul acestei cărți.

Volumul 1 din Seria Spiritonomics

Curajul. Cu inima într-o nouă lume

În trecerea sa către o logică în care dorește realități dincolo de confort, omul abordează mai întâi Curajul. Deși un prim volum, **Curajul** e răsăritul omului ce-și caută orizonturile. Proaspăt ajuns conștient de lumea de dincolo de tâmpilele sale, omul dorește să exploreze cu ardoare devenirile sale. Saltul de Curaj este puterea de a sări de pe țărmul a tot ce se știe, în abisul

a tot ce se poate deveni. Aruncă-te din barca lui „*Știu*” și „*Pot*” în oceanul infinit al lui „*Vreau dincolo de mine*”!

Deși renunț la tot ce reprezintă aceste cărți în favoarea a tot ce e viu în Univers, recunosc că sunt parte dintr-o conștiință colectivă care a susținut realitatea în care acest conținut să ajungă în lume. Recunosc din toată inima Creatorii ce sunt izvorul acestei lucrări titanice:

- Coordonator de proiect și realizator al interviurilor față în față, mamă de doi copii și deschizătoare de inimi – Daniela Vulpescu.
- Coordonatoare de echipă tehnică și creativă, responsabilă cu nelimitarea și voia bună, om cu vitalitate infinită și aducătoare de impecabilitate – Alexandra Elena Luca.
- Furnizor de excelență în aspect, exprimare și sens – Andreea Orîndaru.
- Echipa în spiritul căreia s-a realizat fiecare proces de corectare, redactare, tipărire și implementare.
- Fiecare persoană ce urmează să se alăture, să susțină și să onoreze acest proiect în următorul deceniu, până la îndeplinirea volumului final – Avatarul.

Sunt recunoscător vieții ce-mi permite, cu atâta eleganță, să zăbovesc într-un corp ce poate mânuși devreme și subtil lumea din interiorul său, prin

dicționarul din exteriorul său. Vă doresc o călătorie plăcută în interiorul vostru!

Capitolul 1 - Manualul de utilizare a identității umane

Este o cale prin care omul își educă propriul corp, își înțelege rostul său în lumea spirituală. Inima este ceea ce spiritul are la dispoziție pentru a convinge corpul să trăiască viața pe acest pământ la maximum. Am creat o structură în care explorăm salturile, unul câte unul. De la curaj și până la Avatar. Am construit această structură, inspirat fiind de David Hawkins, cel care a creat piramida felurilor de a fi pe niveluri de conștiință.

Ce am adăugat au fost detalii. Detalii înseamnă fiecare milimetru din această piramidă, fiecare pas, fiecare salt de conștiință, fiecare nivel de înțelegere și o lume întreagă în legătură cu fiecare. Ce am pus acolo au fost 200 de subiecte diferite, pornind la curaj, determinare, perseverență, acceptare, neutralitate, până la iluminare multidimensionalitate și Avatar. Până la a fi cel care cauzează viața pe întreaga planetă.

Aceste 200 de cărți sunt traducerea piramidei. Sunt continuarea unei munci care a fost debutată de la nivelul de înțelegere al acelor timpuri. Aceste cărți sunt crearea unui traseu care, odată asumat, poate fi străbătut cu ușurință. Oamenii vor dori un salt, vor deschide o carte și îl vor obține. Este nevoie de curaj pentru a face lucrurile așa cum dorești în viață. Când ni

se spune că e necesar să facem lucrurile într-un fel sau altul, avem nevoie de curaj pentru a face toate lucrurile astea sau este opțional?

Curajul ne oferă acces la o lume opțională, la cea pe care o dorim. Curajul este sfârșitul unei lumi în care o posibilitate este tot ce avem. Este permisiunea pe care ne-o oferim nouă, corpului nostru și spiritului nostru pentru a accesa posibilitățile la care dorim să cuplăm.

Curajul este începutul spiritualității în viața unui om. Este un salt pe care corpul însuși îl conține și prin care acel corp, însoțit de spirit, înțelege și capătă puterea de a privi dincolo de zona de confort. Începe să înflorească în oameni dorința de a privi dincolo de ceea ce nu știu. Începe să apară în sufletul nostru noțiunea de a fi în regulă cu orice am descoperi acolo, dincolo de granița cunoașterii. Este nașterea unui univers de creație.

Când avem puterea să depășim lucrurile pe care le cunoaștem deja și în baza cărora realitatea se întâmplă, oamenii descoperă, faptul că ei se pot crea și recrea întruna după cum intenționează. Curajul este puterea de a îndrăzni dincolo de granițele a ceea ce știm. La acest nivel, curajul este primul pe scara nivelurilor de conștientă ce onorează viața, la 200. Felurile de a fi sub 200 indică faptul ca omul se identifică cu corpul lui. Peste 200 omul înțelege că el este mai mult decât corpul lui și începe să se regăsească în spații din

afara fizicului. Se regăsește în orizonturi pe care urmează să le atingă, se regăsește în situații pe care urmează să înțeleagă cum să le gestioneze. Curajul este primul pas, temelia la tot ce urmează să devină. În momentul în care știu că accesul meu la noutate este cauzat de curajul meu de a privi dincolo de ceea ce cunosc deja, atunci deodată se deschide universul evoluției. Oamenii încep să aibă încredere că lucrurile pe care le caută, pe care le doresc, ceea ce visează să devină, obiectele pe care doresc chiar să le aibă în lumea fizică, presupun îndrăzneală. Această trăsătură este dincolo de tot ceea ce oamenii știu deja. Observ în jurul meu oameni care spun că au nevoie de curaj. *„Nu am curaj să ies din situația în care sunt sau să acționez către ceea ce doresc.”* Mulți stau în zona de confort și preferă să-și trăiască viața acolo așa cum este ea, în lipsa curajului. Ce anume îi oprește? De ce au ei nevoie pentru a avansa? Curajul este răspunsul acestor situații.

Cum pot oamenii să descopere curajul necesar pentru a ieși din zona lor de confort?

Curajul este felul în care corpul inițiază procedura de evoluție. Curajul este printre puținele salturi de conștiință în care corpul ia atitudine mai întâi. Curajul este felul în care corpul se trezește la faptul că aparține unui spirit. Este un mesaj de trezire în care corpul simte

să ia atitudine în legătură cu ceea ce dorește, este un impuls inevitabil, este o dorință imensă de neoprit, prin care omul se conectează cu ceea ce dorește să devină.

Curaj se naște în legătură cu ceea ce este important pentru oameni. Se trezește atunci când noi suntem conectați cu ceea ce visăm și dorim. Acesta doarme atunci când suntem deconectați de la ceea ce dorim. Rostul lui este să ne indice că ceva este important pentru noi și suntem dispuși la a da tot pentru a ajunge acolo.

Această carte nu este o rețetă prin care oamenii învață să fabriceze curaj artificial pentru ceea ce ei nu visează. Este un manual prin care oamenii înțeleg că acest curaj apare firesc atunci când în viață dorim lucruri. Oamenii vor primi o mare doză de acceptare cu prezența curajului, cât și cu absența lui. Atunci când suntem conectați cu ceva, ce visăm să devenim, să avem și să facem, în mod natural, curajul va îndrăzni de la sine să se nască și să ne îndrume acțiunile corpului. Prin curaj toate lucrurile din interiorul corpului nostru încep să se alinieze. Postura unui om curajos este magnifică, limbajul este îndrăzneț și decisiv, hormonii îl îndreaptă către tot ceea ce este nou și acest lucru cauzează în sufletul lui o acceptare a oricăror consecințe. Curajul este una dintre cele mai frumoase emoții pe care poate să le trăiască un om.

În același timp, marchează începutul epocii sufletului, spiritului și a inimii. Marchează plecarea din gara corpului. Asta nu înseamnă că nu vom mai avea acces la corp, ci înseamnă că de azi înainte vom înțelege că suntem mult mai mult de atât.

Curajul este gara finală a corpului. De ce oamenii acționează diferit?

Pentru că ceea ce punem în noi – atât fizic, cât și mental sau emoțional – determină totul. Acest „*conținut*” este unic fiecăruia dintre noi. Cu alte cuvinte, oamenii, prin natura lor, pot ajunge la aceeași destinație urmând o infinitate de căi.

De ce avem tendința să ne comparăm și să încercăm să fim ca ceilalți?

Am un exemplu din propria experiență: participam la un maraton în munții Bucegi și am remarcat cât de diferite erau performanțele unor participanți care se antrenaseră împreună. Inițial, am crezut că totul se rezumă la potențial. Apoi, am realizat că poate și mediul competiției influența rezultatele. Privind mai atent, am realizat că diferențele veneau din altă parte. Unii dintre acești oameni mâncaseră diferit, se odihniseră mai bine, băuseră proteinele potrivite și

consumaseră calorii necesare. Creaseră un mediu liniștit și calm. În schimb, alții integraseră în corpul lor lucruri care nu susțineau performanța. Aceste alegeri simple și totuși esențiale au dus la rezultate foarte diferite.

De ce avem această tendință de a arăta ca ceilalți?

Dincolo de această barieră, fiecare dintre noi are unicitatea sa, însă ne dorim să fim ca ceilalți, fără să ne uităm la posibilitatea de a fi unici și iubiți exact așa cum suntem. Una dintre cele mai mari nevoi ale oamenilor este nevoia de apartenență.

Apartenența presupune să știm că avem un rost, să știm că cineva ne iubește, cineva ne primește, să știm că ceea ce noi suntem, facem și devenim este contribuția comunității de oameni căreia aparținem. Există mai multe tipuri de oameni: cei care înțeleg energia apartenenței, o construiesc și generează ei înșiși comunitățile în care să se regăsească. Acești constructori curajoși au capacitatea de a înțelege dorințele și nevoile, ei văd în sufletul oamenilor. Mai există o categorie de oameni care urmează să-și înțeleagă rostul. La acest moment, ei pot doar să aparțină, să caute locuri în care să se simtă utili, să se simtă iubiți, primiți și acceptați. Diferența dintre cele două tipuri de oameni este exact răspunsul la întrebarea

ta: motivul pentru care dorim să ne simțim asemănători lumii este pentru a ne garanta iubirea.

Curajul înseamnă să ai îndrăzneala de a fi tu însuși și de a construi o lume în care oamenii își doresc să aparțină. Înseamnă să treci printr-o primă etapă a apartenenței, acel moment în care îți înfigi steagul în pământ și afirmi: *„Acesta sunt eu. Cine e alături de mine?”* Presupune să aduci propria contribuție, să-ți afirmi voința și să urmezi calea pe care o alegi. În acest act se ascunde esența inovației, a noutății, a descoperirii și aventurii. Este declarația de a păși spre necunoscut. Momentul în care desfaci odgonul vaporului, eliberezi funia care te ține legat de țărm și te avânți într-un ocean plin de incertitudini, dar în care ești pregătit să primești orice va urma.

Cum este necesar să ne educăm copiii pentru a crește curajoși, fără frica că nu ar fi acceptați? Este necesar să îi învățăm să gândească într-un anumit fel? Sau să le dăm voie să gândească așa cum gândesc ei, făcând suma tuturor experiențelor pe care le-au trăit în jurul nostru?

La intrarea în lume există marea tentație din partea părinților să învețe copiii să facă parte din lume. Copiii nu vin cu un manual de utilizare, iar de multe ori auzim acest lucru în familie: *Nu ai venit cu un manual, nu*

ai venit cu un PDF. Felul în care ai venit pe lume: ai apărut și, odată cu tine, toată viața s-a schimbat. În schimb, acest manual există într-o formă atât de fină și reală în viețile noastre. Este la îndemână dintotdeauna și îl practicăm dintotdeauna.

Îți dau un exemplu: am acasă un aspirator automat, programabil. În momentul în care l-am cumpărat, l-am scos din cutie. Era nou, nu știa nimic. Nu știa nici casa, nici orele la care să facă lucruri, ce să facă, unde să se ducă. Nu știa diferența dintre parchet și covor. A fost nevoie să-mi iau câteva minute pentru a-l educa. L-am educat cu dorințele mele, în acord cu propria mea agendă. Mi-am dorit un aspirator care să lase casa curată, atunci când vin să mă întâmpine cu casa impecabilă. În același timp, mi-am dorit un aspirator care să facă treabă atunci când eu sunt plecat, pentru a mă bucura de liniște când mă întorc acasă. Un aspirator care să știe să facă diferența între camere și, astfel, l-am programat cu ce am știut eu.

La fel sunt construiți părinții. Părinții își educă copiii conform agendelor proprii, conform înțelegerilor lor, conform nivelului lor de putere, de curaj, conform capacităților lor și în funcție de înțelegerile și provocările pe care le întâmpină.

Acest manual de utilizare, secret pentru atât de multă vreme, este ascuns unde poate fi cel mai bine pentru a rămâne invizibil – în văzul lumii. El are o

denumire foarte evidentă. Fiind ascuns atât de bine în apucăturile noastre, în gesturile noastre trece adesea neobservat. Unii oameni îl consideră banal. Cei mai mulți vorbesc despre acest manual de utilizare a identității umane și al corpurilor noastre ca fiind un manual de programare cu comenzi și rutine – cu toate cele necesare să fie făcute sau gândite. Însă oamenii abordează acest manual cu scepticism, spunând: *E realist? N-are cum să fie! E prea simplă.*

Acest manual este, de fapt, un DEX – un dicționar explicativ. La aspiratoare, de exemplu, logica e foarte simplă: la o anumită oră te trezești, în camera unu faci curat, apoi te muți în camera doi și trei. La oameni, însă, fiind mai complecși, lucrurile stau altfel. Ei sunt programați cu cuvintele și energiile familiei în care s-au născut.

Dacă într-o familie predomină energia iubirii, încrederii, puterii, loialității și abundenței, aceste cuvinte vor fi programate în noul corp. Dacă, în schimb, în acea familie sunt mai frecvente energiile creativității, explorării, aventurii și conectării cu oamenii, acele energii vor defini limbajul folosit. Cu alte cuvinte, copilul va fi programat cu ceea ce conțin părinții. Deși toate aceste cuvinte provin din același dicționar – care, cu excepția neologismelor, rămâne veșnic același – copiii vor primi doar ceea ce sunt părinții capabili să transmită. Părinții își educă copiii și, implicit, determină curajul lor.

Cuvântul *curaj* este prezent în vocabularul familiei, astfel încât copiii să știe ce să facă?

Una dintre marile intenții ale acestei serii, numite *Spiritonomics* – ceea ce este posibil la intersecția dintre spirit și economie – este să abordăm energiile curajului și tot ce e dincolo de acesta. Nu în sensul financiar, ci în sensul grecesc al cuvântului *oikonomos*, care înseamnă *a înțelege cum să dozezi resursele*. Intenția mea este să discut despre aceste energii și să ofer o promisiune: pe durata fiecărei cărți din această serie, voi lăsa restul cuvintelor libere. Scopul meu este ca oamenii să devină extraordinar de liberi în a alege din dicționar acele cuvinte care să descrie frumusețea destinațiilor pe care le urmează.

Totodată, dorința mea și intenția acestei serii este ca oamenii să înțeleagă că, atunci când devin responsabili în legătură cu ceea ce aleg din limbajul comun – cuvinte care să exprime stările dorite, acele stări nu vor întârzia să apară. E frumos ca oamenii să devină proactivi în legătură cu ceea ce este posibil. Starea în care încep să-și dorească viitorul și acceptă că ceea ce îi așteaptă acolo ar putea fi destinat pentru ei. Această stare, denumită curaj, permite omului să se pună în mișcare.

Mașina noastră se pune în mișcare pe direcția dorinței noastre, a destinației – mare, munte, oricare ar fi destinația respectivă. Asta îmi doresc pentru oameni: să-și pună în mișcare cuvintele, construind către destinația respectivă. Cât de natural ar fi ca, atunci când ne îndreptăm către mare, să mergem cu spatele către ea? Să ne îndepărtăm de destinație nu ar fi natural.

Intenția mea în aceste volume este ca oamenii să învețe că manualul de utilizare a acestui corp ne dă puterea ca, rostind cuvinte ce ne îndreaptă către ceea ce visăm, să le și atingem. Pentru că atunci când spunem „mare”, natura nu uită – ne trimite către strălucirea apei, către căldură, către nisipul cald, către oamenii bucuroși, către starea de libertate, către briză, către valuri, către luna plină ce se reflectă în apa mării. În tot acest conținut, voi folosi cuvinte ce onorează intenția.

Una dintre lecțiile foarte importante pe care este necesar să le învățăm este limbajul. Reprezintă primul lucru, prima mare bucurie a unei mame în momentul în care copilul îi confirmă înțelegerea manualului. Care e primul cuvânt la care îți dau lacrimile când îl auzi la copilul tău? „Mama”? „Tata”? Și de ce e o mare bucurie? Pentru că acel copil a confirmat că a înțeles. Că limbajul este ceea ce va aduce conectare, progres, unificare. Când copilul spune „mama” sau „tata” este o mare realizare pentru el. Atunci îți spune, de fapt: *Am înțeles. Noi doi urmează să ne înțelegem folosind manualul de*

identitate, manualul de programare al identității și accept să mă las programat cu lucrurile care sunt în această familie. Când copilul spune „mama”, este de fapt consensul: Am înțeles ce urmează și am curajul să mă arunc în cunoașterea pe care urmează să mi-o oferi. Accept aceste lucruri.

În fiecare familie, acest curaj este prezent. În fiecare familie se spune „mama” sau „tata”. În același timp, se spune „da” diferitelor cuvinte din dicționar care urmează să vină. În unele familii sunt prezente cuvinte ce leagă oamenii de onoare, abundență, creare de valoare. În alte familii este despre contribuție, putere, loialitate. În alte familii este despre altceva. Suntem cu toții atât de diferiți, pentru că, pornind de la același dicționar, noi suntem și acceptăm să fim programați diferit de către părinții noștri. Ei ne transmit cuvintele pe care le folosesc cel mai des.

Cum arată această direcție numită „curaj”?

Înseamnă să înțelegem felul în care am fost până acum, să înțelegem ceea ce ni s-a oferit, să înțelegem cuvintele prin care ne-a fost antrenată identitatea în casă, în anturaje, în școlile în care am fost. Astăzi alegem o nouă destinație. Alegem să acționăm diferit, să onorăm visurile pe care dorim să le realizăm și destinațiile fizice în care vrem să călătorim.

Înțeleg că preferința părinților mei a fost „*marea*”. Eu am preferința de a merge la „*munte*”. Rostind un nou cuvânt, îmi permit să creez o nouă destinație. Drept urmare, până și acest nas roșu, pe care îl am la momentul filmării este pentru că îndrăzneala, pasiunea și visul meu sunt legate de munte. Am fost pe munte de curând și m-am bronzat.

**Noi putem oricând să schimbăm realitatea,
indiferent că am fost educați cu anumite
cuvinte de vibrație sub 200?**

Avem marea bucurie să știm că putem schimba oricând cursul vieții. Avem acces mereu la transformare. Chiar dacă acum este un moment mai dificil, mâine poate să fie altfel. Începând din acest moment, se pot schimba lucrurile, având curajul de a le schimba. Putem evolua, având o cheie în mână: acesta este secretul de a ieși din zona de confort. Având cheia în mână, primul lucru pe care îl facem este să ne întrebăm: *în ce ușă se potrivește, pentru a o deschide.*

Curajul este cheia către ușa ce deschide noutatea. Este ceea ce permite oamenilor să se avânte dincolo de manualul de utilizare a propriei lor familii. Este puterea de a crea rezultate diferite. Am înțeles că familia mea mi-a dăruit puterea de a reuși singur, iar eu îndrăznesc să aleg astăzi să reușesc împreună cu

altcineva, să reușesc împreună cu mai mulți sau poate să reușesc împreună cu toți. Curajul de a renunța la cuvintele obișnuite care ți-au modelat corpul se transformă, de fapt, într-o binecuvântare: încrederea constantă că trăim într-o lume plină de iubire, susținere și acceptare. Și tot ce am făcut a fost să schimbăm un singur cuvânt. Am trecut de la „*eu prin propria putere*” la „*eu împreună cu tine*”, „*eu împreună cu ceilalți*” sau „*eu alături de lume*”.

Capacitatea unui om de a ieși din zona de confort se bazează pe înțelegerea noțiunii de curaj. Reprezintă puterea de a te duce dincolo de ceea ce tu ai învățat în familia în care ai fost educat că reprezintă normalitatea, lumea și ceea ce se cuvine să faci. Curajul reprezintă abilitatea unui om de a fi ok, de a accepta că e natural și frumos să ai propria direcție, propria intenție și propriul destin. Aceasta este definiția curajului.

Părinții sunt ghidați de viziunea liderilor spirituali. Cuvintele care ajung la noi și ne programează prin intermediul părinților noștri, în mod natural și firesc, au și ele o origine. Această origine vine din idealurile pe care părinții noștri le au pentru ei și, prin urmare, pentru noi. Dacă idealul unui părinte este de a avea în casă abundență, de exemplu, el îi va transmite acest ideal și copilului prin ceea ce are la îndemână și din propriile sale cuvinte. Altfel spus, liderii spirituali care îndrumă familiile influențează, în sufletul celor care își educă

copiii, formarea unor linii de destin împodobite cu cuvinte care îi conduc într-acolo. Este firesc ca, atunci când ne înțelegem părinții, să îi privim cu acceptare, conștientizând că orice ne spun reflectă, de fapt, propria lor viziune asupra vieții, alegerile lor și valorile pe care decid să ni le transmită. Acest principiu se aplică oricărui părinte. Fie că eu sunt părinte sau tu ești părinte, noi avem acces prin ceea ce ne ghidează spiritul să ne educăm copiii conform direcției pe care o considerăm cea mai potrivită sau cea mai naturală pentru noi.

De exemplu, mie mi se pare absolut natural să-i educ pe Allegria și pe Andrei, copiii mei, către a genera abundență în fiecare secundă. Copiii mei, mergând prin pădure, descoperă ghinde, conuri de brad, crenguțe, mușchi, licheni și le pun într-o trăistuță, spunând: *Din asta voi crea un tablou, o bijuterie care îmi va oferi abundența necesară, banii necesari să-mi cumpăr acea trotinetă, acel hoverboard, acea mașinuță, acea carte.*

Cu alte cuvinte, în momentul în care liderii spirituali ne-au insuflat o direcție de viață, ea va fi prezentă în limbajul nostru către copii și va deveni manualul de programare a identității umane. Va deveni manualul de utilizare prin care eu programez corpurile copiilor mei. Și, deși se întâlnesc cu alți copii de aceeași vârstă, care au fost educați în altă direcție, ei găsesc în continuare naturalețea de a se integra, de a comunica și de a se conecta.

Liderii spirituali au un rol esențial în evoluția omenirii. Un lider spiritual își îndeplinește misiunea atunci când își recunoaște adevărata esență. Însă rolul devine și mai profund atunci când liderul își asumă pe deplin această responsabilitate, înțelege menirea sa și acționează conștient și intenționat pentru a o împlini.

Seria *Spiritonomics* este construită drept un șir de cărți scrise responsabil, autentic, impecabil, specific pe direcția fiecăreia dintre nevoile acestei planete. Debutăm această serie cu curajul, continuând apoi până la energiile înalte din zona Avatar – serenitate, multidimensionalitate, lucrurile complexe din lumea spirituală. Oamenii vor fi în acceptare, înțelegere și pragmatism în legătură cu utilizarea acestor cărți și a lucrurilor din ele. Curajul este puterea de a duce corpul în noi destinații. Avatarul este puterea de a duce planeta într-o nouă destinație. Este o formă de curaj extinsă, care se manifestă pentru tot ceea ce este viu în jurul unui om. Un curaj scalabil, cu feluri de a fi complexe, și anume de a asuma că tot ceea ce este – în realitate, în lume, în univers, în oameni, în circumstanțele care ne înconjoară – este rezultatul creației noastre. Această serie *Spiritonomics* se desfășoară în 200 de volume, de la curaj și până la avatar, și, în fiecare din aceste volume, oamenii vor fi cu un pas mai aproape de a-și asuma întreaga planetă, întregul univers. Să își asume că tot ce fac, tot ce sunt și tot ce cauzează vine de la ei.

Cum este necesar să procedăm ca să ne asumăm leadership-ul spiritual?

Curajul este un munte fără vârf. La început, curajul înseamnă să vezi dacă poți avea ceva, dacă este al tău, dacă este despre tine. Ulterior, curajul devine despre celălalt. Este curajul de a nu întoarce privirea în altă parte când vezi un om care dorește ceva sau care se află într-o stare ce poate fi îmbunătățită. La început, curajul se naște în interiorul nostru. Avem curajul să facem primul pas, să urcăm încă o treaptă. Avem curajul să rostim lucruri nerostite, să ne exprimăm dorințele și să ne dezvăluim visele. Avem curajul să ne deschidem sufletul și să ne încredințăm inima unei alte persoane.

Ulterior, curajul capătă noi niveluri. Avem curajul de a vorbi în numele unei familii, de a vorbi în numele unei țări, al unei planete, de a vorbi în numele vieții. Este un munte fără vârf. În această carte, voi oferi oamenilor debutul și degustarea primelor niveluri ale curajului, restul urmând să vină natural, îmbinând curajul din acest volum cu restul realităților pe care le descriu la nivelul extraordinar de practic în volumele ce urmează.

Toți oamenii sunt curajoși, însă ceea ce observ este că blocajele lor apar doar în anumite aspecte de natură spirituală. Atunci când o persoană înțelege că fiecare element al realității sale este creat mai întâi în interior și că totul are o cauză, aceste blocaje devin mai

ușor de gestionat. Putem alege să le recreăm, să le îndepărtăm sau să le punem pe pauză, făcându-le astfel abordabile. Atunci când oamenii creează bariere în mod persistent, ei construiesc disciplinat obstacole care îi opresc temporar. Consider acest proces ca fiind o pauză necesară, până când dezvoltăm acel mod de a fi care ne permite să abordăm cu succes direcția dorită în viață.

Opreliștile sunt bariere pe care ni le punem singuri, la fel cum le punem și în calea copiilor noștri. De exemplu, montăm porți la scări pentru copiii care încă nu știu să urce sau capace la prize pentru siguranța lor. Aceste limite există pentru a ne pregăti pentru niveluri mai profunde de înțelegere. Privesc cu bucurie cum propriii mei copii au depășit aceste opreliști: acum înțeleg ce este o priză, folosesc corect un ștecher pentru a porni un sistem audio sau pentru a încărca un laptop. Bariera a fost acolo doar pentru a semnaliza că urmează o etapă de învățare în care nu va mai fi necesară. Aceste opreliști nu sunt permanente, ele sunt doar semne de carte pe drumul evoluției noastre.

Curajul este puterea de a da acele opreliști deoparte, înțelegând că a sosit timpul să te uiți la o realitate mai cuprinzătoare. Înțelegând că a sosit timpul să permiți maturității tale sufletești să acționeze diferit.

Acum, când știi că iubirea este mereu prezentă, vei avea curajul să acționezi diferit, nu-i așa? Acum,

când știi că aparții? Acum, când știi că oamenii sunt creativi, poți simți cum îți crește curajul de a face lucrurile altfel?

Opreliștile sunt oportunități de a manifesta curajul. Ele sunt semne de carte prin care ne anunțăm corpul că urmează să dobândim înțelepciunea necesară pentru a păși spre ceva nou. Sunt doar semne de carte, nimic mai mult. Să acceptăm prezentul așa cum este, conștienți că reprezintă doar o pauză temporară și că opreliștea nu va rămâne acolo pentru totdeauna. Mă refer la acele clipe în care oamenii spun: „*Nu am curaj.*” Este important să accepte acest moment ca pe o etapă de răgaz. Da, poate apărea judecata interioară: „*Nu am curaj.*”, „*Nu pot face asta.*” Însă îi încurajez pe toți să realizeze că acesta nu este sfârșitul drumului. Din contră, este chiar începutul. Este punctul de pornire pe un drum nou, unul care duce către o viață înfloritoare și autentică. De exemplu, acest pahar de pe masă reprezintă o opreliște pe care mi-o stabilesc pentru a evita deshidratarea. Este un semn de carte pe masa mea, care îmi amintește că vreau să fiu mai hidratat. Am așezat acest pahar aici din curaj, curajul de a îndrăzni să fiu disciplinat în menținerea corpului într-o stare optimă, ceea ce generează rezultate de calitate: o exprimare clară, un mediu celular sănătos și o comunicare armonioasă.

Revenind la ideea că suntem lideri spirituali. Acum devine clar de ce iubim viața din oameni. Și devine de înțeles de ce această atracție dispare atunci când viața părăsește un corp. Ceea ce ne definește ca ființe umane se află dincolo de corpul în care locuim.

Viața înseamnă curaj. Viața înseamnă conexiuni. Viața este... Este responsabilitatea noastră să avem curajul de a adăuga în această propoziție lucruri noi. Tot așa cum ne revine datoria de a lăsa acolo „*semne de carte*” pentru mai târziu. Viața este o ocazie de a crea valoare în sufletele oamenilor, o valoare care se va revărsa ca abundență în propria viață, mai târziu. Iar atunci voi avea acele „*semne de carte*” pentru momentul în care voi înțelege cum să construiesc afaceri.

Eu am curajul să pun în lume ceea ce conțin, înțelegând și acceptând că oamenii mă vor răsplăti pentru satisfacerea nevoilor lor. *Spiritonomics* este o serie care tratează legătura pragmatică dintre felurile de a fi, interacțiunile umane și abundența pe care o manifestăm în viața noastră. Și, când spun abundență, mă refer la tot ce presupune a avea fabrica interioară deschisă și în lucru: abundență de iubire, de înțelegere, de creație, de conectare, de bani, de mobilitate. Să fii pe vârful unui munte este o formă de abundență. Să fii în viața unui om este o formă de abundență. Să îndrăznești să continui este o formă de abundență și de curaj.

Ce înseamnă *Next Room*, această hartă a salturilor?

Oamenii doresc să atingă noi destinații. Ceea ce ne mână prin viață, ceea ce cauzează evoluția noastră către nivelul următor, este dorința de a progresa. Ne mutăm către un nou stil de viață. Ne mutăm de la sat la oraș, de la o funcție la alta într-un job, de la un nivel social la altul. Chiar și în dietă, ne mutăm de la un mod de a mânca la altul. *Next Room* reprezintă ceea ce este posibil pentru tine ca om atunci când tratezi cu curaj opreliștile pe care le ai.

Unul dintre cele mai fascinante lucruri despre umanitate și universul în care acționăm este că noi avem șansa să ajungem la următorul nostru nivel în momentul în care contribuim la evoluția celor din jur. Cu alte cuvinte, eu pot ajunge la următorul nivel în momentul în care oamenii din jurul meu ajung la nivelul lor superior prin contribuția mea. Dacă îmi doresc să ating un nivel superior, este necesar să susțin pe cineva să treacă la nivelul următor în viața lui. Noi suntem legați unul de celălalt sufletește. Susținând pe cineva, promovăm de fapt o parte din noi. Persoanele despre care vorbim nu sunt oricine. Sunt oameni foarte bine stabiliți în spațiul nostru. Universul ne dă acces, în funcție de înțelepciunea și capacitatea noastră, la oamenii potriviți în jurul nostru. Unii oameni nu ajung niciodată în

viața noastră, alții apar mai târziu. Majoritatea sunt deja aici.

Sunt oameni care caută iubirea toată viața și sunt alții pentru care iubirea este prezentă permanent. Sunt oameni care doresc abundență întruna și sunt alții pentru care abundența este la fel de firească precum oxigenul, apa sau mâncarea. Spațiul nostru permite intrarea acelor oameni care reprezintă pentru noi următorul nivel de evoluție. Când vom fi cauzat, în viața acelor oameni, atingerea a ceea ce își doresc, vom crea un spațiu funcțional în care visurile se împlinesc, iar atunci vom trece și noi la nivelul următor. Propriul nostru vis devine realitate.

Curajul este piatra de hotar care marchează abilitatea unui om de a îndrăzni să vină în susținerea celorlalți, prin interesul său pentru noutate. Când e vorba doar despre noi, lucrurile sunt deja cunoscute: m-am trezit, mi-am băut cafeaua, m-am spălat pe dinți, am mâncat, am mers la sală, am muncit, m-am culcat și o iau de la capăt. Dar atunci când avem îndrăzneala și curajul de a păși dincolo de rutină, de a observa ce doresc oamenii și de a crea prin forme responsabile, curate și puternice mijloacele necesare pentru ei, găsim cheia către următoarea ușă. În momentul în care înțelegem legătura dintre curaj și noutate, apare determinarea – determinarea de a vrea mai mult, de a merge pe acel drum, de a sta acolo și de a insista până

în momentul în care obținem și devenim ceea ce visăm să fim.

Curajul este pasul către „*acolo*”. Ce aduce până la urmă curajul?

Fericire în suflete. Când mă uit la tine, de exemplu, și îmi doresc ca tu să crești, unde ești tu acum în viața mea? Ce crește, de fapt, cu tine crescând? Viața mea. Dacă punem porumb pe o parcelă de teren, când crește acel porumb, ce crește? Încrederea mea că voi avea resursele necesare traiului la iarnă, dacă vorbim de o economie agrară, sau încrederea că voi vinde și voi obține resursele necesare și mijloacele pentru investiții în alte direcții. Când îmi cresc oamenii din viața mea, crește viața mea însăși. Și, prin urmare, eu accesez următorul nivel de creștere.

Degeaba am cele mai fertile boabe de porumb sau alte semințe, dacă ceea ce eu pun la dispoziția acestor semințe este un teren sărăcăcios, cu oportunități limitate pe partea de fertilitate. Dacă e vorba de oameni, atunci oamenii aceia nu vor crește și, prin urmare, viața mea va stagna. Când tu crești în viața mea, însăși viața mea crește. Iar acest lucru este scalabil, valabil în toate direcțiile. Când descoperim curajul de a crea un sol fertil în lumea noastră pentru

creșterea oamenilor, noi practic activăm și îmbunătățim întruna motorul care crește chiar viața noastră.

Dacă am putut să plantez această sămânță și a ieșit acest rezultat, oare ce semințe pot planta eu în spațiul meu pentru a cauza rezultate intenționale? Și cum e necesar să fie terenul? Cât de fertil, pentru a ajunge la nivelul pe care îl visez? Începem să descoperim cauzalitatea. Dacă dorința mea de a fi generos a atras în viața mea oameni care aveau nevoie de generozitate, care aveau nevoie să primească, care aveau nevoie să devină optimiști în legătură cu iubirea, care aveau nevoie să descopere încrederea în faptul că merită, atunci pot înțelege că există o legătură între ce pun în lume și cine devin oamenii respectivi?

Curajul este debutul responsabilității. Este primul pas făcut către a crea un ogor pe care orice poate înflori. Și, când înțelegem asta, de fapt înțelegem că tot ce crește în viața noastră crește viața noastră. Este foarte important să știm lucrul acesta. Și să înțelegem că, din lipsa dorinței de a crește pe celălalt, apare nefericirea. Acea lipsă are nevoie de curaj. De acolo vine nefericirea, din lipsa dorinței de a susține pe celălalt. Uitându-ne la ceilalți, dăm ocazia sufletului nostru să crească.

Abia atunci sufletul nostru poate aduce pace în lume. Pentru că, înainte de toate, acest proces aduce pace în propriul nostru suflet. Iar când suntem

Înconjurați de oameni care au nevoie de noi, nu putem fugi. Inevitabil, vom fi găsiți, iubiți, susținuți și onorați. Atâta timp cât o persoană este în viața unei alte persoane, ea va fi parte din viața acelei persoane. Orice om care este acum în viața mea este parte din viața mea, este conectat la mine. Curajul meu va determina direcția în care o va lua viața acestor oameni.

Acești oameni îndeplinindu-și visurile și acceptând această responsabilitate pentru tot ce ajunge la mine ca fiind parte din mine cauzează creștere în propria viață. Devin responsabil și iubitor în legătură cu semenii mei de pe această planetă. Oamenii primesc încredere oriunde aș fi prezent. Și când spun la persoana întâi „*unde aș fi prezent*” mă refer de fapt la oricine. Și tu poți zice același lucru. Și orice om pe această planetă este încrederea că, oriunde aș fi prezent, lumea va fi bine. Pentru că e vorba de mine, eu sunt acolo. Orice lucruri apar, ele vor fi tratate cu mult curaj.

Capitolul 2 - Suntem în epoca inimii

**Cei care au creat manualul de utilizare a identității
au pus în interiorul lui lucruri simple și elegante,
după cum au fost gândite atunci. Dacă aceste
cuvinte au fost create în trecut,
pot ele permite stări noi?**

Tot ce găsim în dicționar reflectă modul în care strămoșii noștri au perceput lumea și au descris ceea ce se întâmplă în jurul lor. Uneori, răspunsul la întrebările noastre stă în crearea unor cuvinte noi. Acesta devine *un „nou dicționar”*. Este esențial să permitem dicționarului să evolueze odată cu oamenii. Putem accesa doar acele stări pe care limbajul ni le permite. Dacă folosim cuvinte create acum 200 sau 500 de ani, vom putea accesa doar realitățile și emoțiile din acele timpuri. Unul dintre cele mai mari acte de curaj este să ne desprindem de dicționarul vechi și să ne ghidăm acțiunile după noile coordonate, după noutatea pe care ne-o dorim.

Această îndrăzneală — acest curaj — este adesea însoțită de cuvinte noi. Alteori, însă, este însoțită de tăcere, de pierderea cuvintelor. La un anumit nivel de evoluție, oamenii ajung să înțeleagă că stările noi nu pot fi descrise cu cuvinte vechi. După cum spunea și Iisus:

„Nu pune vinul nou în burdufuri vechi”. Cuvintele vechi ajung de multe ori să încorseteze evoluția umană. În aceste situații, singurele lucruri cu adevărat noi la care putem avea acces sunt acțiuni noi, stări noi, realități noi și posibilități noi.

Cred că a venit timpul să oferim limbajului vechi — acest *„manual strămoșesc de utilizare a identității umane”* — o șansă de a descrie noutatea. Uneori, asta înseamnă să oferim o semnificație nouă unui cuvânt vechi. Totuși, orice semnificație nouă se va forma din cuvinte pe care le avem deja în dicționar. Iar dacă aceste cuvinte sunt acolo, ele sunt, fără îndoială, vechi.

Singurul element care permite acces la noutate și nu se bazează pe trecut este **inima**. Mentea ne oferă acces doar la lucruri care există deja, pe care le-am văzut deja, le-am perceput, le-am înțeles, le-am practicat, le-am repetat deja. Este evident că mintea noastră este un instrument de gestionare a trecutului, un instrument de stocare, la fel ca orice telefon, orice stick, orice hard disk. Stochează ceea ce a fost deja, ceea ce s-a întâmplat deja, toate au în comun trecutul. Noi suntem dotați cu un corp ce stochează informații despre locurile pe care le parcurgem, despre ceea ce facem, oamenii pe care îi întâlnim, ceea ce s-a spus, ceea ce s-a întâmplat. Suntem dotați cu corp și e minunat. Acest corp este atașat însă la ceva mult mai mare. Dacă eu am un corp, propoziția este adevărată. Dar cine este cel

ce are un corp? Dacă acest corp este ceea ce am deja, atunci observăm că acest corp este atașat de un spirit.

Spiritul comunică prin câmp electromagnetic, neavând o formă materială prin care să impacteze lucruri. Acest spirit, această ființă, folosește câmpul electromagnetic pentru a influența viața, pentru a cauza alte corpuri să se miște, să vină, să se îndepărteze, pentru a cauza obiectele să se ridice sau să coboare. Noi folosim ceea ce conduce corpul prin intermediul unui spațiu de natură electromagnetică. Acest electromagnetism este cauzat de inimă.

Capitolul II își propune să facă trecerea de la identificarea exclusivă cu corpul fizic la o percepție extinsă: aceea de a fi corpul tău și *ceva mai mult*. Acest „*ceva*” este deținătorul corpului: spațiul, conștiința, spiritul, sufletul. Curajul este cheia care ne permite să evoluăm dintr-o epocă centrată doar pe corp spre una în care corpul și acel „*ceva*” coexistă. Acest „*ceva*” este spiritul care guvernează corpul, un spațiu aparent invizibil, dar care, paradoxal, devine terenul de joacă al curajului nostru, chemându-ne să explorăm noutatea și posibilitățile neîncercate.

Așa cum sugerează și titlul capitolului, scopul este să recunoaștem deținătorul corpului drept adevărata noastră identitate, ceea ce suntem noi, oamenii, în esență.

Putem descrie persoana din fața noastră doar prin vizualizarea corpului? Ne putem da seama de o persoană, după cum arată, în ce fel îi este sufletul sau conștiința?

Multă vreme am locuit într-o cabană în munte. Și, într-o zi, m-a vizitat unchiul meu. Uitându-se în curte, care era lăsată în voia ei să crească, a zis: *„Aici ar putea să locuiască, într-o zi, un om gospodar”*. M-am uitat și eu, am văzut plante, crengi, diferite lucruri lăsate, uscături, urzici. Și, într-o zi, am căpătat curajul de a mă ridica din vatra focului, unde obișnuiam să dorm, în spuză, în cenușă, la propriu. Să mă duc să iau coasa din cui și să îndrăznesc să curăț terenul din viața mea. Am ascuțit coasa pe ambele părți și am luat, colț cu colț, bucată cu bucată, întregul hectar. Câteva zile mai târziu, vine din nou unchiul meu. S-a uitat în curte și a zis: *„Aici locuiește un om gospodar”*.

Uitându-ne la fiecare aspect din viața unui om, putem vedea cine locuiește în acel corp. Putem vedea după ten, după postură, după calitatea pielii, după profunzimea privirii, după nivelul de prezență. Putem descoperi deținătorul aceluia corp. Exact ca la deținătorul unei mașini. Când vezi o mașină căreia îi este dor să viziteze spălătoria, căreia i-ar folosi niște roți noi sau poate o vopsea mai bună, curățenie în interior, ori poate un service și mentenanță, poți spune că acea mașină

reflectă persoana ce o conduce. În momentul în care te uiți la corpul unui om, înțelegi cine locuiește acolo. De aici și până la curaj, curajul de a face o diferență în viața aceluia om, este doar un pas. E necesar ca tu să ai curajul să lași oamenii să facă acea diferență în viața lor și în viața ta. E necesar ca eu să am curajul să intru în viața acelor oameni și să le aduc aminte ce înseamnă „*gospodar*”. Corpul descrie gospodarul ce locuiește în el.

Care sunt beneficiile unei vieți trăite exclusiv prin identificarea cu corpul?

Unul dintre marile beneficii este siguranța, supraviețuirea. Faptul că ceea ce facem ne dă un aer de certitudine: știm ce facem, că am mai făcut. Știm ce se întâmplă, că s-a mai întâmplat. Știm cum reacționăm, că am mai reacționat. Mă știu cum sunt. Când mă identific doar cu corpul, am și toată lumea are extraordinarul beneficiu al predictibilității. Având în vedere felul în care reacționez când mă simt singur, am beneficiul de a ști că, dacă urmează o singurătate, voi ști cum reacționez. Permite acces la tot ce ai fost deja. Este un beneficiu imens să fii predictibil, pentru că îți dă acces la a avea un nivel de certitudine și permite zonei de confort să se îndeplinească.

Această viață urmează să descopere curajul. Pentru că, în zona de confort, se întâmplă și o mare sete.

Setea de tot ce poți deveni plecând din ea. Toate visurile noastre, toate obiectivele, tot ce dorim, tot ce năzuim au în comun un singur lucru: ca să poți visa, e necesar să fie dincolo de gard.

Câți oameni visează să se spele pe dinți dimineața? Câți oameni visează să mănânce, să se îmbrace, să se ducă la birou? Având în vedere că deja în viața lor există aceste rutine, visatul este felul în care curajul devine realitate. Momentul în care visezi și îndrăznești să acționezi către ceea ce visezi este debutul de a îndrăzni către marginea zonei de confort, să te uiți în gol și să spui: *„Acolo sunt visurile mele și voi avea curajul să sar gardul și să mă duc să le îndeplinesc, să mă duc, să mă apropii, să îndrăznesc și să fiu alături de ele, să le încorporez. Vreau să le conțin.”*

Beneficiul de a trăi în corp vine cu adormirea visurilor. Pentru ca omul să dorească, e necesar să fi trecut pe acolo. Dorul apare când ai atins cu inima ceea ce visezi. Când atingi ceea ce visezi, te lasă cu un dor în suflet: *„Mai vreau din acel lucru”*. Am învățat drumul către *„Vreau din nou pace și liniște”*. Dar pentru cineva care se identifică doar cu corpul, aceste amintiri vor lipsi. Pentru că, odată ce cunoști bucuria, îți este dor de ea, vei avea curajul să pornești în căutarea ei, să o obții. Odată ce ai descoperit liniștea, abundența, iubirea, încrederea nelimitată, vei dori întruna să le cauți. Ele vor deveni parte din starea ta, din zona ta de confort.

Oamenii care n-au, nu duc dorul bucuriei. Nu știu de ce le e dor. Nu ai cum să duci dorul a ceva ce n-ai cunoscut. Imaginează-ți cum e să fi cunoscut ceva imens și să-i duci dorul. În momentul în care ai contact cu iubirea, îi vei duce dorul și nu este loc pe planeta asta unde să te poți ascunde de el. În momentul în care ai contact cu curajul, să zicem că ai sărit de pe o stâncă, nu o dată, ci de două ori, în apă, ai accesat curajul și încrederea în semenii tăi că vor fi acolo să te prindă, să te cheme, să te aducă, să te susțină. Având această amintire în suflet, este inevitabil să nu îi duci dorul: dorul de a avea încrederea, puterea, dorința și îndrăzneala de a merge între oameni și de a ști că oamenii sunt buni și săritori. De a ști că vei fi bine. De a ști că poți. De a ști că meriți.

Cum facem trecerea de la corp, la inimă și spațiu?

Teoretic, toți știm: curajul este ceea ce definește o persoană care a ales să-și urmeze inima. Curajul este calea către inimă. Este o abilitate repetitivă, o îndemânare, o disciplină și o forță pe care o poți exersa constant pentru a urma acele lucruri invizibile ce te conduc către cine vrei să devii.

O viață trăită cu curaj este mereu însoțită de o viață plină de noutate. Atunci când un om își îndreaptă

pașii spre visuri care par îndepărtate, el învață, de fapt, să fie neînfricat. Se spune că oamenii curajoși au inima mare. De ce? Pentru că au nevoie de o inimă puternică pentru a sări dincolo de gardurile care îi limitează: gardul zonei de confort, gardul normalității, gardul „*a fi ca ceilalți*,” gardul „*a corespunde așteptărilor*.” Ei sfidează mereu barierele care impun stagnarea. Sunt îndrăgostiți de noutate. Și tocmai această iubire pentru noutate îi determină să facă tot ce le stă în putință pentru a ajunge acolo.

Dar nu sunt ei, oare, acei oameni rebeli?

Cuvântul „*rebel*” este adesea folosit de cei care vor ca oamenii curajoși să se întoarcă acasă. Este un termen înscris în dicționarul identității umane de către cei care tânjesc după tine, dar n-au avut curajul să te urmeze. „*Rebel*” este eticheta pusă unui copil care nu mai respectă regulile casei. Este numele dat unui grup de oameni care nu se mai conformează normelor societății.

Acest cuvânt este folosit pentru a reglementa, a readuce la „*normalitate*” pe cei ce îndrăznesc să fie altfel. „*Rebelul*” devine antidotul curajului. Îi spunem unui om că este „*rebel*” pentru a încerca să stingem curajul din el. Dar ce-ar fi dacă, în loc de „*rebel*”, am numi acest om curajos, neînfricat, de neoprit, puternic, îndrăzneț,

temerar, cutezător? Să-i oferim curajului aripi, în loc să i le frângem. Când văd un om curajos venind către mine, îi spun: „*Haide!*”. Dar când cineva vede un om curajos plecând, ar putea spune: „*Nu te duce!*”.

Este necesar ca dicționarul limbii române sau oricărui dialog de pe planeta asta să conțină aceste cuvinte. Rebelul este dorul de curaj. Aș vrea și eu să fiu acolo. Dar acela este un rebel. Omul ăla spune, de fapt: „*Îmi doresc curajul de a face ceva dincolo de consensul existent, dincolo de ceea ce lumea zice că e ca lumea.*” Rebeliunea este dorul curajului manifestat în persoana care mănuieste acest cuvânt. Înseamnă apartenență. Este felul în care omul respectiv spune: „*Mai degrabă simt că aparțin aici, unde sunt. Și mă simt bine, fiind parte dintr-o realitate care îmi oferă siguranță, decât să fiu acolo cu tine, cuplat la curaj și la scop.*”

Cu toții am fost creați pentru lucruri diferite. Sunt oameni care sunt mari creatori de apartenență, care aduc laolaltă lumea. Sunt oameni care sunt deschizători de drumuri: exploratori, aventurieri. Sunt oameni care sunt toate laolaltă, sunt Avatari.

De ce este timpul inimii?

Pentru că a sosit epoca inimii. Timpul inimii apare atunci când oamenii nu mai pot fi doar cu dorul, ci doresc prezența acelor stări la care visează. Timpul

inimii apare pentru că oamenii s-au săturat să simtă magia și să-și imagineze cum ar fi. S-au săturat să se uite pe geam și să vadă persoane pe vârful munților. S-au săturat să se uite pe platforme de socializare și să vadă cum alții sunt undeva departe, sus și îndrăzneți.

Timpul inimii a sosit pentru că oamenii sunt în nevoie de un manual de călătorie, de un jurnal de bord. Timpul inimii este atunci când între noi și visurile noastre se construiește o punte de înțelegere, acțiune și acceptare, care ne permite să devenim ceea ce visăm. Această serie, Spiritonomics, marchează venirea pe această planetă a timpului inimii pentru că orice lucru am îndrăzni să dorim, extragem volumul potrivit și descoperim cum ajungem acolo.

Timpul inimii înseamnă să știi că poți visa și poți acționa. Ai și cunoașterea și, în același timp, ai și puterea de a merge acolo. Sunt mulți oameni care își doresc să zboare cu avionul, să conducă un avion. Sunt alți oameni care deja sunt la școala de pilotaj. Sunt oameni care doresc să învețe să conducă o motocicletă. Sunt alți oameni care deja au început. De ce? Pentru că au dat curs inimii și au îndrăznit să transforme visul în realitate.

Sunt oare eu rebel pentru a îndrăzni să învăț să merg cu motocicletă? Te face pe tine altfel faptul că nu faci acest lucru? Cine poate să zică? Fiecare om alege ceea ce își dorește.

Ce fac, de fapt, rețelele de socializare?

Ele ne arată destinații și realizări care ne trezesc dorința de a le avea și noi. În acest proces, ne concentrăm pe ceea ce vedem la alții și uităm de lucrurile pe care deja le avem.

Cum putem găsi echilibrul între aceste două perspective?

Noi purtăm întotdeauna cu noi tot ceea ce suntem. Dacă dorim să aducem recunoștința în viața noastră, vom găsi cu siguranță curajul necesar pentru a face acest pas. Ceea ce ai descris este un om care se află pe drumul dezvoltării recunoștinței pentru ceea ce există deja în viața sa.

Recunoștința nu este un punct de plecare, ci un proces care presupune mai mulți pași. Ea înseamnă să onorezi creatorul realității tale. Pentru a-l onora, este necesar să fii responsabil. Pentru a fi responsabil, este necesar să accepți. Iar pentru a accepta, e necesar să faci un inventar al lucrurilor pe care le-ai generat în această viață. Este o experiență frumoasă să adaugi recunoștință peste curaj sau peste zona de confort. Recunoștința aplicată zonei de confort te face responsabil pentru ceea ce ai creat și devine cheia iubirii de sine.

Cum traduci curajul de a sări în spațiu?

Una dintre trăsăturile corpului nostru este că poate gestiona ceea ce este la îndemână. Vreau să ridic paharul cu apă de pe masă: îl ridic, îl duc la gură, l-am controlat. În schimb, lucrurile funcționează oarecum diferit cu visurile noastre, pentru că ele sunt imateriale. Ele sunt la distanță.

Ce poate face un om cu niște mânuțe atât de mici în legătură cu niște visuri așa de îndepărtate? Vehiculul pe care îl folosim pentru a ajunge la ele și a le îndeplini depășește natura fizică. Și atunci este necesar să avem curajul de a ne asuma porțiuni și porții tot mai mari din acea realitate invizibilă până acolo.

Cum construiesc podul către visul meu?

Primul pas pentru a ajunge la visurile noastre este curajul. Curajul de a face măcar lista cu cine e necesar să devenim pentru a ajunge acolo. Este o hartă a teritoriului spiritual. Un om care are în mână aceste hărți și în suflet va fi permanent acasă, oriunde merge. A sări în spațiu, a te arunca în gol, presupune a îmbrățișa pentru totdeauna realitatea în care ești un spirit cu corp. Nu ești doar corpul, iar corpul este doar un mic aspect al vieții tale. La nivel de fizică cuantică este deja demonstrat: tot ce este fizic reprezintă o proporție

infimă, iar restul este spațiu. Atât de mare ești TU. Curajul este primul cuvânt. Este mama spiritualității.

Cum ne încurajăm? Ce cuvinte folosim?

Cuvinte de curaj, cuvinte cu scopul de a „*încuraja*.” Când ceva nu are curaj, pui curaj în el: „*încurajare*.” În momentul în care îmbărbătez pe cineva, în momentul în care îl susțin, îi ofer o parte din acea resursă de care are nevoie. Asta înseamnă curaj.

Pentru a încuraja pe cineva, e necesar ca cel care încurajează să conțină ceea ce încurajează. În momentul în care vrem să oferim cuiva în nevoie o resursă – pâine, un ban, o mângâiere – este necesar să avem cu noi pâinea, banul și mângâierea. Cu alte cuvinte, chiar din start, încurajarea poate fi făcută doar de către un om ce conține curaj. Pentru a putea avea această resursă, e necesar să ne uităm la tot ceea ce vine în sufletul nostru despre cine am fost vreodată. Dacă eu mă conectez cu mine însămi ca fiind un om care a fost curajos peste tot în viața lui, atunci pot pune această resursă în sufletul oamenilor cu mare ușurință. A încuraja presupune a da din ceea ce tu poți fabrica în interiorul tău.

De exemplu, am o fabrică de pâine. Ceea ce înseamnă că, ori de câte ori vreau pâine, mă duc la fabrică și îmi iau. Și iată secretul comerțului cu pâine:

cine merge să cumpere pâine? Oameni care fabrică altceva, oameni care fabrică banii care cumpără pâinea sau grâul din care se face pâine sau munca ce cauzează pâinea. Fiecare se duce în acest mare market spiritual al lumii, cu resursa pe care o cauzează și primește ceea ce dorește. În momentul în care eu, de exemplu, conțin curaj, curajul se transmite către celălalt om, iar acel om rămâne cu această stare de a fi.

După ce am luat contact cu o persoană care este curajoasă, de exemplu, se poate face așa ceva?

De multe ori am mers pe munte și am recunoscut mirosul florilor care îmi plac. Le-am căutat și nu le-am găsit. Și am umblat pe munți până în momentul în care am făcut contact vizual cu ele. Le-am mirosit, m-am bucurat de ele și am plecat. Este la fel și în cazul curajului: în momentul în care un om emană curaj, persoanele din jur vor primi acel curaj. Și din această primire va rezulta ceea ce este nevoie pentru ei. O parte îl vor deprinde și îl vor transforma în disciplină. O parte vor fi complet inspirați de moment și vor zice: *„Ce zi frumoasă! Am văzut azi un act de curaj.”* Iar alți oameni vor fi imuni la atingerea curajului.

De ce depinde această retenție?

În momentul în care omul se află la un nivel de curățenie prin care a demonstrat că are acces la inima unui om, fără o fărâmbă de judecată, atunci el poate rescrie ceilalți oameni. Iar asta presupune mai multe trăsături.

În primul rând, să ai smerenie. Să ai încredere că nu te vei sminti când cineva îți pune inima în palme. Al doilea este ca amintirile despre cine ai fost să fie la un nivel calitativ care îți montează aripi. Să te conectezi cu tine ca fiind un om extraordinar. Iar al treilea lucru este ca ceea ce vrei să rescrii în persoana respectivă să fie ceva ce îți dorește. Să fi cerut: *„Doresc acest lucru. Visez asta.”* Dacă aceste trei condiții sunt îndeplinite, ai acces la capacitatea de a rescrie conștiința colectivă a unuia sau mai multor oameni deodată.

„Îndrăznește să te uiți în spațiu”

Obişnuiam să stau pe marginea prăpastiei la Crucea Caraimanului, uitându-mă în gol, iubind golul și îndrăznind să-l cuprind cu toate simțurile. Acest curaj, această îndrăzneală i-a permis corpului să aibă încredere în ceea ce se întâmplă și să știe că viața va continua. I-a permis spiritului să cuprindă nelimitarea și

a permis oamenilor din jur ce mă observau să continue să-și trăiască liniștea.

A îndrăzni în spațiu înseamnă a te uita la ceea ce ai în jurul tău, cu încrederea că poți construi până acolo și cu acceptarea că ești dispus să depui efortul de a construi acel pod. A îndrăzni în spațiu înseamnă să te uiți dincolo de ceea ce ești și să ai încredere că lucrurile pe care le vrei le poți deveni. Acest lucru se realizează, în mare parte, prin a le comunica, prin diferite metode, la diferite niveluri.

Cea mai mare parte dintre oameni îndrăznesc să le spere și evită să comunice. O altă parte dintre oameni îndrăznesc să comunice, dar evită să acționeze. În funcție de evoluția fiecăruia, oamenii au acces la această îndrăzneală în spațiu. În orice caz, ea presupune un curaj de a renunța la ce ai fost până acum și de a putea fi cu starea de: *„Cine mai sunt eu după asta? Ce o să rămână din mine dacă renunț la tot ce am fost, tot ce am știut? Ce o să se aleagă din mine din acele bucăți pe care știam exact cum să le gestionez, cum să le controlez, cum să le cauzez?”*

A îndrăzni să sari în spațiu presupune încredere în ceea ce urmează și detașare față de ceea ce ai fost. În general, îndrăzneala de a sări în spațiu apare ca urmare a unor interferențe cu persoane ce conțin aceste feluri de a fi. Îndrăzneala de a sări în spațiul cuiva este un fel de a fi persistent, care apare foarte rar pe planeta asta.

Este capacitatea de a-ți descrie propria conștiință. Se numește iubirea de sine.

Capitolul 3 - Autogenerarea

Ce înseamnă autogenerare?

Autogenerarea este puterea omului de a găsi în interiorul său ceea ce îl ghidează, îl susține, ceea ce îi oferă acces la acțiunile către visurile lui. Autogenerarea reprezintă capacitatea de a sta drept, în picioare pentru visurile tale. Este felul în care corpul tău a înțeles deja că măreția e acolo, în fața ta, și e timpul să acționezi și să îți asumi tot ce implică lucrul respectiv și orice resursă ar fi acolo. Autogenerarea este o capacitate interioară.

Cum se hrănește autogenerarea?

Ea se hrănește din iubirea pe care o ai față de visurile tale. În momentul în care un om stă față în față cu visurile sale transmite celulelor nevoia de a se transforma. Felul în care primesc celulele acest mesaj este prin a lua atitudine. Putere, proactivitate, autogenerare, disciplină, și noi discipline, neștiute, par ceva nou ori de câte ori le arăți cuiva.

Prima dată când am arătat oamenilor din jurul meu autogenerarea, și anume puterea de a te ridica de pe scaun în fața a ceea ce vrei, a fost întâmpinată cu rezervare. Pentru că oamenii au obișnuița de a sta jos

în fața visurilor. Ulterior, după 5, 10 încercări, săptămâni, luni și ani, oamenii nu mai pot sta jos în viața lor. Ei sunt într-o acțiune constantă către ceea ce visează. Asta este ceea ce numesc „*Xanax spiritual*”, pentru că fac comparație între cum a fost viața înainte de autogenerare și cum a fost după. De aceea oamenii nu mai pot să stea jos în fața visurilor: au primit cheia către universul nouătății.

Rezerva se naște din faptul că a fi văzut stând pentru visurile tale, stând drept în viața ta pentru visurile tale și acționând către ele a fost asimilat ca o ieșire din consensul planetar. Acum, în zilele noastre, încă mai este ok să vezi un vis cum se îndepărtează de tine. În momentul în care susținem oamenii să rupă acest consens, să iasă din această înțelegere, din acest contract, ei vor adopta drept nouă realitate acțiunea către tot ceea ce visează. Atunci se nasc feluri de a fi avansate: împlinirea, bucuria, integritatea.

Oamenii observă că pot să-și dea cuvântul pentru ceva, pentru că acum au în sfârșit instrumentele. Primul reflex al curajului este autogenerarea. Este treaba mea să mă ridic în picioare și să-mi respect visurile, onorându-le. Și, cu cât fac asta mai mult, împreună cu alți oameni, cu atât crește puterea de a ajunge la ele, certitudinea că voi ajunge la ele și frumusețea experienței până acolo.

Mai există o rudă a curajului: cea care îndeplinește visurile singur, fără semeni și fără susținere. În acel context, în general, bucuria nu este prezentă; există doar pura determinare, doar procesul. Abia când te lași observat de alți oameni în procesul creșterii tale apare și starea de bucurie că lucrurile se întâmplă. De unul singur este doar curaj. În mai mulți, curajul devine curaj cu zâmbet.

***„Lumea decolează către o civilizație
multidimensională” - ce înseamnă asta?***

Când acționăm exclusiv în dimensiunea fizică și ne percepem ca fiind doar acest corp, realitatea noastră se limitează la aspectele fizice. Preocupările noastre devin strict materiale: *„Am nevoie de o mașină. Am nevoie de cineva lângă mine, să nu mă trezesc singur. Am nevoie de o casă mai mare. Am nevoie de mâncare. Am nevoie de relaxare”*. Acestea sunt conversațiile de zi cu zi ale multor oameni, iar aceasta reprezintă o realitate unidimensională.

Atunci când credem că tot ceea ce putem fi este doar corpul nostru, vom interpreta semnalele lui ca fiind singura realitate. Percepția devine adevărul nostru. Dacă privim la televizor și vedem război, corpul nostru intră în stare de război. Dacă vedem un magazin cu mâncare, corpul nostru va resimți foame sau poftă.

Dacă percepem în noi conflicte sau tensiuni, lumea din jurul nostru va părea în același fel – în stare de conflict.

Totuși, în momentul în care omul accesează alte dimensiuni, când îndrăznește să se arunce, într-un zbor lipsit de coordonate, începe să perceapă altceva. Este un salt curajos în necunoscut, un zbor care poate părea dezorientant pe moment. Atunci se dezvăluie caracterul multidimensional al oamenilor. Putem trăi în dimensiunea intențiilor noastre, iar cei care descoperă că viața reală se află acolo, în spațiul intențiilor, capătă o perspectivă mult mai extinsă. Nevoile lor devin mai complexe: nevoia de conectare, de bucurie, de înțelegere.

„A avea” încetează să mai fie o preocupare centrală. Este o nevoie a trecutului, deja rezolvată. Nevoia de a avea bani, de exemplu, devine irelevantă pentru cei care înțeleg că sunt creatori ai abundenței – în acest context, dorința obsesivă de a avea bani este doar o formă de suferință. Când descoperim ce înseamnă să fim multidimensionali, nevoile fizice se transformă în inițiative: *„Voi crea valoare, care va aduce abundență. Voi crea conectare, care va aduce unitate. Voi crea disciplină, care va duce la atingerea obiectivelor. Voi crea integritate, care va genera consens”*. Astfel, existența devine o expresie a creației, nu doar a satisfacerii unor nevoi.

A fi ființe multidimensionale presupune a ne educa în legătură cu spațiile non-liniare, cu lucrurile de natură electromagnetică. Presupune a învăța că viața noastră nu se mai coordonează după ceea ce trasează lucrurile fizice – bunuri, servicii, acțiuni, lista de „*to-do*”. Viața noastră se aliniază cu lista de „*to-be*”. Astăzi am ales să fim curajoși. Prin urmare, suntem atât de intenționați să fim multidimensionali încât am și omis intenționat a mânca.

Singura natură a acestei conversații este de a sta în dimensiunea curajului și, cu persistență, cu fidelitate, loialitate, noi îndrăznim pe această direcție a curajului. Când ne ghidăm după lucruri invizibile, pentru oamenii care se confundă sută la sută cu corpul lor, am putea apărea cu ușurință drept aiuriți. Ne uităm într-un punct în spațiu și visăm la ce e acolo, apoi îndrăznim să construim puntea către locul respectiv.

Însă pentru un om care locuiește în lumea multidimensională, ceea ce apare este că te conectezi cu visul tău, găsești felul de a fi necesar pentru a construi puntea către el, creezi planuri despre cum dorești să te simți, ce dorești să devii și ce urmează să faci. Și abia apoi te pui în acțiune.

Viața multidimensională este viața trăită la capacitățile spiritului. Viața unidimensională este momentul în care omul se vede drept acest corp, acest mecanism, cu pârghii, mușchi, ligamente și organe de

simț. Acest lucru se întâmplă pentru că am învățat să percepem totul în jurul nostru cu organele de simț. Când omul se identifică cu percepțiile sale care vin prin cinci canale senzoriale – văz, auz, miros, gust și simț tactil – calitatea stilului de viață e limitată la informațiile despre ce se întâmplă. Suntem atenți la descrierea procesului mai degrabă decât la ce se întâmplă în proces. Nu am fost învățați să vedem în spațiu. De aceea, curajul reprezintă primul salt și permite desprinderea de albia maternă sau de felul în care am fost educați în familie sau în comunitate.

Curajul permite să ne asumăm că este datoria noastră să folosim alte cuvinte din manualul de utilizare a identității umane, în așa fel încât să abordăm ceea ce în familiile noastre a condus la o existență în nevoie de curaj. Este treaba noastră să depășim, prin înțelegere, prin iertare, prin acceptare, posibilitățile care au fost puse în totalitate la dispoziția noastră de către părinți, pentru că ei au dat tot ce au știut și ce au avut. Una dintre cele mai puternice certitudini ale realității umane este convingerea că, în fiecare moment, dăm tot ceea ce suntem, 100%. Această convingere duce la înțelegerea faptului că intențiile noastre au fost întotdeauna bune, ținând cont de ceea ce s-a întâmplat, de persoana care am devenit și de transformările prin care am trecut în acest proces. Atunci când realizez că am dat mereu totul, descopăr că mă pot ierta din nou și

din nou. Îmi dau seama că nu a existat niciodată o intenție ascunsă sau energie negativă. Am ținut mereu spre visurile mele, bazându-mă pe înțelegerea și resursele pe care le aveam în acel moment.

Observând această oportunitate, am creat seria *Spiritonomics*, în care omul să aibă la dispoziție tot ce e acolo, plus alte metode de a aborda spațiul non-liniar, realități multidimensionale și posibilități cuantice de a deveni ceea ce dorește să devină. În această serie oamenii se educă în a vedea nevăzutul. În momentul în care ne dorim lucruri fizice și nu reușim să le obținem, simțim o durere și o frustrare. Acestea nu sunt văzute, ci doar simțite. De aici putem înțelege că nu totul este doar ceea ce se vede. Practic, nu ne doare absența mașinii, ci ceva din interiorul nostru.

Descoperirea autogenerării creează o punte între lumea fizică și cea spirituală. Această legătură este completă, unificând cele două dimensiuni. Omul pășește într-o realitate spirituală atunci când își asumă curajul de a avea încredere în ceea ce este invizibil. Pentru că tot ceea ce există s-a născut din invizibil. De exemplu, corpul nostru – al meu, al tău, al oricui – este format din atomi, invizibili cu ochiul liber. Când acești atomi se adună în structuri complexe, apar sub formă de corpuri. Dar, dacă am privi fiecare atom sau celulă separat, corpul ar deveni invizibil. De ce? Pentru că majoritatea a ceea ce există – 99,99% – este spațiu invizibil. Latura

fizică este doar o fracțiune. La fel și cu ființa umană: mare parte din ceea ce suntem este invizibil. De-a lungul secolelor și mileniilor, s-au scris cărți despre cum să gestionăm partea fizică – cea mai mică parte din noi. Acum este momentul să învățăm să gestionăm ceea ce reprezintă cea mai mare parte din existența noastră: conștiința, spațiul în care se desfășoară viața.

Cum ne creionăm noi spațiul invizibil, ca să putem să-l percepem normal?

Să îl percepem exact așa cum este și să ne putem educa în așa fel încât lucrurile să meargă normal, exact așa cum noi am fost creați și să putem să creăm din ceea ce suntem. Unul dintre cele mai frecvente lucruri care sunt prezente în manualul de utilizare a identității umane este că e necesar să faci, ca să ai, ca să fii. E necesar să faci o casă, ca să ai unde locui și ca să fii abundent, în siguranță, ca să fii un om „*la casa lui*”. Să spunem că e necesar să faci o facultate, ca să ai o diplomă și ca să fii apreciat de oameni. E necesar să faci copii, ca să ai o familie și ca să fii împlinit. Acest lucru, strecurat cu îndemânare în manualul de utilizare a identității umane, a pus omenirea pe fugă către exteriorul lor și anume i-a pus pe goană către lucruri care se află în exterior și este necesar să fie obținute și făcute pentru ca noi să ajungem acolo.

În această carte despre curaj, intenția mea este de a rescrie această paradigmă și de a înțelege că ordinea în care apar lucrurile în univers, ordinea logică, este că pe baza unei intenții, apare o acțiune și apoi un rezultat. Practic, este necesar să fii un om care aduce susținere, în așa fel încât corpul meu să facă acțiunea de a crea notițele pe baza cărora se realizează acest interviu, în așa fel încât rezultatul să fie o comunicare clară, impecabilă și elegantă. Este necesar să am intenția de a mă hidrata, ca să facă acțiunea de a umple paharul și de a avea la dispoziția mea acest lichid necesar corpului meu să trăiască. Până la urmă, intenția este invizibilă. Structura naturală a felului în care se desfășoară viața este dinspre invizibil către vizibil.

Educația strămoșilor noștri este că trebuie să facem dinspre corp. Ei se identificau cu corpul și, prin urmare, trebuie să facă A, B, C pentru a ajunge la visurile lor, pentru a ajunge la stările interioare. În același timp, ceea ce eu spun, conform tuturor legilor fizicii, este că, pentru ca un proces să se întâmple, este necesar să existe o intenție la baza lui, însoțită de acțiuni. Rezultatele sunt cauzate de acțiuni care vin din intenții.

Nimic nu este lipsit de intenționalitate. A fost necesar ca intenția mea să fie de a oferi lumii educație spirituală gratuită, mai apoi de a face planul și a găsi titlurile tuturor cărților, pentru ca rezultatul final să fie ceva ce oamenii pot citi sau pot vizualiza pentru a se

putea educa. În acest proces sunt un milion de procese și mai mici, de aceeași natură. Intenția mea a fost de a scrie aceste cărți într-un spațiu de conștiință în care mă simt creativ. Prin urmare, am făcut acțiunea de a te invita, iar rezultatul este că noi conlucrăm către acest prim volum. Procesele mari și mici au la bază mediul invizibil. În momentul în care înțelegem acea lume și înțelegem că ea este gestionată dintr-o realitate interioară, deodată totul devine ușor de citit.

**Poți vedea fiecare lucru din lume și fiecare om în
esența sufletului său? Ce acțiuni au dus aici și ce
intenții a avut omul respectiv?**

Practic, putem urmări procesul. De la rezultat către sufletul omului. Cum am intenționat eu oare, în așa fel încât, pe lângă conținutul pur audio, să creez și capacitatea de a înregistra video această întâlnire? Intenția mea la bază a fost să mă conectez cu toate generațiile, de toate tipurile și toate mentalitățile.

Sunt unii oameni care citesc încă de pe hârtie și le voi oferi. Sunt alți oameni care iubesc audio și le voi oferi. Sunt alți oameni care iubesc video și le voi da. Sunt alți oameni care iubesc digital și le voi da sub formă de PDF. Sunt oameni care doresc în persoană și atunci am creat programele în care acești oameni se întâlnesc. Acesta a fost unul dintre primele mari salturi sau primele

înțelegeri pe care le-am avut, și anume de a înțelege cum să mă adresez tuturor generațiilor, pe limba fiecăruia.

Oamenii devin prezenți la mecanismele de declanșare a lucrului în spațiu

În momentul în care oamenii înțeleg cum anume e necesar să se comporte, să acționeze, să intenționeze pentru a gestiona spațiul, apare bucuria de a lucra la nivel de intenție. Mai întâi, oamenii devin capabili, în fazele incipiente, să aibă o idee, să facă un plan, să creeze o strategie, să noteze și să-și urmeze intenția în scris. Apoi să clarifice în acțiuni și în detalii. Și, ulterior, urmează curajul de a implementa. În momentul în care oamenii devin prezenți, descoperă capacitatea de a se identifica cu spațiul, mai puțin decât cu corpul. Corpul are nevoie să fie prezent doar la stimulii care intră pe cele 5 canale: s-a auzit ceva, s-a văzut ceva, a simțit ceva, a mirosit ceva.

Această limitare face ca omul să fie reactiv la mediul exterior, iar un om care este reactiv este la mâna oamenilor din jurul său sau la mâna destinului. Atunci când sunt reactiv la stările altei persoane – acea persoană este nervoasă și eu devin supărat – deodată, s-a zis cu visurile mele. Dacă acea persoană a creat vise și planuri și eu n-am creat și mă iau după acea

persoană, voi descoperi că el își îndeplinește visul lui, dar eu nu. De ce? Că n-am avut un plan în primul rând. De aceea, este important să devii prezent la viața ta și să notezi lucrurile care simți că sunt intenții și este necesar să le implementezi. Pentru că asta îți va da ție acuratețe, precizie, putere, integritate și, ulterior, capacitatea de a acționa.

Este un act de curaj să îndrăznești a pune visurile pe hârtie, pentru că asta presupune că îți dai măcar o speranță că le vei putea îndeplini. Cea mai mare parte dintre oameni nu notează aceste lucruri pentru că nu au învățat cum să deschidă curajul și autogenerarea. A spune ceea ce vrei este o formă de prezență la ce îți dorești. E o formă de a invita și alte persoane să-ți fie alături în această experiență, decât a te conecta cu gândirea că singur vei face totul. Trăim pe o planetă plină cu oameni. Este normal să lucrăm împreună.

Cum te conectezi tu cu ceea ce ridică oamenii în picioare în propria lor viață?

Unul dintre vârfurile curajului este de a fi nu numai curajos în raport cu tine însuși, ci curajos cu oamenii din jur. Cu alte cuvinte, apare curajul de a vedea un om care are nevoie să înțeleagă autogenerarea și de a-l susține, cu tot ce înseamnă asta, să se ridice în picioare el însuși în propria lui viață. Există o

autogenerare la nivel personal: eu îmi văd de mine, știu să mă generez, mă ridic în picioare când îmi pasă de ce îmi pasă. În schimb, nivelul și mai profund de putere, tot un aspect al curajului, este de a te ridica în picioare pentru a ridica în picioare oamenii în propria lor viață. Acest nivel cere un stadiu de leadership spiritual care presupune că nu vei fi pur și simplu de acord cu a vedea oameni stând jos în viața lor. Pentru că oamenii stând jos în viața lor, ei stau jos în propriul tău spațiu și, prin urmare, stau jos în viața ta.

Și atunci, nu ai creat oare o viață care are trăsături asemănătoare cu resemnarea? În spațiul meu, toată lumea stă jos. Cu alte cuvinte, puterea exemplului presupune că educ oamenii ca, atunci când intră în viața mea, lumea este în mișcare și au putere să acționeze către ceea ce visează. Iar această putere autogenerativă de a nu mai fi ok cu pasivitatea oamenilor cauzează ca acei oameni să dorească să fie în spațiul meu. Pentru că este un spațiu în care îi pun în mișcare. Și în care își îndeplinesc visurile. Visurile devin posibile într-un spațiu ce cauzează mișcare.

Observi ce îți face inima să bată?

Una dintre disciplinele mele este să mă uit în jurul meu atunci când îmi bate inima, să văd de la ce mi se trage. Când inima îmi bate mai repede, încă sunt

inconștient în legătură cu ceea ce a făcut-o să bată. Atunci încep să devin activ, să mă autogenerez și să mă uit în jurul meu, să observ de la ce îmi bate inima. Care este lucrul acela dulce, care e dorul care îmi pune sângele în mișcare? Inima încearcă să incorporeze. Inima bate mai tare pentru a pune sângele în mișcare mai tare. Sângele pune în mișcare mai tare pentru a cauza o extindere a spațiului. Când îți bate inima, tu dorești să treci peste o situație, să îți extinzi spațiul dincolo de opreliștea pe care ai avut-o. Bătaia de inimă este primul semn că ești în preajma visului tău. Pentru că atunci spațiul tău începe să vibreze, să tresară și să te anunțe: „*Sunt aici, sunt visul tău, asumă-ți-l*”.

În momentul în care bate inima, spațiul lărgindu-se, noi începem să fim dispuși la a șterge acele opreliști, a scoate semne de carte și a face acte de curaj sau acțiuni de convergență. Acțiunile de convergență sunt acțiuni ce răspund la bătăile de inimă, la lucrurile care se dovedesc a fi provocatoare. Acțiunile de convergență, în general, au câteva trăsături: sunt în afara zonei de confort, sunt amânate de multă vreme – de asta se numesc opreliști – generează frică și cauzează o mare ieșire din zona de confort. Acțiunile de convergență sunt cele care cauzează această bătaie de inimă să se finalizeze cu o devenire. Deci, dacă îți bate inima și nu ai luat o acțiune de convergență, practic,

acolo te-ai îndepărtat de visul tău. E ca un inventar cu ceea ce îmi face inima să bată.

Primul mare pas practic, în această carte, este de a face o listă cu toate lucrurile care îți fac inima să bată și care presupune, pur și simplu, a observa: este o persoană, este o carte, este o sumă de bani, o acțiune, o activitate? Este poate odihna?

Am văzut oameni cărora le bate inima când se odihnesc, că se gândesc că ar fi putut să muncească mai mult și că acea relaxare ar fi putut să fie amânată puțin. Sunt alți oameni care fac invers, cărora le bate inima când nu se odihnesc, pentru că ar fi putut să se iubească mai mult.

1. Deci fiecare dintre noi avem o listă de lucruri pentru care ne bate inima. Una dintre marile provocări pentru cititori este să observe, fiind atenți la corpul lor pentru ceva timp. Atunci poți deja să observi unde sunt visurile tale.
2. Următorul pas: cum poți acționa către ele? Iar acolo intervine autogenerarea, a-ți ridica propriul corp în picioare și a acționa către ceea ce visezi.

Mecanismele de „*cum ar fi*” sunt felul în care ne provocăm inima să bată. „*Cum ar fi dacă aș avea banii pe care îi doresc?*” „*Cum ar fi dacă aș avea iubirea la care visez?*” „*Cum ar fi dacă aș avea corpul spre care*

tânjesc?” „Cum ar fi dacă aş fi inspirațional?” Îi dai corpului sarcina de a identifica opreliștile pe care le-ai pus în spațiu și de a-ți spune clar: „Aici, aici și aici e de lucrat”.

În momentul în care ne întrebăm „Cum ar fi?” apare de fapt o listă cu toate blocajele pe care le-am pus acolo pentru a dobândi înțelepciune. Și, practic, obținem o listă concretă cu locul în care este necesar să ne dezvoltăm pentru a putea să acționăm în acea direcție. „Cum ar fi” nu este un exercițiu mental, ci este un inventar al opreliștilor pe care noi le-am pus în viața noastră, pentru a reveni mai târziu cu instrumentele potrivite.

Această carte este un instrument potrivit. „Cum ar fi ca tu să te poți autogenera, ca cititor, ca om care vizualizează această carte?”, „Cum ar fi ca tu să te ridici în picioare în propria viață și să acționezi către ceea ce tu visezi?” Este o întrebare pe care o putem adresa zilnic, absolut în fiecare secundă. Și este o întrebare care adresează spațiul cuantic, adresează spațiul non-liniar, cel invizibil. Pentru că realitatea corpului este în general una singură: doar ce se poate întâmpla. În momentul în care adresăm posibilități, atunci descoperim că inventarul de care avem nevoie să fie îndeplinit este un inventar invizibil – cum ar fi să fii inspirațional, să fii creativ, să fii susținător.

„Wow, ar fi frumos. Aș aparține. Oamenii m-ar aplauda. Aș avea ce oferi. Lumea m-ar căuta. Aș fi abundent.” În momentul în care începem să stârnim procese de genul acesta, obținem deodată atât lista cu opreliști, cât și meniul spre care tindem. Și, deodată, devenim clari cu pașii până acolo. Este o întrebare foarte simplă și pe care putem să o adresăm în orice moment. Dacă găsești timp pentru „cum ar fi”, găsești timp pentru „cum voi deveni”.

Practic, în acest „cum ar fi” este drumul mai rapid către „cum voi fi”. Pentru că atunci când ai claritate în legătură cu destinația, treci doar prin orașele prin care ai planificat, ca să ajungi acolo. Când destinația nu este marcată pe hartă, mergi la întâmplare, sperând că o să găsești și destinul ia conducerea.

„Destinul” este unul dintre cuvintele din manualul de utilizare a identității umane care este pus acolo pentru a simula responsabilitatea. Acest cuvânt a fost creat pentru a cauza în omul care s-a lăsat programat cu noțiunea de destin gândul că este menirea altcuiva să îndeplinească visurile. Îi lasă omului impresia că el poate fi latent și pasiv în fața propriilor visuri, iar bătăile sale de inimă le va îndeplini altcineva. Oamenii care au în ghidajul lor, în manualul lor de utilizare, frecvent cuvântul „destin”, „soartă”, „voință divină”, „karma” și așa mai departe sunt oameni care urmează să descopere ce înseamnă a fi responsabil. Responsabil presupune că,

Într-un spațiu vegheat de Dumnezeu, eu am capacitatea de „*cum ar fi*” și, prin urmare, acționez „*cum vreau să fiu*”.

Observând oamenii pe care îi admiri îți dă curajul de a deveni ca ei. Sau, mult mai simplu, observând ce ne face inima să bată, noi descoperim puterea de a întreba „*cum ar fi?*” Iar în acest „*cum ar fi*” găsim resursele în oamenii pe care îi admirăm. Admirația se naște doar pentru faptul că vedem în semenii noștri lucrurile care sunt în lista noastră de „*cum ar fi*”. Practic, universul nu ne lasă doar cu întrebări nerăspunse, ci ne pune la dispoziție, prin oamenii din spațiul nostru, exact indiciile despre acele lucruri de care avem nevoie și cum se manifestă concret în oameni. În momentul în care adresăm „*cum ar fi*”, instant apare un om pe care să-l admirăm. Admirând acel om, putem să vedem ce face și, punând corpul nostru în acțiunea respectivă, practic noi începem să descoperim acel fel de a fi pentru noi.

Cum ar fi să pot alerga un maraton? Mă inspiră și-l admir pe X care a alergat acel maraton. Ce face el dimineața? Se trezește, nu mănâncă, aleargă, se tratează bine, se odihnește devreme, ia vitamine, are un plan, are o viteză, are o structură, are o disciplină. În sfârșit, pot să văd că, în al meu corp, eu, cauzând acțiunile pe care le văd, determin succesul. Așa se downloadează feluri de a fi. Ușor, ușor, ajung să mă identific cu ceea ce admir. Ajung să conțin ceea ce am admirat. Atunci omul respectiv ajunge să deschidă

propria lui fabrică, prin autogenerare. Publică propria sa fabrică de disciplină, propria sa fabrică de curaj, propria sa fabrică de iubire. Acest timp presupune ca omul respectiv să își țină corpul în preajma persoanei ce conține acel fel de a fi. Așa-zisele ore soare presupun să identifice oamenii care au felurile de „*cum ar fi*”, să petreci timp în spațiul lor, pentru a crea interferențe electromagnetice și inducție, în așa fel încât să vezi ce face, cum gândește, cum se poartă, să te pătrundă acea energie, și, ulterior, se deschide și în tine acel tip de putere.

Cu cât mai înalt este nivelul de vibrație al celui fel de a fi, cu atât mai mare este timpul necesar a fi petrecut în preajma celui om – numărul de „*ore soare*” – pentru a putea tu însuși să reproduci acel stil de viață. Pentru felurile de a fi de vibrație mică, timpul este foarte scurt. Pentru felurile de a fi de vibrație înaltă, timpul este lung. Ani, uneori chiar decenii. De asta, dacă vrei să transferi un fel de a fi care influențează conștiințele la nivel de masă, la nivel de comunitate, țară, planetă, este necesar, de multe ori, să-ți dedici o viață alături de acea persoană, până reușești să creezi tu însuși acea vibrație. Practic, așa se creează comunitățile. Oameni lângă oameni. Cred în ceva, se adună împreună, se întreabă „*cum ar fi*” și apoi acționează către ceea ce îndeplinește destinul. Pentru fiecare om care ajunge la ceva, la el a

fost o bătaie de inimă, un „*cum ar fi*”, un om pe care l-a admirat și, ulterior, următoarele ingrediente.

Cum să stai în picioare în prezența noutății?

În momentul în care stăm în picioare în preajma unei persoane, în momentul în care salutăm o persoană ce intră într-o cameră denotă respect față de acea persoană. Era cineva pe care-l respect; mă ridic în picioare. În momentul în care începem să interacționăm cu asemenea respect față de propriile noastre obiective, față de oamenii pe care îi admirăm, față de „*orele soare*” de care avem nevoie pentru a deveni, cum ar fi ca să ne bată inima așa cum ne bate atunci? Descoperim capacitatea de a relaționa cu viața noastră cu putere.

Aceasta este puterea personală. Curajul presupune să îți ridici corpul în picioare atunci când apare în fața ta acest lucru. Când apare în lumea ta ceea ce te stimulează, stai în picioare și acționezi către acel lucru. În felul ăsta, se creează în corp reflexul prin care spiritul transmite corpului: „*Acționăm către visurile noastre*”. Făcut frecvent, acest lucru devine nu numai o disciplină, ci un fel de a fi: „*Visez, și, prin urmare, iată-mă, onorând visul*”. Făcând toate lucrurile astea în mod repetat, realizarea lucrurilor pe care noi vrem să le avem, în timp, devine mai rapidă.

Una dintre abilitățile umane ale oamenilor înzestrați cu curaj este de a cauza întruna curajul. În momentul în care cauzăm pentru prima dată o acțiune, mergem la întâmplare, sperăm că vom nimeri. Și cauzăm un proces care poate beneficia de eficientizare. Ulterior, prin repetiție, eliminăm din acel proces toate fazele care sunt inutile și nerelevante sau nu au nicio tangență cu destinația noastră. Eliminăm din acest proces lucrurile care scad productivitatea prin repetiție. Un exemplu simplu: prima dată când am alergat, mi-a luat undeva la 10 minute și jumătate pe kilometru. 500 de km mai târziu, după aproximativ patru-cinci luni, a scăzut timpul la 6 minute și 28 de secunde. Alergând mai mult acum, mii de kilometri, timpul mediu este undeva la 5 minute și 15 secunde, poate 5:27 dacă terenul este înclinat. Ce s-a întâmplat? De ce a scăzut timpul? Dedicându-mă și creând o disciplină, am eliminat procese inutile atât din corpul meu, cât și din viața mea. Am observat ce mă obosește și îmi scade rezistența: să fie fumatul, să fie mâncatul înainte de alergat, să fie somnul care n-a fost odihnitor? Realizând că acele lucruri stau de-a curmezișul destinațiilor și visurilor mele, am început să le reglez, să dau la o parte.

La fel și în viața financiară. În momentul în care te pui să creezi abundență în lumea exterioară, observi că sunt unele procese inutile: cum ar fi care este rolul reclamei în momentul în care produsul este necunoscut?

Care este rolul unui website dacă persoana respectivă încă urmează să creeze un program? Care este rostul unui departament de marketing atunci când tu nu vorbești despre ceea ce dorești să faci cu respect? Cum ar fi să le luăm în ordinea firească: iubesc ce am creat, respect ce am creat, vorbesc despre ce am creat, ofer în lume din ceea ce am creat. Oamenii consumă, apreciază, vorbesc singuri despre asta și, iată că, marketingul s-a creat.

Curajul este primul în educația corpului

Curajul este un mecanism inclus în corpul nostru care vine din dorința de a crește și de a fi expansiv. Curajul cauzează omului să se trezească dinspre corp către spirit. Practic, este o opțiune a corpului nostru care ne anunță: *„Ești un corp și, prin urmare, există și un spirit care dorește, visează, îndrăznește”*. Curajul este un mic beculeț care se aprinde în bordul mașinăriei numite corp și ne spune: *„Sunt făcut pentru a călători”*. În momentul în care mașina noastră pornește, deodată ne anunță că totul e ok, că suntem gata de drum. Ea nu ne anunță că visul ar putea să mai doarmă puțin. Curajul este acel beculeț din bordul mașinăriei noastre numite corp care ne anunță că am fost făcuți să evoluăm, să ne dezvoltăm și să continuăm.

El se trezește când pornim această mașină: ai curajul de a mai trăi o zi, curajul de a merge mai departe, curajul de a comunica ceea ce gândești, curajul de a închide ochii și de a te arunca în brațele persoanei iubite, știind că vei fi bine. Curajul de a înțelege că oamenii vor aprecia produsul pe care l-ai creat și că munca ta are valoare. Curajul de a înțelege că somnul pe care ți-l oferi nu este un lux, ci sursa de energie necesară pentru a-ți îndeplini obiectivele. El este prezent peste tot, în toate laturile vieții. Este un beculeț în bordul acestui dispozitiv numit identitate. Acest lucru ne anunță că am fost făcuți să fim exploratori.

Cum adică să vorbești frumos cu ceea ce vrei?

Dacă îți dorești bani, de ce ai spune că e greu de făcut? Dacă îți dorești sănătate, de ce ai spune că e greu să ții dietă? Dacă îți dorești iubire, de ce ai spune că e greu să fii de acord cu persoana iubită? Dacă îți dorești colaborare, de ce ai spune că trebuie să fii singur și să reușești singur?

Pare că este împotriva logicii și rațiunii modul în care oamenii tratează lucrurile pe care și le doresc. Unul dintre lucrurile specifice lumii spirituale este că toate visurile au în comun faptul că ele se află pe o vibrație înaltă. N-am văzut pe nimeni să-și dorească stări negative. Majoritatea oamenilor își doresc să atingă

obiective care le conferă stări de bucurie, iubire, încredere, pace, abundență, loialitate, creativitate și așa mai departe. Ceea ce este foarte frumos de știut este că nu e necesar să invităm acele obiective către noi prin cuvinte care au aceeași vibrație. Dacă dorim unitate, e necesar să folosim în limbajul nostru cuvinte precum: împreună, colaborare, apartenență, contribuție, consens.

În momentul în care invităm în viața noastră abundență, e necesar să o invităm prin cuvinte care respectă cuvântul „*abundență*” și sunt la același palier spiritual cu acea abundență: valoare, dăruire, creativitate, împărtășire, inspirație. Pentru a vorbi la nivelul curajului, este necesar ca noi să venim cu cuvinte de genul: îndrăznesc, citez, năzuiesc. Este necesar să vorbim cu cuvinte ce sunt de la același etaj. În lumea spirituală, vrei să inviți un vis să devină realitate în viața ta? Vorbește pe înțelesul lui. Pentru că, altfel, se întâmplă ceea ce Eminescu a spus cu atâta eleganță: „*Deși vorbești pe înțeles, eu nu te pot pricepe*”. Când vorbești visurilor la un nivel care nu este în natura lor, ele se îndepărtează. Când vorbești de la nivelul lor, atunci ele se apropie.

De exemplu, uită-te la un copil. În momentul în care vorbești cu un copil și te cobori la nivelul lui, efectiv stai pe vine și discuți, îl privești. Copilul se simte în siguranță, se vede la fel, se vede de aceeași mărime, se

simte bine și te abordează. Se apropie, devine interesat și deschis către subiectul respectiv. În schimb, când modifici nivelul, copilul are de multe ori senzația de deconectare sau poate chiar să se simtă amenințat. Dacă noi ne lăsăm „*pe vine*” la nivelul copiilor noștri, pentru că îi iubim, atunci eu cred că merită să ne ridicăm pe vârfuri la nivelul visurilor noastre și să vorbim pe înțelesul lor. E doar natural.

Ce alegem? Cum alegem? Cum ne dăm seama că alegem bine?

„Mintea te vrea acasă, iar inima te vrea în picioare.” Singurul fel în care aducem această pace este prin a înțelege că evoluția înseamnă pentru noi să mutăm lucruri din necunoscut, din intenție, în zona de confort, să le devenim. În momentul în care mutăm lucrurile pentru care am avut odinioară curaj și le transformăm în discipline, ele devin parte din zona noastră de confort. De exemplu, a avea bani este nou doar o dată, apoi devine natural. A merge la mare este nou doar o dată, apoi devine natural.

Și atunci intervine întrebarea: *„Când ai făcut ultima dată ceva pentru prima dată?”* Pentru că acolo înseamnă că ai creat o structură a curajului în viața ta. Ceea ce facem noi azi și trăim drept normalitate, e posibil ca ieri să fi fost un act de curaj. Starea pe care o

trăiești tu chiar acum a fost un act de curaj azi dimineată. Ceea ce acum este drept normal în inima ta, în sufletul tău, azi dimineată era un mare prilej de îndrăzneală. Iar acum, ghici ce? Reprezintă ceea ce ești, prezent chiar aici.

Pentru a putea să ne găsim pacea sufletească, e necesar să creăm disciplina de a ne arunca în gol, în spațiu, de a extrage ceea ce dorim și de a muta acel lucru în zona de confort, ulterior devenind normalitate. Acest ciclu, repetat la nesfârșit, a fost denumit evoluție în manualul de utilizare a identității umane. Un om care știe că are încotro evolua are liniște și pace în suflet și, în același timp, știe că e necesar curajul pentru a te arunca în spațiu, e necesară disciplina și persistența pentru a aduce în spațiul tău acel lucru și a-l transforma în normalitate. Iar la finalul acestui circuit ai pacea că poți orice îți dorești și liniștea că vei ajunge acolo.

Ce disciplină e necesar să creez pentru a muta lucruri din invizibil în vizibil?

Disciplina de a asculta bătăile inimii, disciplina de a mă întreba „*cum ar fi*”, disciplina de a admira oamenii. Pentru a putea primi admirația, există un fel prin care tu primești. Nu este ceva ce dai. E ceva ce primești. Admiri un om, primești ore soare, primești din ceea ce are și tu îți dorești, asta oferindu-ți acces la o lume mult mai

încăpătoare. Admirația nu este o metodă prin care pierzi ceva. Este o metodă prin care devii mai mare, un act de evoluție. Admirația este îndrăzneala de a putea să te uiți la ceea ce urmează să devii, cu încredere. E o formă de evoluție.

Dar, de exemplu, dacă nu tot timpul ai aproape de tine oameni pe care îi admiri? De exemplu, eu poate admir un actor foarte mult. Aș putea să accesez un fel de a fi al acelui actor, fără să am oportunitatea de a-l cunoaște vreodată?

În cazul în care îți place un actor care este, de exemplu, într-o altă țară și nu poți să-l vezi niciodată, apreciezi un anumit mod în care el se comportă sau în care vorbește – te-ai interesat, știi lucruri despre el și ai dezvoltat o admirație foarte mare – așa se poate dobândi acel fel de a fi. Felul de a fi urmează calea curajului. Curajul presupune să identifici opreliștile de după „*cum ar fi*” și să le transformi în acțiuni. Dacă te uiți la felul în care tu ai menționat chestia asta – „*n-o să-/văd niciodată în plan fizic*” – ai adăugat o opreliște chiar în propoziție. Și asta a cauzat o oprire a procesului de transfer și de devenire, pentru că ai pus acolo un semn de carte: „*Mă voi întoarce mai târziu*”. Pentru mulți, acest „*mai târziu*” înseamnă niciodată. În același timp, pe calea curajului, descoperi capacitatea de a te autogenera și

de a te întreba: „Cum ar fi să descopăr această persoană în viața reală? Ce tip de împrejurări e necesar să creez? Ce tip de intenționalitate, ce tip de disciplină? Cum e necesară comunicarea mea, dar și atitudinea? Cum generez o întâlnire cu spațiul său?”

Felurile de a fi se transmit prin interferență de spațiu. E necesar să te scalzi în aura acelei persoane, de multe ori pentru mai mult decât o secundă. De aceea, este foarte util să ai persoane în spațiul tău care conțin un fel de a fi pe care îl dorești. Este un act divin să ai în preajma ta oameni care conțin toate felurile de „cum ar fi” pe care le dorești, pentru că aceste ființe sunt foarte rare. Orele soare presupun un act de convergență și de îndrăzneală către ceea ce tu visezi să devii. Dă la o parte semnul de carte „Niciodată nu voi putea să văd acea persoană” și înlocuiește-l cu o acțiune care să te ducă acolo: „Oare cum ajung la ea? Oare ce pot crea? Cum ar fi să...”. În momentul în care dezvoltăm un dor, o dorință față de un fel de a fi al unui om pe care-l admirăm, universul va pune în preajma noastră oameni care conțin feluri de a fi compatibile cu acea sete din spațiul nostru.

Practic, e ca și cum am construi o băncuță într-un parc, pe care scriem: „Aici vor sta oamenii care sunt în nevoie de relaxare”. Nu va trece mult timp până când oamenii vor veni să se așeze pe acea bancă pentru a se relaxa. Sau putem pune în spațiul nostru o intenție

pentru oameni care doresc să se cultive. Și atunci, cu siguranță, voi crea o bibliotecă în care oamenii se vor cultiva. Atunci când creăm în spațiul nostru un dor și o intenție, în mod natural, oamenii vor veni pentru intenția respectivă. Așa este construit universul. Nu este vreun loc în care să putem fugi de aceste lucruri.

Capitolul 4 - Curajul de la poarta castelului

De ce „curajul de la poarta castelului”?

Castelul era folosit în Evul Mediu și în diferite alte epoci drept un loc de siguranță pentru ceea ce era prețios. Dacă în castel e ceva prețios, sigur e o prințesă, un prinț, un rege, o împărăteasă – ceva este de preț. Și dacă e de preț, e necesar să fie protejat, pentru că, dacă nu e protejat, se pierde. De ce se pierde? Pentru că e rar sau pentru că are valoare imensă. La fel este și cu această primă trăsătură numită curaj. Curajul este gardianul sau paznicul de la poarta castelului. Poarta castelului îți permite ca atunci când deschizi și te uiți către lume, să intenționezi să ieși în lume și să descoperi cine poți deveni. Practic, reprezintă curajul împăratului, curajul împăratului de a-și vizita poporul.

Există mai multe tipuri de lideri. Există lideri care vorbesc de la distanță și de sus cu oamenii lor, pentru că ei consideră că acea distanță mare pune oamenii într-o stare de nesiguranță. Și sunt lideri care merg cu ușurință printre ceilalți oameni și sunt iubiți instant pentru ceea ce sunt, pentru că ei chiar întruchipează, la nivelul de

bătaie a inimii, dorințele comune, viitorul și felurile de a fi pe care oamenii le doresc.

Atunci când ai îndrăzneala de a deschide poarta castelului și de a merge prin lume cu ușurința de a te arunca și de a îndrăzni în spațiu, cu siguranță apare capacitatea de a extinde un spațiu, de a deveni, de a evolua, de a unifica și de a crea. Această îndrăzneală de a deschide poarta castelului, de a te arunca și de a deveni explorator este una dintre primele discipline pe care le creezi. Curajul este primul paznic, prima trăsătură, prima treaptă. Curajul deschide poarta, iar ceea ce se află dincolo de ea este un tărâm de posibilități. Primul pas pe calea curajului este: deschide poarta. Cere ca poarta să fie deschisă, aruncă-te în lume și permite-ți să depășești ceea ce ai cunoscut până acum și să accesezi lucruri care par invizibile, necunoscute, de multe ori chiar periculoase. Și ai încredere că lucrurile funcționează.

Instrumente de traversare a timpului

Pentru a putea să traversezi prin timp, diferit de a traversa prin spațiu, presupune să-ți pui corpul în mișcare, să alegi să te târăști sau pur și simplu să mergi la pas; este necesar să înțelegi vibrația. Vibrația cauzează oamenilor să traverseze timpul diferit: cu cât vibrația este mai înaltă, cu atât timpul respectiv este

traversat mai repede. Cu cât vibrația este mai joasă, cu atât traversezi mai încet prin spațiul respectiv.

Cu alte cuvinte, curajul este un element foarte bun de traversare a timpului, în care poți să devii mult mai repede decât ai devenit. Curajul este un instrument foarte avansat de a ajunge la ceea ce tu visezi într-un timp foarte restrâns. Există mulți oameni care stau și așteaptă să li se întâmple viața la care visează. Acesta este instrumentul care traversează timpul foarte încet: așteptarea.

Fiind primul, este esențial. Este esențial să înțelegem că, deși curajul pare un mare lucru la acest moment, este cel mai mic instrument de traversare a timpului, dar presupune, îndrăzneala de a ieși în pragul porții castelului și de a cauza această propoziție: *„Vreau să cresc dincolo de mine. Vreau să creez dincolo de corpul meu. Îmi doresc să explorez necunoscutul și sunt dispus la orice s-ar întâmpla cu cine sunt obișnuit să fiu. Și sunt dispus la a renunța la tot ce m-am obișnuit că sunt pentru a ajunge acolo.”* Curajul este un instrument de mare viteză pentru traversarea timpului, mult mai mare decât cele ce presupun pasivitate. În schimb, este mult mai încet decât cele ce presupun creație. Curajul este a îndrăzni către ceva ce este deja acolo. Creația este: *„Îmi doresc, voi crea!”*

Îl generezi instant și este cu altă viteză. Eu aveam ocazia să creez o compilație de cărți pe baza cărora să

generez această carte și ar fi fost o metodă de curaj: de a studia, de a fi disciplinat; astfel, aș fi ajuns acolo, probabil, în ani. Dar atâta timp cât am la dispoziție creația și, anume, încrederea în ceea ce eu conțin, că tot ce iese de acolo este cu iubire, cu putere, cu claritate, cu responsabilitate, atunci această carte se scrie așa cum se scrie în acest moment. Se creează cartea la fiecare nou cuvânt adăugat în propozițiile noastre. Creez pe măsură ce vorbesc universuri întregi.

Ce am făcut pentru asta? Am îndrăznit la o intenție. Am creat disciplina de a sta pe acea intenție și apoi onorez, întruna, fiecare cuvânt ce va fi rostit de mine în această perioadă dedicată acestei cărți. Fiecare cuvânt onorează etajul curajului. Vorbesc cu respect către ceea ce doresc să văd îndeplinit. Toate cuvintele mele se aliniază cu noțiunea de curaj.

Cum înțeleg oamenii chemarea noutății?

Noutatea ne cheamă cu mare putere. Atunci când oamenii aud chemarea noutății, simt în corpul lor dorința de a deveni. Ulterior, simt admirație, poftă, uneori simt chiar o acută nevoie de a lua acțiune către domeniul respectiv. De cele mai multe ori este resimțită ca un dans. În mod natural, ne îndreptăm către ceea ce visăm. Ceea ce dorim, iubim, ne cheamă, ne îmbrățișează, ne cere și vine natural către noi.

Felul în care înțelegem noutatea este prin faptul că, în spațiul nostru, aceasta ne face inima să bată. Faptul că este timpul pentru noi să devenim *noi* arată că „*noi*” înseamnă „*noi nouți*” în sensul de a conține noutate. Se manifestă prin a vedea lucrurile care ne provoacă. Când un om, o circumstanță sau o situație persistă în spațiul nostru este certitudinea că acel element de noutate ne aparține și este necesar să îmbrățișăm acel lucru. Când acea persoană sau acea situație zăbovește și își manifestă interesul față de a persista în viața noastră, este semnul cel mai bun că este menit să fie al nostru, să fie, să aparțină, să conținem, să ne dedicăm acelui lucru.

Exemplu: foarte mare parte din viața mea am fost preocupat de arte marțiale. Am fost preocupat foarte puțin de lupte și mai mult de disciplină: a corpului, disciplinarea energiilor, disciplina emoțiilor, în caz de conflicte. O viață întreagă m-a preocupat lucrul ăsta. Asta a șlefuit tot ce este în viața mea. Sunt colecționar de săbii. Sunt un om care practică arte marțiale. În același timp, îmi plac filmele cu arte marțiale. Îmi plac oamenii care au astfel de temperament și mă uit în lume la tot ce ține de a crea o astfel de disciplină. Dar exemplul ăsta nu e neapărat să fie singurul. În momentul în care observăm, în spațiul nostru, o persoană care, în mod frecvent, ne dă bătăi de inimă sau stări de beatitudine, de încredere, de înțelegere, de inspirație,

este semnul că suntem dispuși și spațiul nostru e fertil pentru acel tip de noutate. Este locul în care e necesar să ne îndreptăm prin dezvoltarea de curaj, prin autogenerare, prin observarea băătăii de inimă.

Prin orele soare generăm în mod consensual și asumat o cerere către a dori acel lucru în viața noastră. În momentul în care facem asta, se spune că intrăm în acceptare, iar acea acceptare face să conținem ceea ce, odinioară, am admirat. Acesta este obiectivul curajului: a putea să dezvoltăm propria ta fabrică din ceea ce dorești să devii. E o cu totul altă abordare decât să mergi în lume, sperând că ți se va da, că vor ajunge firimituri din ceea ce este frumos. Să faci acțiuni de convergență, determinate prin curaj și ore soare. Creează în tine, în oameni, în oricine, puterea de a fi un generator al acelor lucruri către care ai îndrăznit.

Cum are lumea acces la claritate?

Oamenii nu au fost învățați să abordeze curajul într-un fel permisiv, ci au fost învățați să-i reziste. În momentul în care oamenii abordează metodele pe care tocmai le-am prezentat în carte, până la momentul ăsta - și anume *„Pentru ce ne bate inima?”* și *„Cum ar fi?”* - ei din start, observă opreliștile. Lor le este clar: *„Aha, deci asta mă oprea din a alerga! Gândul că, dacă slăbesc, nu voi mai fi atractiv. Asta mă oprea din a face bani: gândul*

că, dacă spun oamenilor despre ceea ce mă pasionează și am creat, o să mă fac de rușine. Asta este ceea ce mă lasă singur: gândul că, dacă îmi pun încrederea în altcineva, mă va lăsa când îmi va fi lumea mai dragă.”

Oamenii observă opreliștile și devin clari. Ei devin clari în legătură cu blocajele copilărești care le-au pus în calea vieții lor și în calea către visul lor. Devenind clari, deodată înțeleg unde să se focalizeze: „*Ah, deci mă focusez pe a crea valoare și a vorbi, a scrie. Ah, mă focusez pe a conlucra cu oameni și a avea încredere.*” Asta presupune în continuare să alegi oamenii care vin întruna în spațiul tău. Pentru că acolo este cheia. Claritatea se naște atunci când tu accepți să stai ochi în ochi cu opreliștile tale și să le spui pe nume, să îndrăznești dincolo de ele, să rostești nevoia ta.

Nevoia mea este de bani, iubire, tandrețe, siguranță, liniște. Nevoia mea este... Oamenii sunt neclari o viață întreagă cu un anume subiect pentru că disciplina din manualul de utilizare a identității umane este să rezisti problemelor tale și să refuzi că tu le-ai fi creat și, în general, să dai vina pe ceilalți că de acolo a apărut. În schimb, ceea ce eu transmit oamenilor pe această cale este a privi exact în ochii acestor opreliști și a accepta că tu le-ai pus în spațiul tău și că treaba ta este să le depășești. Iar această dorință, această abordare a acestor semne de carte, a acestor opreliști,

te determină să devii clar în legătură cu următoarele liste.

Cum ajung dintr-o persoană care este mereu ghidată de oameni, care îi spun ce să facă, la o persoană care are curajul să își spună punctul de vedere? Să spună ceea ce are de spus fără teama de a fi judecată? Cum ajunge o astfel de persoană să aibă curajul să vorbească?

Folosind aceeași metodă despre care am discutat. În momentul în care întrebăm „*Cum ar fi să vorbim?*”, avem disciplina necesară pe care e necesar să o creăm, oamenii cu care e necesar să socializăm, iar persoana va vedea în mod evident opreliștile pe care și le-a creat. Apoi creează acțiuni de convergență pentru a le depăși, îndrăznind și folosind curajul.

În general, principalul motiv pentru a nu avea un cuvânt de spus sau, mai degrabă pentru a te opri din a avea un cuvânt de spus, este lipsa de apartenență. Dacă voi spune ceea ce gândesc cu adevărat, oamenii vor crede despre mine că... Absența unui cuvânt de spus are de-a face și cu dominarea semenilor tăi. În momentul în care nu ai un cuvânt de spus, asta se naște ca urmare a unei judecăți despre ce ar putea să zică ceilalți. Deși n-au zis, tu pretinzi că știi ce gândesc și presupui un lucru negativ. Este o formă de a-ți insulta semenii. „*Nu am un*

cuvânt de spus” apare doar atunci când îți insulti semenii.

Universul are un fel de a pune capac peste gura ta, să nu-ți permită să îți insulti semenii. Asta se întâmplă doar când ceea ce ai de spus este menit să diminueze pe cei din jurul tău. Este bine că oamenii nu au un cuvânt de spus, deși foarte mulți oameni cred că ar trebui să aibă. Eu cred că Universul a creat un mecanism perfect: cei care nu au nimic de spus ajung în această situație pentru că, dacă ar vorbi, ar insulta pe toată lumea din jurul lor. Oamenii care nu au nimic de spus și îi judecă pe ceilalți suferă. În sufletul lor suferă pentru că nu au curajul să vorbească.

Ar vorbi, dar cum se explică faptul că eu te judec pe tine, iar suferința rămâne la mine?

În momentul în care tu judeci oamenii din jur prin dominare, prin gândul că ai ști ce urmează ei să spună, deși tu n-ai zis nimic, proiectezi un viitor împotriva visurilor tale. Când nu vorbești frumos cu visurile tale, ele se destramă. Dacă visul tău este să te conectezi cu persoana din fața ta, dar felul în care îi vorbești este: *„Știu eu, o să mă judece, o să mă critice, o să te împotrivesți...”*, tu ai vorbit împotriva visului de conectare și el se destramă în fața ochilor tăi. De ce? Pentru că felul în care ai comunicat cu visul tău nu respectă visul. Visul

conectării necesită să fie alimentat cu cuvinte din domeniul conectării. De exemplu: *„Ce avem în comun? Felul impecabil în care ne-am îmbrăcat amândoi. Prezența pe care o creăm acum împreună.”* Iată lucruri asemănătoare, ceea ce ne apropie și generează conectare.

În schimb, dacă pornim la drum cu diferențele, cu lucrurile care fac parte din judecata noastră, acesta este motivul perfect pentru a crea un alt tip de resursă care se numește dezbinare. De ce? Pentru că am folosit cuvinte din acel nivel: *„Tu ești așa, eu sunt așa; tu ai zis asta, eu am de zis asta, eu voi spune asta.”* Cuvintele noastre creează în jurul nostru nivelul de energie, oameni, circumstanțe, situații. Cuvintele sunt totul. De la nivelul de vibrație al lucrurilor pe care le rostim punem în lume ceva, iar apoi suferim din cauza a ceea ce am pus. Pentru că asta am scos. Vrei să trăiești într-o lume de vibrație înaltă? Adu cuvinte de vibrație înaltă. Și s-a rezolvat. Dezbinarea cauzează suferință la sursă, la cel care a creat dezbinarea. Și anume tu, cel care ai insultat sau oricine ar fi fost. Toate lucrurile acestea sunt reglate automat de către istoricul acelui om. Pentru că, probabil, cândva acea persoană a spus ceva și a fost judecată. Poate cineva a râs în public de ea.

Subiectul de discuție al acestei cărți este curajul. El reprezintă capacitatea de a depăși istoricul, de a folosi cuvinte în afara manualului de utilizare cu care ai

fost programat de oamenii din jurul tău, de autoritățile care au avut acces la identitatea ta. Tu dorești capacitatea de a descoperi noutatea. Pentru asta este nevoie de curaj. Curajul este construit pentru a trasa un nou drum, o nouă cale.

Și cum se face acest lucru? Prin puterea de a înțelege moștenirea pe care ai primit-o și de a crea mai departe ceva diferit. Poți aborda momentul prezent într-un alt fel, chiar dacă există dovezi în trecutul tău mintal, în percepțiile care nu mai sunt prezente. Există dovezi acolo că lucrurile au decurs altfel la un moment dat. Curajul este un instrument de detectare a opreliștilor, de descoperire a noutății și de a acționa către ceea ce vrei să devii, poți să-l folosești cu claritate și putere.

Cum facem trecerea de la paznic la gardian?

În momentul în care mergi într-o livadă și ajungi la gard, poți observa că acolo există un paznic care păzește recolta – să spunem că o păzește de hoții din exterior. În schimb, un gardian păzește lumea de infractorii din interiorul gardului – practic opusul paznicului.

Cele două intenții sunt diferite. La un moment dat în viața noastră, am făcut trecerea de la paznic la gardian. Asta înseamnă că am uitat că noi conținem valoarea în sufletul nostru și ne comportăm ca și cum

am fi ceea ce îmbolnăvește lumea. În momentul în care procedăm astfel, ștergem valoarea noastră și pretendem că toată valoarea este în afară.

E necesar să fugim după ea, să o „câștigăm”, ca să avem și noi o oarecare valoare. Uitând cine suntem, renunțăm la frumusețea noastră interioară și credem că ceea ce urmează să devenim este la ceilalți. Așa apare supunerea, dominarea, imitarea. Curajul îți dă puterea să readuci valoarea în sufletul tău. Să realizezi că ești paznicul propriei tale valori. Este responsabilitatea ta să aperi frumosul din tine și să alegi ceea ce te crește. Treaba ta este să pui în lume cu generozitate frumusețile pe care tu le crezi.

Când ne-am transformat din paznici în gardieni?

Când cineva a pus în dicționarul nostru cuvântul „*nu valorezi nimic*”, „*nu meriți*”. Am luat acel cuvânt și l-am pus în manualul de utilizare a identității noastre. Am creat iluzia că am putea să fim lipsiți de valoare. Această iluzie este în contradicție cu viața însăși. Viața arată valoare. Dacă ești în viață, ai valoare. Dacă nu, ești mort deja. Așa funcționează lucrurile. Tot ce are viață are valoare. Dacă punem valoare pe viață, vom ști unde este valoarea. Iată un mic proces simplu prin care oamenii pot să se întoarcă de la gardian la paznic: „*Sunt în viață? Da. Am valoare.*” Livada este interiorul meu. Am

de oferit din recolta mea din ceea ce conțin: frumusețile mele interioare, abilități, gânduri, comunicare, îndemnări. În momentul în care facem această trecere, avem curajul de a rescrie ceea ce am fost educați în copilărie, înțelegând că e OK să avem propriile noastre cuvinte în dicționar. Cuvântul meu este: *„Conțin valoare și am de dat.”*

Când ne transformăm și revenim acasă, de la gardian (unde valoarea e în lume și noi tânjim după ea), ne întoarcem la ideea că valoarea este aici, vom dobândi astfel acea îndrăzneală de a pune în lume ceea ce conținem. Acesta este începutul abundenței.

Cum devii deschizător de spații?

În momentul în care devii clar cu ceea ce vizezi, realizezi că ai de traversat spații pentru a ajunge acolo. Îți dau un exemplu care chiar acum se întâmplă: visul meu este să ofer omenirii 200 de cărți pe diferite teme, în care oamenii să aibă niște manuale clare de rescriere a manualului de utilizare *„din fabrică”*. Știu ce este necesar să devin pentru a deschide aceste spații:

- Să creez o relație frumoasă cu oamenii din jurul meu.
- Să fiu dispus să ofer aceste 200 de zile din viața mea.

- Să construiesc în lumea mea susținere, delegare, colaborare cu un manager de proiect, o echipă video, niște persoane care să pună aceste materiale în lume, o editură care să publice aceste cărți, un website unde să fie distribuite și așa mai departe.

Cu alte cuvinte, a fi deschizător de drumuri presupune să fii clar asupra spațiului necesar pentru a călători către visul tău și apoi să faci fiecare din acele acțiuni. A fi deschizător de spații presupune să îndrăznești să deschizi poarta castelului către ceea ce reprezintă visul tău. Această deschidere nu înseamnă să deschizi ușa și să fugi înapoi în cotlonul cel întunecat. Aceasta presupune să deschizi ușa, să te duci și să ceri oamenilor din jur ceea ce este necesar pentru următorul tău nivel. Cum faci asta? Întrebând: „*Vreau să știu și eu ce este posibil. Arată-mi.*” Și așa mai departe. Cere și ți se va da. De multe ori vedem rezultatele oamenilor din jurul nostru și omitem parcursul.

**Cum deschidem ochii, în așa fel încât să vedem
mai întâi parcursul, pentru a ne putea
bucura de finalul proiectului?**

Un om care se identifică cu corpul lui se va uita după lucruri de aceeași natură cu corpul: materiale. Se va uita la ce mașină conduce, câți bani are, în ce fel de

casă locuiește, ce alte lucruri fizice posedă. Semnul cel mai bun că suntem încă în lumea minții este că ne uităm la ce au ceilalți. În momentul în care înțelegem curajul, avem capacitatea de a aborda lumea invizibilă, de a face un pas dincolo de ceea ce este fizic. Începem să ne întrebăm: „*Ce fel de om a stat la baza acestor rezultate?*”, „*Oare ce acțiuni a luat omul respectiv?*”. Sunt autentic curios în legătură cu trăsăturile lui spirituale invizibile. Oare cum gândește o astfel de persoană? Oare cum doarme? Oare ce cărți citește? Oare cum se poartă? Oare cum comunică cu el însuși? Oare la ce oră se trezește? Oare la ce oră se culcă?

Devenim curioși în legătură cu ceea ce urmează să devenim noi înșine. Ne întoarcem la lista de admirație: care sunt felurile de a fi pe care le admirăm la omul respectiv?

Atunci când, de exemplu, întâlnim o persoană abundentă, care conduce o mașină scumpă, putem descoperi în ea trăsături precum încrederea, puterea, generozitatea sau iubirea față de semenii. Totuși, există și momente în care reacția noastră imediată este una de judecată: „*Uite-l și pe acesta! Oare cu ce se ocupă de a ajuns acolo?*” Felul în care judecăm ne arată că „*poarta castelului*” este încă închisă pentru noi. Aceasta înseamnă că avem în față o oportunitate de a fi curajoși și de a îndrăzni să căutăm ceva demn de admirație în ceilalți, în loc să ne oprim la judecată.

Îndrăznește să admiri oamenii din jurul tău pentru măcar un lucru. Asta îți dă ție șansa să nu te mai identifici doar cu corpul, ci să te identifici cu o trăsătură non-liniară din lumea invizibilă. Are legătură cu cine e necesar să devii pentru a ajunge acolo. Și anume: ore soare, conversații noi, discipline noi, acțiuni noi, rezultate noi. Iată că automat poți crea lumea cu acele bunuri fizice pe care le-ai văzut. Se poate spune că oamenii care se identifică cu corpul văd doar lumea fizică. Oamenii care se identifică cu spiritul văd tot. Ei doar văd și încep să creeze ceea ce doresc.

Cum îmi dau seama că sunt în locul potrivit și că eu chiar asta îmi doresc? Care este realitatea și ce îmi spune ce dorește omul, de fapt, atunci când caută?

Realitatea este ceea ce te-a adus acolo. Intenția ta de a fi în diferite locuri te-a adus în locurile care s-a aflat ceea ce e căutat. Cum știi că ești în locul potrivit? Realizează că e alegerea ta să fii acolo. Pentru a putea ști că ești în locul potrivit este necesar ca tu să înțelegi că e treaba ta să te duci în alt loc dacă ceea ce dorești este diferit.

Când dorești ceea ce se dorește, ai acces la două lucruri. Primul este de a lua o doză de apartenență și al doilea este o descoperire despre tine însăși. Dacă în spațiul meu lumea dorește acest lucru, se pare că eu îl

conțin sau dacă în spațiul meu se dorește acest lucru, se pare că toți doresc același lucru. Și așa, se pare că aici spațiul meu cauzează în oameni o astfel de sete. Atunci când tu vrei să te identifici cu locul respectiv, poți să dai curs acelei realități, să accepți. Dacă nu accepți și nu este ceea ce vrei, mută-te în alt loc.

Toate astea vin dintr-un simplu lucru: din manualul de utilizare a identității tale la momentul respectiv, prin care destinul este implacabil și nu avea unde să fie în alt loc decât acolo. În momentul în care tratăm lipsa de oportunitate ca și cum nu putem să facem nimic diferit, acolo intervine faptul că suntem prezenți, dar am dorit să plecăm. Aceasta e ziua în care realizezi că nu este pentru tine – momentul în care ești în locul respectiv și nu te simți confortabil cu activitățile respective. Din moment ce mi-am implicat corpul în acțiunile respective, corpul este semnătura digitală pentru toate locurile, indiferent că sunt plăcute sau neplăcute. Ne punem corpul în situațiile în care ne duce intenția. Ceea ce am spus mai devreme are legătură cu următorul lucru: chemarea misiunii. A fi în misiunea ta înseamnă că, indiferent unde ești, tu oricum îți faci misiunea din acel moment sau ai o misiune anume și e necesar să o cauți până o găsești.

Diferența este că omul are o misiune într-o secundă. De exemplu, misiunea acestei secunde pentru mine este să clarific această idee. Aceasta este o

misiune de o zi, în care misiunea mea este să înregistrez această carte și să o ofer umanității. Am o misiune de o viață sau o misiune pe termen de 5-7 ani, în care să creez și să finalizez acest proiect numit *Spiritonomics*. Și am misiunea vieții mele, în care treaba mea este ca, prin curățenia și liniștea mea interioară, să aduc în lume, cu putere, transformare.

Fiecare secundă cu misiunea ei. Vorbesc despre faptul că sunt oameni care spun: „*Îmi caut misiunea, îmi caut misiunea, îmi caut misiunea*”. De fapt, asta vreau să clarific eu: misiunea ta este mereu în acțiunile tale, adică este ca un fel de îndrumare. Nu mai căuta misiunea și trăiește clipa sau misiunea. Altfel, devii cineva care are nevoie să i se dea o misiune. Devii cineva care crede că misiunea este ceva ce ți se spune și automat ai o misiune.

Această idee a misiunii a devenit virală, ca și cum ar fi ceva foarte greu de găsit. Oamenii caută încontinuu, spunând că misiunea lor este greu sau imposibil de găsit. De ce? Pentru că misiunea e ceva ce tu construiești și șlefuești în fiecare moment. Misiunea mea acum este să creez relevanță în legătură cu următoarea propoziție și iată, următoarea propoziție: în momentul în care îți asumi că e treaba ta să crezi misiunea, atunci vei fi clar în legătură cu misiunea ta. Dacă aștepti ca misiunea să fie livrată de o autoritate, o divinitate, o persoană din exterior, atunci vei fi în

căutarea ei, așteptând să îți fie oferită. Eu, personal, aleg să creez misiunea mea, să o sculptez în fiecare secundă din viața mea și sunt permanent într-o misiune. Sunt în misiunea de a avea o conversație frumoasă cu tine, în timp ce oamenii primesc o carte de calitate, în timp ce îndeplinesc visul de a oferi oamenilor această știință numită *Spiritonomics*. Sunt permanent în misiune.

De ce? Pentru că am declarat asta. Vrei să-ți afli misiunea? Uită-te la acțiunile tale acum. Nu-ți place misiunea care reiese din ele? Schimbă-ți acțiunile în așa fel încât să descrie misiunea cu care să poți fi mulțumit. Rescrie acțiunea care e în misiune și fă-o să se întâmple.

Cum invităm noutatea în viața noastră?

Prin curaj. Intenționat. În momentul în care creez disciplina curajului, practic am creat disciplina de a deschide poarta castelului, a îndrăzni și a mă arunca în gol. Am creat disciplina de a mă conecta deja cu visurile mele și a vorbi cu ele respectuos de la nivelul la care ele sunt. Având toate aceste discipline, descrise în capitolele anterioare, din start, eu pot observa că devine deja un proces natural. Pentru a putea să relaționezi cu noutatea dintr-o perspectivă de conectare este necesar să pui curaj. Curajul este îndrăzneala către altceva decât zona de confort. Tot ce se află în afara zonei de confort se numește noutate. Când creezi disciplina de

curaj, tot ce urmează să afli este nou. Când crezi disciplina de pasivitate tot ce urmează să afli este ceva ce știi deja. Deci, dacă vrei să ai parte de noutate, obișnuiește-te să fii un om curajos. Creează disciplina în interiorul tău de a fi curajos și, permanent, vei fi în mijlocul noutății.

Dacă până acum am studiat a ne arunca în spațiu, a îndrăzni în spațiu, a ieși în lumea noutății, a trece de la a ne vedea de propriul nostru corp către a ne vedea drept spațiul din jurul nostru, cunoașterea reprezintă ce se întâmplă după

În momentul în care abordez cu curaj această noutate și ea este asimilată pe canalele senzoriale – trăiesc, văd, simt, gust, miros și ating – atunci, deodată, acea noutate este extrasă de acolo din spațiu și este încorporată în zona de confort, devenind amintire. Prin această amintire, ea se transformă în cunoaștere. Asta creează un reflex și un canal de feedback prin care noi începem să ne vedem cauza în ceea ce înseamnă a genera acel eveniment.

De exemplu, unul din lucrurile pe care le fac cu mare drag este să susțin copiii să înțeleagă cum să facă bani la o vârstă fragedă, cum să devină antreprenori. Este o mare bucurie să mă uit la grupurile de copii care vin în cursurile noastre și să văd cum cei care vin pentru

prima dată tratează noutatea de a vinde ceva ce au creat către clienți – către adulți, către participanți în cursuri – cu o mare timiditate, vulnerabilitate și, totodată, curaj. Deși se simt inconfortabil, ei nu pleacă de acolo, de la taraba lor. În continuare, au curajul: „*Vreau să văd și eu ce se întâmplă în schimb.*”

Ulterior, după ce s-a încheiat intervalul de comerț, ei au transformat în cunoaștere întregul proces: „*Am modelat ceva din lut, am pictat cu pensula colorată, am pus la cuptor și s-a întărit. M-am pus la tarabă și am vândut. Am obținut bani pentru ceva ce am creat.*” Creația lor le-a adus bani și atunci, deodată, la finalul procesului, se transformă în cunoaștere, iar ei își iau saltul de conștiință. Așa devin antreprenori. La următoarea întâlnire, ei zic: „*Cum se fac banii? E foarte clar. Construim ceva frumos, ce lumea iubește, ne ducem, punem pe tarabă, lăsăm lumea să admire, avem un preț clar prin care îi oferim omului valoare și, în schimb, primim bani. Plecăm acasă cu banii.*” Deci, la ei s-a creat deja un reflex. Este deja o tradiție, de aproape doi ani, în care copiii au făcut conexiunea între: creez, acționez și încasez. Așa se transformă curajul în noutate și apoi este adus acasă sub formă de abundență de cunoaștere, abundență financiară, abundență de iubire și așa mai departe.

E necesar să îndrăznești către ceea ce vrei să devii și apoi vei încorpora lucrul la care ai visat în cine

ești. În funcție de cât de înalt e felul de a fi spre care țiintești, acea perioadă de transformare este mai lungă sau mai scurtă. Provocările sunt mari, ca să nu mai zic că opreliștile pe care e necesar să le dăm deoparte sau la care e necesar să renunțăm. Toate acestea cauzează o oarecare stare de disconfort. Fiecare act de curaj este la fel de mare pe cât obstacolul pe care vrei să îl depășești. Dacă ai lucruri mari ce ți le dorești, așteaptă-te să „usture” extracția acelor opreliști. Acolo ai de ales: în acea intersecție în care depășești opreliștile, te poți conecta cu corpul și să te focusezi pe durerea de a fi depășit ceva dureros sau te poți focusa pe spațiul nou pe care tocmai l-ai achiziționat și transformat în cunoaștere.

În momentul în care te focusezi pe spațiul care ești, atunci te poți bucura de cine ai devenit sau urmează să devii, iar întreaga experiență devine extraordinară. Dacă te focusezi pe omul care se identifică doar cu corpul lui fizic, focusul va fi pe percepție, durere, pierdere, atașament și alte lucruri care cauzează suferință. Curajul este părintele determinării. În momentul în care învățăm să deschidem cu ușurință poarta cetății și să cerem noutatea pe care ne-am dorit-o dintotdeauna și în momentul în care observăm că se creează un circuit prin care întotdeauna curajul este răsplătit – cu creșterea zonei de confort, devenind mai

înțelepți, mai puternici, mai bogați, mai conectați – atunci apare determinarea.

Când observ că actele mele de curaj îmi fac bine și mă cresc, devin mai determinat să le continui. Când observ că a vorbi frumos și cu respect cu obiectivele din viața mea, cu visurile pe care le am, asta le apropie, oare nu devin determinat să vorbesc întruna frumos cu ele? Când observ că a ieși la alergat îmi întărește corpul și cauzează în corpul meu rezistență, tinerețe, putere, încredere în sine, oare nu devin determinat să mai alerg? Când observ că iubirea și unitatea îmi fac bine și cauzează în inima mea pace, liniște, creativitate, încredere, siguranță, conectare, oare nu devin determinat să păstrez iubirea? Cu siguranță, determinarea este copilul curajului. În momentul în care ai curajul să treci peste orice opreliște, limitare sau obstacol, vei descoperi instantaneu determinarea de a continua ceea ce îți face bine. E minunat să dorească oamenii acest lucru în orice domeniu.

Capitolul 5 - Corp nou, viață nouă

Noutatea pe care vrem să o descoperim în fiecare moment presupune nu doar un set nou de acțiuni, nu doar rezultate sau stări noi, ci presupune că fiecare celulă din corpul nostru reflectă noutatea pe care o cauzăm prin intențiile noastre. Cu ceva vreme în urmă, a fost descoperit un nou domeniu numit epigenetică. Acest domeniu certifică faptul că atunci când oamenii cauzează intenții în corpul lor, aceste intenții se reflectă în circumstanțe, în mediul natural pe care îl aleg, în alimentația lor, în gândurile și acțiunile lor. Genetica se schimbă. Cu alte cuvinte, avem puterea de a modela structura cromozomială a corpului nostru prin calitatea intențiilor și alegerilor noastre: unde locuim, ce facem, cum gândim, cum vorbim, cum ne purtăm, ce mâncăm. Tot ce ține de corpul nostru este o geometrie permanent variabilă. Și toate acestea depind de nivelul de noutate pe care îl aducem în viața noastră. Viața nouă pe care o creăm prin actele de curaj se reflectă nu doar în rezultate noi și acțiuni noi, ci și într-un corp cu totul nou. Avem puterea să rescriem comportamentele celulelor noastre, structura lor citoplasmatică și, mai mult, să influențăm felul în care corpul nostru manifestă vitalitate și sănătate.

În acest capitol, *Corp nou, viață nouă*, vom explora cum schimbăm ceea ce se întâmplă în corpul nostru prin intențiile noastre și cum, vizitând locuri noi, atât la nivel sufletesc, cât și fizic, cauzăm schimbări în viața noastră, în mod holistic. Putem chiar să generăm schimbări în viața celor din jurul nostru. În momentul în care aduci noutate – prin curaj sau alte forme de autogenerare prezentate în această carte – omul își schimbă alegerile, își transformă paradigmele și își rescrie manualul de utilizare a identității. Această înțelegere ne permite să rescriem vieți, să actualizăm, să îmbunătățim, să facem „*upgrade*” – la nivel personal și comunitar. Ceea ce clarificăm acum este esențial: legătura dintre plan și corp.

Fizica cuantică a descoperit de mult timp că, pentru a exista o structură fizică a lucrurilor din jurul nostru, este necesar să existe o rețea energetică pe care aceste lucruri se construiesc. Exact cum o clădire are un schelet de fier și beton, la fel și realitatea noastră se bazează pe o structură energetică numită rețeaua Planck. Această rețea are câteva trăsături specifice: densitate infinită și capacitatea de a fi polarizată prin intențiile noastre. Tot ce este fizic se suprapune peste această rețea. Dacă vrem să creăm noi realități, este necesar să intenționăm cu mult curaj lucruri diferite față de ceea ce am intenționat până acum. Noutatea constă nu doar în acțiuni noi, ci în intenții noi. Dacă o viață

Întreagă am intenționat către singurătate, acum putem intenționa către unitate. Dacă am intenționat către lipsă, putem intenționa către abundență. Schimbarea intențiilor schimbă viața pe de-a întregul. Acest proces generează schimbări la nivel de corp, mediu social, familie și comunicare. Oamenii încep să înțeleagă magia vieții: conexiunea dintre rețeaua energetică și lumea fizică.

Această rețea Planck, care face legătura între lumea energetică și cea fizică, are un strat intermediar numit rețea micelară. Aceasta este o rețea formată din bacterii, care sunt diferite în funcție de locul în care ne aflăm, dar care există și în corpul nostru. Dacă dorim salturi în corpul nostru – de exemplu, saltul de curaj, determinare sau adaptabilitate – avem nevoie de infuzii de bacterii noi, care să cauzeze noi comportamente.

De ce locuri noi?

Când vizităm locuri noi, ne reînnoim stratul bacterian al corpului, ceea ce schimbă comportamentele, gândirea și perspectivele noastre. Această reînnoire afectează direct spiritul, prin corp. De aceea, pentru a avea feluri noi de a fi, în momentele de curaj, este important să primim aceste infuzii de noutate biologică. Bacteriile din locuri noi îmbunătățesc sistemul imunitar, reînnoiesc perspectivele și cresc nivelul de

putere al organismului. Un corp puternic țintește mai departe; un corp lipsit de putere se retrage, devine sedentar, sărac în acțiuni și izolat. Prin simplul transfer de bacterii – prin contact direct cu natura sau solul, corpul nostru primește un impuls de energie nouă.

Un exemplu: mersul desculț. Este o practică simplă și extrem de benefică. Recomand ca măcar o dată pe săptămână să facem o plimbare desculț prin iarbă, prin pădure, pe munte, în parcuri sau chiar pe ciment. Tălpile noastre, de obicei izolate de cauciuc, împiedică transferul natural de bacterii și energie din pământ către corpul nostru. Când pierdem acest contact, corpul nostru devine steril, iar vitalitatea scade. Observăm același fenomen în natură: copacii care nu mai fac schimb de nutrienți și bacterii cu solul încep să se usuce, să putrezească și, în cele din urmă, să moară. La fel și la oameni. Dacă mediul nostru este sterilizat excesiv, iar schimbul natural de bacterii este oprit, vitalitatea noastră scade. Noutatea biologică aduce comportamente noi, perspective noi și abilități noi. Acest proces de reînnoire pornește din corp și influențează spiritul. Pentru a avea determinare, creativitate și adaptabilitate, este necesar să permitem corpului să primească infuzii din medii noi. Este uimitor cum simplul fapt de a ne expune la locuri noi – fie sufletești, fie fizice – generează schimbări profunde.

Fizica cuantică confirmă faptul că structura fizică a realității noastre este susținută de o matrice energetică. Când aducem noutate – fie prin curaj, fie prin intenții – schimbăm nu doar comportamentele noastre, ci și realitatea din jur. Omul, expus la această noutate, își rescrie manualul de utilizare a identității și își redefinește viața. Aceasta este cheia transformării. Prin curaj, determinare și conectare cu natura și cu noi înșine, putem aduce noutatea care schimbă totul. Fiecare pas de curaj aduce nu doar schimbări în exterior, ci și în structura noastră interioară, biologică și spirituală, în sistemul nostru imunitar, în felul în care gândim, în structura organelor interne. Atunci corpul nostru dezvoltă lucruri care cauzează disfuncționalități, apare lipsa de vitalitate, izolare și de multe ori chiar boli.

O primă provocare ar fi să ne permitem să ne descălțăm unde mergem și să ne infuzăm cu colonia de noi bacterii pur și simplu mergând desculți prin orice loc nou am călătorit. Este forma prin care planeta ne susține să ne bucurăm de înțelepciunea ei, care este diferită în funcție de coordonate, de informațiile care sunt în diferite locuri geografice, prin noțiunile munților, în adâncul văilor, la marginea mării, în păduri și așa mai departe. Această infuzie de noi bacterii este faza incipientă de dezvoltare spirituală, numitul Curajul. Această infuzie este extrem de importantă, pentru că, aducând noi bacterii în inventarul corpului nostru,

această formă de înțelepciune restructurează ceea ce se întâmplă în interiorul celulelor. Această transformare cauzează omului să descopere noutatea dinspre corp către spirit, pentru că asta este curajul – este un corp care se trezește la faptul că e conectat la un spirit. Această conectare vine din aport exterior, din înțelepciune externă și, anume, din ceea ce planeta noastră pune în sufletul nostru, cum se întâmplă și în corpul nostru. Fiind conectați cu natura, iar mergând în locuri noi ne conectăm cu natura – soare, sol, apă și așa mai departe. Toate aceste aspecte, regăsindu-se în relația corp - natură, fac ca acest tip de bacterii să coexiste în sistemul nostru imunitar.

Fiecare zonă geografică are bacteriile ei. Călătorim în mai multe locuri pentru a lua din fiecare loc ceea ce locul acela reprezintă. În faza inițială a călătoritului și a conectării cu natura, este foarte important pentru a dezvolta feluri de a fi de bază, cum ar fi curajul. Ca să ai curaj, în spirit e necesar ca al tău corp să dezvolte o preferință pentru noutate. Această noutate înseamnă, la nivel microbiotic, la nivel celular, o infuzie de noi bacterii în noi – noi celule, noi viruși, noi... noi orice.

Să nu ne temem de viruși și de bacteriile din alte lucruri și, din contră, să le îmbrățișăm, pentru că ele ne susțin să ne întărim imunitatea. Prin corp, se ajunge și în spirit. Orice organism este o colonie de bacterii care au

ales, în mod consensual, să onoreze sentimentul și starea de unitate. De asta, sub forma unui corp, toate lucrurile care constituie un corp sunt bacterii, celule și viruși. Tot ce suntem, sută la sută, este format din asta. Ce este diferit de faptul că stăm laolaltă este că ele sunt în consens să lucreze unificat pentru a găzdui acel spirit.

Atunci când spiritul se retrage și, în mod natural, apare fenomenul morții sau al îmbolnăvirii, celulele, nemaifiind guvernate de unitate și consens, încep să se dezintegreze. Ele se întorc în natură, de unde au provenit și de unde le vom culege din nou. Aceste elemente sunt mereu la îndemâna noastră, dar le împrumutăm temporar pentru a putea interacționa cu viața de pe această planetă. Corpul nostru este construit din bacterii, substanțe, plante, animale și alte elemente care intră în componența hranei noastre, fie prin nutriție, inhalare sau atingere. Toate aceste elemente pătrund în corp și îi modifică structura în mod constant.

Când devenim conștienți de acest proces, ne deschidem către noi acte de curaj. Ne permitem să explorăm locuri noi și să ne conectăm profund cu natura, primind astfel noi infuzii din esența curajului și din ceea ce înseamnă să fii cu adevărat viu.

Oamenii care au trăit în erele trecute au înmagazinat anumite feluri de a fi și coloniile de bacterii aferente. Apoi, le-au returnat în pământ. Este o rotație care este prezentă inclusiv în circuitul apei în natură. Nu

intră nicio picătură nouă de apă în atmosferă. Nu curge apă de undeva din univers către Pământ, ci această apă este recirculată între corpurile vii – o bem, apoi o eliminăm, se evaporă, ajunge în peșteri. La un nivel mai înalt, se poate spune că apa, fiind singurul element de pe planeta Pământ care înmagazinează intenția umană și circulând neîncetat, conține toate intențiile posibile. Deodată nu plecăm nicăieri și nu venim de nicăieri, fiind aici într-o cantitate care e permanent prezentă și care traversează secolele. Se poate spune că tot ce am fost vreodată este prezent chiar astăzi. Și când spun tot ce am fost, mă refer la noi, umanitatea.

În momentul în care înțelegem lucrul ăsta, atunci vom putea trata apa cu puterea cuvenită și anume să punem curaj în a bea o apă nouă, în a avea obiceiuri noi, în a fi capabili să fim maleabili, schimbători, adaptabili, flexibili. Astea sunt discuții de la nivelul 250-260. În ceea ce privește hrana, este același lucru. În ceea ce privește contactul cu natura, este același lucru. Putem înțelege impactul pe care îl are mediul natural, conștiința colectivă în care noi activăm – și când spun colectivă, nu mă refer numai la spiritele și corpul uman, mă refer la impactul întregii naturi: regnul vegetal, mineral, animal. Putem accepta cu ușurință acest schimb de structuri, înțelegând că, la nivel de bacterii, noi avem nevoie de noutate. Avem nevoie de a fi robuști, de a fi plini de vitalitate, iar această nevoie, în momentul în care este

satisfăcută, corpul va dezvălui noi abilități în gândire, înțelegere, în spiritualitate. Lucrurile astea se vor întâmpla pe măsură ce omul se integrează în natură.

La polul opus se află crearea de spații sterile. O mare parte din lucrurile care sunt prezente la momentul ăsta țin de a cauza un mediu cât mai steril: apa sterilă, se scoate din apa minerală tot ce ține de duritate, vitamine și toate lucrurile pe care le-ar conține circuitul natural, iar asta face apa oarecum sterilă. Eu permanent, când merg pe munte, beau apă din izvoarele din drumul meu. Vreau să interacționez cu zăpada venită din atmosferă și topită din ghețari. Vreau să interacționez cu informațiile care vin din iarba de pe vârfurile munților, din razele care au bătut pe apa respectivă ca să ajungă la mine. Vreau să interacționez cu ele. Vreau în viața mea aceste lucruri și, prin urmare, am disciplina de a înnoi aceste lucruri frecvent. Mediul steril, pe de altă parte, cauzează o învechire a structurilor existente în corpul uman și această învechire cauzează, în general, probleme la nivel de funcționalitate a organelor interne și, mai departe, către feluri de a fi care băltesc și sunt fixe. De asta e necesar să fim ca apa. Să fim oameni care au capacitatea de a accepta schimbarea în viața lor.

Totul în natură se mișcă. În momentul în care lucrurile nu se mai mișcă și stagnează, atunci, din start, moartea survine și se instalează. Conform epigeneticii,

există o legătură foarte strânsă între mediul natural și corpul nostru. În momentul în care omul activează într-un cadru natural, are activități de muncă și dinamică în preajma gospodăriei, în relația cu natura, în relația apropiată cu semenii, atunci se creează niște trăsături care nu sunt doar la nivel de comunitate, ci și la nivel de colonii microbiene pe pielea acestor oameni. Se găsesc similarități care sunt specifice unei comunități anume. Vei găsi oameni care au similitudini în viața lor.

Îți dau un exemplu: există orașe din Italia, din Grecia, din Japonia care au în comun faptul că oamenii sunt longevivi, trăiesc foarte mult și s-au făcut foarte multe studii în privința lucrurilor pe care le au în comun. În orașele din Japonia, unde se află recordul pentru durata vieții, s-a descoperit că ceea ce au în comun oamenii aceștia este că ei nu au scaune și mese. Ei sunt permanent în mișcare, mănâncă din picioare, ei nu se așază. Mișcarea permanentă încurajează circulația limfei, îmborsăpătarea și intensificarea circuitului de detoxifiere al organismului. Se încurajează dinamica corpului și, prin asta, arderea celulară. Metabolismul este accelerat. Fiind conectați cu natura, corpurile oamenilor rămân tinere și de asta ele au o durată de viață de până la 126 de ani. Ei nici măcar nu folosesc mese și scaune.

Corpurile cu poftă de regenerare

Corpurile noastre știu că lor le va fi mai bine în momentul în care evoluăm la nivelul la care oferim feluri de a fi noi: curaj, putere, încredere, disciplină. În momentul în care ele sunt în nevoie de astfel de feluri de a fi noi, ele vor cauza în interiorul corpului pofte pentru anumite lucruri: pofta de a ieși pe munte, pofta de a sta la soare, pofta de repaus, pofta de conectare cu natura, pofta de a ne înmuia mâinile în pământ și de a ne juca, pofta de alergat prin pădure sau prin lanul de grâu.

Aceste pofte de regenerare vin dinspre corp la început, iar pe măsură ce omul devine conștient, le va cauza intențional, în mod voluntar. În schimb, la început, aceste pofte vin din direcția corpului. În momentul în care le dăm curs și permitem ca aceste lucruri să se întâmple, nu numai că se înnoiește populația de bacterii și microbi din corpul nostru, dar se cauzează și feluri de a fi noi care determină accesul la noi feluri de a face. Noi feluri de a face presupun acte de curaj.

Oamenii sunt încurajați către acțiuni de convergență, sunt încurajați către lucruri noi, către a ieși din zona de confort, către a face lucrurile nu neapărat pe calea cea mai ușoară. Și atunci, când simțim că avem nevoie de o ieșire, să o facem, pentru că el, corpul, caută regenerare. În cazul curajului, este tocmai prin a sparge

barierele, granițele teritoriului pe care le-am definit drept casă, drept zonă de confort.

De ce căutăm cu înverșunare locuri noi?

Pentru că ne hrănim nevoia de aventură, de experiență, dar având în vedere că vine din partea corpului această cerință, înseamnă că trupul are nevoie de o infuzie de celule noi, care să-i promoveze mai departe construirea, reconstruirea celulară, reconstrucția și reglarea metabolismului. Poate chiar mai mult: funcționarea organelor interne, a circuitului sanguin, funcționalitatea la nivelul organelor interne, ca fluentă, ca integritate, precum și capacitatea de a descoperi noi structuri celulare care să funcționeze și să ne susțină în activitățile noastre.

Corpul nostru se schimbă frecvent; cam la fiecare 7 ani se schimbă toată structura internă a corpului nostru. Iar această structură se bazează pe trăsăturile pe care le are arhitectul din corpul nostru. Dacă arhitectul s-a schimbat, și-a schimbat paradigmele, corpul nou se va construi cu noi ingrediente. De exemplu, în cazul meu: de la vârsta de 16 ani și până anul trecut, am fost vegetarian, ceea ce înseamnă că am mâncat vegetale și lactate. Ei bine, acest lucru și-a pus amprenta asupra corpului meu, dându-mi o putere foarte mare, raportată la vârsta mea. Ulterior, am descoperit că este

nevoie să reglez și m-am apucat să mănânc din nou carne, iar asta a cauzat noi schimbări care au modificat procesele digestive, nivelul de vitalitate și așa mai departe.

Oamenii au puterea să cauzeze în viața lor aceste schimbări – la nivel de dietă, la nivel de dinamică, la nivel de sedentarism sau la nivel de mișcare prin natură. Este treaba noastră să ne asumăm curajul de a ținti către a trăi într-un corp care ne reflectă dorințele și visurile. Visele sunt imobile într-un corp imobil. Visurile stagnează într-un corp care stagnează. Dacă persoana respectivă are o greutate afectată de obezitate sau lipsă de mobilitate, atunci și visurile sunt încetinite sau chiar oprite. Visul de a vedea un vârf de munte, pentru o persoană care are o invaliditate sau o problemă legată de sedentarism, de obezitate rămâne mare, dar stagnant. În momentul în care condiția fizică permite această mobilitate, oare nu ne permitem să mergem și să ne îndeplinim visul care altfel ar fi... ruginit?

În căutarea de materii prime, noi feluri de a fi, noi comportamente, noi acțiuni, noi rezultate presupun noi materiale de construcție, ca în cazurile construcțiilor clasice. Dacă vrem să construim un design nou al unei case, atunci e necesar să avem parte de materii prime noi. Dacă în trecut se foloseau pietre, lemn sau lut pentru construcția caselor, în prezent, materialele pe care le folosim sunt diferite. La fel și în corpul nostru. Dacă vrem

să trăim stări noi, abilități noi, capacități noi, înțelegeri noi, noi feluri de a comunica, este necesar să schimbăm felul în care ne raportăm la materia primă pe care o extragem din mediul înconjurător.

Aceste particularități afectează corpurile care trec pe acolo. De asta, când mergem prin locuri, rămânem cu dorul că ceva este posibil. Așa se naște dorul nostru de a deveni. Dacă am vizitat un loc în care am văzut o cultură multimilenară, cum ar fi China sau Grecia sau alte locații, deodată rămânem cu dorul că asemenea lucruri sunt posibile și începem să tânjim, să dorim, să vrem în viața noastră acel fel de a fi. Așa începem să creăm în viața noastră o cultură a familiei mai puternică. Să lăsăm în urma noastră, poate, o carte, poate ceva care va face o diferență asupra oamenilor care vin din urmă, asupra copiilor și așa mai departe.

Rețeaua micelară determină în corpurile care cresc pe această rețea diferite dorințe, diferite structuri, chiar și diferite intenții. Așa se formează la acest moment diferite tipuri de comunități, pentru că ele au ingrediente diferite, unite într-o comunitate. Și ce vezi? Că acei oameni au obiceiuri în comun: că e vorba de obiceiuri culinare, că e vorba de obiceiuri de dinamică sportivă, că este vorba de obiceiuri în gândire, în perspective. Ce strânge, în general, oamenii laolaltă? Faptul că ei au în comun anumite trăsături.

De exemplu: noi ne-am strâns acum pentru că există o comunitate în cadrul căreia noi infuzăm, prin creația noastră, noi termeni de spiritualitate. Ceea ce se întâmplă în această comunitate este că oamenii sunt aduși laolaltă, vin și acceptă să-și pună corpul în astfel de situații, ca urmare a obiectivului comun de a fi dezvoltăți spiritual. Există comunități de bicicliști, motocicliști, de alpiniști; există comunități de oameni care joacă șah, de oameni cărora le place să călătorească pe apă, de oameni cărora le place să construiască. Toate aceste comunități au specific nu numai la nivel de intenție al oamenilor respectivi, cât și la nivel de particularități ale corpurilor în care ei locuiesc.

Care a fost locul cel mai benefic vizitat până acum?

Sunt două locuri de genul ăsta. Unul este în România și e vorba de Munții Bucegi, unde permanent mă regăsesc pentru o infuzie de putere, de eleganță, de masculinitate, de perenitate. Iar al doilea loc este tot un munte: Muntele Evans din Colorado, cu o altitudine de 4.378 m, unde am experimentat maiestruitate, anduranță, curaj.

La nivel de comunități, la fel: există comunități care m-au influențat, atât în România, cât și în alte țări. Aceste comunități sunt peste hotare, comunitățile triburilor de indieni nativi americani din Statele Unite, în

special tribul Navajo. Iar în România sunt comunitățile ce țin de familia din partea tatălui meu, din zona Asău. Acolo am creat Retreatul Wisdom unde eu însumi generează în oameni o infuzie din bacteriile locului asupra corpului acestor oameni. De unde și provocările din acest retreat. În cea mai mare parte, provocările se duc către a face omul prezent la cât de benefică este o infuzie de noi celule. Principalele provocări din acest retreat sunt: a îngropa oameni într-un strat de 30-50 cm de pământ, în care ei stau acolo și extrag din pământ substanțele de care corpul are nevoie pentru a-și mări înțelepciunea, sau a merge pe jar, sau a merge pe cuie, sau a face baie la cascadă. Sunt infuzii de noi celule care dau oamenilor accesul la o conexiune strânsă cu natura, la conexiuni strânse unii cu ceilalți și la o conexiune fantastică cu locul și cu ceea ce e posibil acolo. Toate acestea sunt create ca urmare a înțelegerii acestui proces, iar oamenii doresc, vor și se implică în astfel de situații.

Interfața dintre plan și viață

Aceasta este rețeaua micelară. Este asemănătoare sporilor care reprezintă regnul ciupercilor: acești spori sunt interconectați și conversează între ei prin impulsuri electrice, cu o viteză extraordinară, la nivel de întreagă planetă. Conștiința umană, înainte de a fi colectivă, înainte ca oamenii să se

unifice, este unificată de viul planetar, care traversează prin corpurile lor. Noi avem corpurile noastre suprapuse pe o rețea micelară. Aceasta este prezentă la nivelul pielii, peste tot, în spațiu, în oxigenul pe care-l respirăm, în apa pe care o bem și, mai departe, în mâncarea pe care o mâncăm.

Această rețea micelară – această rețea de spori – conversează una cu alta. De exemplu, într-o pădure, în momentul în care un porc mistreț se duce și mănâncă frunzele de fag, prin rădăcinile lor, acești fagi comunică unul cu altul și previn copacii de la distanțe mai mari (10, 15, 20, chiar 100 m) în legătură cu pericolul că au revenit porcii mistreți. Instantaneu, injectează tanin în frunze, făcându-le amare. La un moment dat, porcii mistreți sunt nevoiți să schimbe locul din care se hrănesc. Asta se face cu o viteză de aproximativ 1 m pe secundă, în jurul locului unde apare amenințarea. La fel este și în viața reală: animalele se anunță între ele, viul de pe întreaga planetă comunică. Oamenii, la rândul lor, se anunță unii pe alții. Multe lucruri se întâmplă la nivel subconștient. Rețeaua micelară este responsabilă pentru acest lucru și ea reprezintă, de fapt, sufletul planetei. Reprezintă felul în care avem conștiință planetară, care unifică și îi ține în viață pe toți.

Comunicarea, până la urmă, este legătura dintre tot ce există. În momentul în care comunicarea este onorată, atunci se face posibil schimbul de informații noi

și reglarea comportamentelor, felurilor de a fi, acțiunilor și rezultatelor. În momentul în care comunicarea este împiedicată prin anumite opreliști, cauzează o reținere în a comunica. Asta nu permite noutății să intre în sistemul respectiv, fie că este vorba despre psihicul unui om, fie despre o pădure care are o invazie de omizi, fie despre o apă care are o suprasaturare de anumit tip de alge sau microorganisme.

În momentul în care apare comunicarea, apare și autoreglajul. Comunicarea permite tuturor lucrurilor vii, tuturor ființelor să se autoregleze și să evolueze. De asta, una dintre provocările pe care vi le ofer este să observați ce vă ține din comunicare și să vă permiteți să o revărsați în natură, în jurul vostru, în forma în care ea apare în minte.

Acest lucru este numit și autenticitate. Autenticitatea este capacitatea de a crește încrederea unui om prin a comunica exact ceea ce gândește, exact ceea ce simte. Iar acest aliniament în a spune exact ceea ce gândești permite formarea încrederii în sine care este un mare pas de la curaj către certitudine și creație.

Curajul este semnalul de trezire al corpului la spirit

Această mașinărie, numită corp, în care noi inserăm conștiința, spiritul are o serie de funcții, de indicatori și de semnale care îi permit nu numai să

supraviețuiască în mediul exterior, ci și să comunice, să se orienteze și să evolueze. Unul dintre cele mai importante semnale pe care le are acest corp este semnalul de oportunitate, de curaj. Curajul este pornirea de a face lucruri, de a explora locuri noi, de a descoperi noutate, de a se plictisi de lucrurile care nu mai prezintă noutate și de a fi atras de lucrurile care prezintă noutate. Reprezintă setea corpului de noi celule, noi bacterii, noi spații, noi circumstanțe, noi oameni, noi cadre naturale. Este pofta de noi tipuri de microbiomi, de noi tipuri de colonii. Corpul are această sete.

Capitolul 6 - Viața în noi teritorii

Odată cu apariția curajului ca disciplină în viața unui om, zona de confort se transferă cu totul în a fi curajos. Curajul devine o disciplină de viață, devine un stil de abordare. La un moment dat devine o nevoie, o atitudine. Devine felul în care acel om trăiește viața sa de zi cu zi. Curajul descrie principiile de abordare, maniera în care interacționează cu ceilalți. Curajul devine trăsătura propriei comunicări. În momentul în care un om are curajul drept călăuză, acel om deschide ușile din calea sa cu ușurință și încorporează noile trăsături, feluri de a fi, circumstanțele și lucrurile peste care dă în drumul său cu și mai mare ușurință. El își mută sediul în zona de descoperire. Viteza cu care zona sa de confort crește este atât de mare încât el poate, cu o mare ușurință, să facă în avans liste cu noile feluri de a fi pe care dorește să le dobândească, cu genul de oameni pe care dorește să-i cunoască, cu tipul de creație pe care vrea să o înfăptuiască.

Omul începe să devină intențional în abordarea curajului, iar curajul nu mai este o excepție de la viața de zi cu zi. Nu este o trăsătură rară care apare ocazional, ci devine, la propriu, un stil de viață. Această viață se numește „*viața în noile teritorii*”. Iar noile teritorii

Întotdeauna vor veni cu cea mai mare provocare: absența hărților.

Absența hărților este un subiect important de discutat, pentru că unul dintre lucrurile pe care mintea le dorește pentru a fi stabilă, puternică și clară sunt hărțile. Mintea are nevoie de previzibilitate, de claritate, de repere. Totuși, curajul presupune exact lipsa acestor hărți. Asta înseamnă că întotdeauna curajul va fi perceput de minte drept o suferință, drept o desprindere de tot ceea ce a fost omul respectiv. Va fi perceput drept o pierdere a vechii identități, drept o confuzie în legătură cu ce urmează să se întâmple și, mai mult, drept o mare detașare de lucrurile care conferă siguranță și stabilitate.

Cartografierea noilor hărți presupune că mintea va fi necesar să accepte și să colaboreze cu disciplina curajului, înțelegând că aceasta este forma prin care ea are acces la mai mult din ceea ce îi trebuie pentru a funcționa corect. Și anume acces la noi informații. Aceste informații sunt permanent integrate în zona de confort; descoperirea momentului devine banalitatea trecutului. Fiecare lucru pe care îl descoperim chiar acum este integrat cu o viteză imensă în subconștientul nostru ca fiind parte din noua zonă de confort. De aici provine setea permanentă de a cuceri întruna, de a dovedi curaj întruna, de a aplica curaj întruna. De ce? Pentru că lucrurile proaspăt încercate, faptele temerare

pe care tocmai le-am făcut, noile descoperiri în care tocmai ne-am aventurat devin instant noua zonă de confort. Ele se transformă în cunoaștere și, ulterior, în înțelepciune. În momentul în care curajul este exersat pe o durată mare de timp, toate aceste lucruri devin, în interiorul omului, imaginea de sine. Omul capătă capacitatea de a se uita la propriul trecut ca fiind normalitatea. Acțiunile curajoase, care înainte erau excepții, devin caracterul personal.

Acest proces este ceea ce numim actualizarea de sine prin curaj. Simpla demonstrație repetitivă a faptului că incursiunile în noile teritorii sunt posibile și nu doar o raritate, ci o disciplină cauzează subconștientului să integreze noile circumstanțe ca fiind tipare ale trecutului, cu o viteză din ce în ce mai mare. Asta oferă omului capacitatea de a-și amplifica semnificativ abilitățile mentale, de a calcula, pe multiple fire de viitor, destinațiile la care vrea să ajungă și de a lua în calcul riscurile aferente fiecărei variante.

Cu alte cuvinte, una dintre cele mai mari actualizări de sine, prin prisma curajului, este creșterea vitezei de procesare a datelor. Datorită înțelepciunii și a stocului de cunoaștere din ce în ce mai ridicat, omul devine capabil să estimeze care sunt faptele care aduc cel mai mare beneficiu și care sunt faptele care cauzează latență și stagnare. Omul începe să devină selectiv. Începe să se arunce și să se implice doar în

acele acțiuni care îi dau doza de curaj cu care este obișnuit. Având în vedere că, curajul este legat, în mare parte, de dozele de adrenalină și dopamină din corp, acest proces formează schimbări la nivel celular. Omul începe să migreze dinspre cortizol (îndoială, lipsă de putere, nesiguranță) către adrenalină și dopamină (pot, voi reuși, sunt un succes, voi găsi o cale).

Această migrație cauzează naturalizarea de sine. Percepția provocărilor din viață se schimbă complet. Omul începe să vadă riscurile ca pe oportunități, iar reușitele din trecut îi oferă o bază solidă de încredere pentru viitor. Mai mult, acest tip de invincibilitate îi determină abilitatea nu doar de a se raporta la propriile resurse de curaj ca la o mină de aur, ci și de a oferi din propriile sale resurse altor oameni. Acești oameni care își depășesc limitele și își întăresc curajul încep să fie preocupați de autogenerarea curajului în semenii lor. Ei creează activități intenționate prin care transmit curaj oamenilor din jurul lor. Având stocuri care depășesc nevoile personale, acești oameni își dedică energia pentru a inspira și a electriza alți oameni să devină curajoși. În acest fel, curajul devine un catalizator, iar compoziția și dependențele emoționale și mentale ale celorlalți oameni încep să se schimbe.

Curajul este viral

De fiecare dată când cineva acționează cu curaj, acest comportament devine un exemplu viu pentru ceilalți, o invitație de a-și depăși propriile limite. În acest fel, curajul are capacitatea de a transforma indivizii, comunitățile și chiar societăți întregi.

Curajul funcționează într-un mod similar dobânzii compuse. Dacă luăm exemplul unui depozit bancar cu dobândă simplă, suma inițială generează un profit fix, calculat pe baza procentului anual. Spre exemplu, pentru o sumă de 1.000 de euro, cu o dobândă de 10%, la finalul unui an vom avea 1.100 de euro. În schimb, în cazul dobânzii compuse, dobânda se aplică nu doar asupra sumei inițiale, ci și asupra dobânzii acumulate anterior. Astfel, la finalul unui an avem 1.100 de euro, iar la începutul celui de-al doilea an, procentul de 10% se aplică pentru cei 1.100, nu doar pe suma inițială de 1.000. Acest proces cauzează o creștere exponențială, iar dobânda devine din ce în ce mai mare cu fiecare ciclu.

La fel se întâmplă și în viața noastră: curajul dobândit într-un domeniu se extinde în mod natural și în altele. Spre exemplu, dacă dobândim curajul de a face schimbări financiare majore, acest curaj se va reflecta și în alte domenii, precum sănătatea, relațiile, dieta sau creativitatea. Curajul devine omniprezent și omnidirecțional, acționând în toate aspectele vieții

noastre. Acest proces al dobândirii compuse a curajului este magnific, pentru că demonstrează că felurile de a fi sunt interconectate. Curajul nu rămâne izolat într-un singur domeniu, ci se transferă în mod paralel între toate ariile vieții, creând o bază solidă pentru succes, încredere și împlinire.

Tot ceea ce este fizic reflectă ceea ce suntem noi în interior. Inclusiv corpul nostru imită structura noastră sufletească. Este imposibil ca ele să fie separate. Corpul nostru dezvăluie, în exterior, modul în care gândim despre hrană, despre mișcare, despre risc și despre conexiunile umane. De fapt, corpul nostru devine oglinda a ceea ce avem nevoie în interior. Această observație ne oferă posibilitatea de a face un inventar al nevoilor noastre. Uitându-ne în jur, la modul în care interacționăm cu ceilalți și la felul în care reacționează mediul la noi, putem descoperi lucrurile pe care le putem îmbunătăți.

Cum facem acest inventar?

Una dintre cele mai mari provocări ale spiritului uman este să realizăm un inventar de sine, deoarece procesul este adesea anevoios. De aceea, propun o metodă simplă: observarea spațiului din jur. Ce tipuri de conversații au loc în preajma ta? Ce tip de

comportamente se manifestă atunci când te afli într-un anumit mediu?

Spre exemplu, dacă observi că în jurul tău oamenii devin mai calmi, mai împăcați sau mai inspirați, acest lucru reflectă ceva despre tine. Aura ta, câmpul tău electromagnetic creează un spațiu în care astfel de comportamente sunt posibile. Oamenii se împacă, oamenii sunt unitari, oamenii sunt abundenți, oamenii descoperă noi idei. În preajma mea, oamenii comunică frumos, oamenii sunt galanți, sunt generoși. În preajma mea, oamenii au nevoi spirituale, au nevoi materiale, au nevoie de sănătate. Observând acest lucru, descoperim cine suntem în funcție de situațiile care ne urmează oriunde am merge, datorită faptului că ele se întâmplă în spațiul afectat de aura noastră, de câmpul nostru electromagnetic. Această formă elegantă de a descoperi cine suntem ne permite nu numai cunoașterea de sine, ci ne permite ca noi, prin curajul nostru, să abordăm acei oameni, înțelegând că deja suntem soluția la toate nevoile lor, la toate lucrurile pe care ei le doresc deja.

Acest lucru determină în sufletul nostru întărirea și descoperirea unor noi niveluri de curaj și anume a curajului de a merge la oricine este în preajma noastră și de a aborda acea conversație cu certitudinea că noi conținem ceea ce acea persoană dorește. Și atunci acea persoană se lasă ghidată sau susținută, văzând că

înțelegem prin ce trece la momentul respectiv. Nivelul de rezistență al acelei persoane devine zero. De ce? Pentru că, fiind în spațiul tău și mergând la acea persoană cu curaj, exact pe tema pe care acea persoană o manifestă ca fiind o nevoie, se întâlnește cererea cu oferta, iar nivelul de rezistență este zero, se întâmplă o absorbție totală. Și când spun asta, mă refer la toate nivelurile: la nivel economic, la nivel romantic, la nivel fizic, la nivel alimentar. Toate lucrurile astea se simt bine. Când spunem noi că simțim, ar putea fi o fațetă a intuiției. În momentul în care simți că celălalt are nevoie pe o anumită problemă, acea nevoie devine clară și rezolvabilă.

În momentul în care te simți conectat cu persoana respectivă pe un subiect, este pentru faptul că deja ea conține acele lucruri. De aceea se și spune „*M-ai citit*”, dar nu este vorba de citit. Este vorba de „*mi-a citit spațiul*”. Se referă la ceea ce identificăm în interiorul acelei persoane, din experiența noastră personală.

Care e rostul să ne întrebăm în legătură cu morcovii găsiți în propria grădină dacă sunt ai noștri sau nu? Ești în propria grădină, ce e acolo este real, descrie trăsături ale noastre din interiorul altor oameni. Certitudinea este totală, curajul este inevitabil. Da, este important să avem curajul să mergem la oameni și să le spunem ceea ce vedem la ei. Altfel nu erau acolo.

Semnătura oamenilor, acordul lor în legătură cu a fi în spațiul nostru, este dat de prezența lor fizică în apropierea corpurilor noastre. Oamenii care sunt în jurul nostru, în orice moment, pentru totdeauna, dintotdeauna reprezintă consensul de a fi în spațiul pe care noi îl generăm. La fel și cu propriul nostru corp. Locurile în care noi mergem reprezintă semnătura digitală că suntem de acord cu tot ceea ce urmează să se întâmple în acel spațiu, având în vedere că universul reglementează cu atâta finețe, cu zero erori această structură. Putem instantaneu să avem certitudinea totală că toți oamenii care au permisiunea de a intra în zona noastră de influență sunt acolo pentru că ceea ce avem noi de oferit le este destinat și vor primi cu zero rezistență.

Ce este zeciuiala?

Vine un moment în care mergem la nivelul de profunzime al curajului în care depășim zona demonstrațiilor către noi înșine că suntem curajoși și acumulăm suficient excedent încât să avem de unde da și celorlalți. Transformarea vieții oamenilor — mai precis inducerea la nivel electromagnetic a curajului în aurele și sufletele lor — face ca un procent din ceea ce ei descoperă și n-ar fi descoperit fără influența noastră să fie returnat în propriul nostru spațiu, ca o formă de

recunoștință. Acest lucru nu este reglementat de oameni. Acest lucru nici măcar nu este reglementat de vreun principiu moral, religios sau vreo lege. Este reglementat la nivel electromagnetic, de către revărsarea în unda sursă a lucrurilor pe care le-am cauzat în spațiul din jurul nostru.

Dacă noi suntem la sursa evoluției persoanelor din spațiul nostru, instantaneu apare și pentru noi o creștere în abilitatea noastră de a înțelege că suntem apti să influențăm viața celor din jur. Acest nivel de încredere se revărsă ulterior în forme de conectare, carismă, inspirație, magnetism, care ne dau puterea de a influența nu un om deodată, nu 10, nu sute, ci mii și milioane. Devenim capabili să fim cerți în legătură cu abilitatea noastră de a rescrie inima oamenilor din jur. Rescriind inima oamenilor din jurul nostru înseamnă a le oferi o viziune diferită asupra a ceea ce văd ei la momentul respectiv și a accepta acea viziune. Pentru că ei sunt acolo ca urmare a faptului că doresc această trăsătură, doresc accesul la lucruri noi. Acest acces există doar prin acceptul lor. La niveluri mai înalte, acest accept devine facultativ pentru noi. Vom fi demonstrat, prin practica trecutului, faptul că ținem cont de nivelul de conștiință al oamenilor și de vulnerabilitatea lor la salturi de conștiință. Dobândim forme de înțelepciune prin care universul ne lasă să le „rescriem”, având o demonstrație anterioară că înțelegem structura fină a

conștiinței umane și că mergem cu băgare de seamă prin sufletul lor.

Regenerarea în curaj

Regenerarea este una dintre fazele cele mai importante ale actelor de curaj. Regenerarea, fiind o energie a construcției, apare întotdeauna ca fiind necesară după momentele de consum. Curajul, fiind o energie expansivă, care presupune iradierea unei raze de lumină către destinația pe care vrem să o atingem — exact cum este principiul lanternei, unde ochim către ceva și ne îndreptăm spre acea destinație — vine și cu un cost. Acest cost este numit nevoie de regenerare. Regenerarea apare sub forma unei devitalizări, a unei oboseli. Fiecare act de curaj are drept necesitate regenerarea.

Regenerarea înseamnă reîntoarcerea la zona de confort, acum redefinită, care include noile cuceriri și asumarea, asimilarea, reinventarierea lucrurilor care acum sunt parte din noi. Deși erau cândva acte de curaj, acum devin naturale. În momentul în care facem această inventariere avem capacitatea de a include în subconștient noile proceduri, noile feluri de a fi, noile achiziții. Acest proces permite oamenilor, prin regenerare, să se raporteze în ziua următoare la realitatea din jur ca fiindte din ce în ce mai puternice, mai

expansive și cu o capacitate sporită de a explora spații mai adânci și mai complexe. Cu alte cuvinte, evoluția acestei curbe expansive este exponențială, nu liniară, adică nu mic pas cu mic pas, ci sub forma unei curbe parabolice. Oamenii devin curajoși progresiv, din ce în ce mai mult și fac lucruri din ce în ce mai mari. Corpul devine dependent de o cantitate din ce în ce mai mare de dopamină, iar conștiința devine dependentă de spații din ce în ce mai intense. Apare nevoia de socializare, apare nevoia de un număr din ce în ce mai mare de oameni cu care să socializezi. În același timp, începe să se creeze debutul structurilor de leadership.

Unii oameni au un curaj mult mai dezvoltat decât alții

Există diferențe în modul în care curajul este manifestat sau perceput. Poate apărea întrebarea: *„Care este diferența dintre curajul sănătos și cel nesănătos?”* Orice formă de curaj poate fi percepută drept nesănătoasă dintr-un anumit punct de vedere, pentru că distruge ceea ce a fost zona de confort înainte și, în același timp, topește paradigmele care au fost în viața noastră. Totuși, lucrând într-un univers în care putem fi siguri că tot ce este în spațiul nostru ne este favorabil și construit pentru propria evoluție și evoluția grupului din care facem parte, putem concluziona că:

curajul nesănătos este același cu curajul sănătos. Orice formă de curaj implică o desprindere de ceea ce știm, iar acest proces poate părea nesănătos pentru minte. De ce? Pentru că mintea va fi prima care va lansa mesajul: *„Hei, ești în pericol, e ceva nou, ai grijă ce faci, să nu pățești ceva.”* Acesta este modul prin care mintea încearcă să ne protejeze, chiar și atunci când facem mici acte de curaj, cum ar fi a sări câte două trepte în loc de una. La fel se întâmplă și în situații mai complexe, precum luarea unor decizii financiare cu riscuri mari.

Este necesară recapitularea?

Recapitularea este unul dintre cele mai importante procese, pentru că toate salturile de conștiință pe care le trăim, toate noile fapte și realizări, toate persoanele pe care le influențăm generează în noi superputeri și abilități. În același timp, acest proces ne oferă capacitatea de a returna vieții ceea ce am primit. Faptul că suntem în viață și conținem viață ne oferă acest dar. Acceptând să returnăm vieții realizările noastre, noi cauzăm un proces profund. În momentul în care dăm vieții ceea ce am învățat și realizat, generăm o pace interioară. În finalul vieții, acest proces permite o trecere liniștită, pentru că *„am plătit în rate”*, am oferit în mod constant vieții tot ceea ce am obținut.

Există două tipuri de curaj în acest sens:

1. Curajul de a înfrunta moartea atunci când apare – un curaj îndrăzneț, frontal.
2. Curajul de a trăi zilnic cu intenția de a oferi vieții puțin câte puțin din tot ceea ce am obținut - numit recapitulare.

Metoda a doua, cea a recapitulării, are avantajul că aduce împăcare. În momentul trecerii, apare un sentiment de liniște, pentru că datoriile noastre față de viață sunt deja achitate.

Fiziologia curajului este extrem de favorabilă corpului uman. În primul rând:

- Mușchii: Tonusul muscular crește, iar irigarea cu sânge este mai bună datorită activării glandelor suprarenale.
- Peretele celular: Devine mai robust și mai permisiv, iar fluxul de oxigen și nutrienți în celule este îmbunătățit.
- Vasele de sânge: Constricția temporară a acestora elimină blocajele, prevenind afecțiunile circulatorii.
- Plămânii: Își cresc eficiența, iar suprafața pulmonară funcțională crește, ceea ce duce la o mai bună oxigenare a corpului. Acest proces elimină riscul de atacuri de panică, pentru că frica este înlocuită de curajul de a confrunta situațiile dificile.

La nivel perceptiv, curajul amplifică: mirosul, auzul, văzul, capacitatea tactilă. Simțurile devin mai ascuțite, iar omul curajos își mărește încrederea în propriile abilități. În momentul în care acceptăm curajul ca parte integrantă a vieții noastre, conflictele interne dispar. Minteă încetează să ne mai tragă înapoi, iar inima ne conduce spre evoluție și expansiune. Această integrare biochimică se reflectă în:

- Tonusul muscular și postura: Un om curajos stă drept, vorbește clar și decisiv.
- Secrețiile hormonale: Adrenalina și dopamina înlocuiesc cortizolul, susținând o stare de energie și optimism.
- Limbajul: Oamenii curajoși vorbesc coerent, articulat și sigur.

Cum ne putem disciplina curajul?

Disciplina curajului presupune o atitudine deschisă, expansivă în legătură cu tot ceea ce se află dincolo de limitele noastre. Fie că avem setea de a explora noi teritorii, fie că avem setea de a identifica opreliștile noastre și de a le depăși, ambele reprezintă definiții ale curajului, din două perspective diferite:

1. Renunțarea corpului nostru la limitări și opreliști.
2. Abordarea noutății din jurul nostru și evoluția către noi obiective.

Un echilibru puternic între aceste două aspecte face ca omul să fie extrem de flexibil în fața provocărilor. Fie că procesul de curaj înseamnă topirea, distrugerea sau eliminarea opreliștilor, fie că înseamnă identificarea oportunităților și crearea de noi acțiuni, paradigme sau realizări, la urma urmei ne referim la același lucru. Pentru că în ambele cazuri ne aventurăm dincolo de ceea ce cunoaștem, iar în acest proces creăm un spațiu nou în care putem să ne manifestăm. Curajul nu este altceva decât recunoașterea limitelor și alegerea conștientă de a le depăși, înțelegând că tot ceea ce se află dincolo de ele ne este favorabil.

Curajul în leadership

Un aspect esențial al curajului, mai ales în contexte de leadership, este capacitatea de a transforma limitele personale în oportunități colective. Liderii curajoși inspiră prin exemplul lor, arătând că imposibilul devine posibil. Ei creează spații sigure pentru echipele lor, spații în care riscurile sunt asumate, iar greșelile sunt privite ca pași necesari în procesul de învățare. Curajul are o natură virală. Odată ce este demonstrat, el se propagă în comunități, inspirând oamenii să-și depășească propriile limite. Într-o comunitate în care curajul este o valoare de bază apar

inovații, se creează conexiuni profunde între oameni, iar progresul devine o constantă.

Această propagare a curajului începe de la un individ, dar se extinde rapid, datorită interacțiunii umane și a conectivității emoționale. De aceea, este important ca fiecare dintre noi să-și disciplineze curajul, pentru că exemplul personal devine sursă de inspirație pentru ceilalți.

Capitolul 7 - Metode de creare a curajului

Unul dintre lucrurile cele mai puternice pentru oameni este puterea de a înțelege cum anume putem invoca curajul, cum anume putem cauza să se nască, cum anume, la nivel practic, pragmatic, aplicat curajul poate fi invocat să apară în legătură cu situațiile care sunt de interes pentru noi.

Nebunia controlată este una dintre metodele de a aborda curajul care presupune suspendarea proceselor de selecție a pericolelor ce intervin în zona respectivă. Unul dintre lucrurile cele mai curioase la capitolul acesta este comportamentul, de exemplu, al animalelor din jungla amazoniană. Ceea ce s-a descoperit este că atunci când o antilopă, un rumegător mănâncă boabe de cafea elimină din start pericolul la interacțiunea cu prădătorii. Ca urmare a ingerării de boabe de cafea, antilopa se duce direct către puma, direct către prădător. Și nu manifestă nicio formă de evitare, de supraviețuire sau de a fugi din calea aceluia pericol. Într-un mod similar, oamenii folosesc diferite strategii pentru a stârni nebunia controlată. Fie se conectează cu idei obsesive, repetitive care dau curajul nebun de a depăși acele lucruri, cum ar fi iubirea față de copii sau dragostea de țară. Toate aceste lucruri care

sunt, de fapt, rezultatul semnificațiilor pe care le punem în viața noastră pot determina un om să creeze o stare de nebunie controlată.

Nebunia controlată presupune renunțarea la ceea ce înseamnă limitările pe care le avem. Este un scurt moment de orbire în legătură cu opreliștile pe care le-am putea avea. Este un act de renunțare, un act de revoluție și un act de închidere a circuitelor ce țin de supraviețuire. Deși este periculoasă, această nebunie controlată cauzează un progres rapid într-un timp foarte scurt. Pentru că atunci când ne știm și suntem lipsiți de limitări noi facem, de fapt, cele mai mari acte de curaj. Actele de curaj ieșite din nebunia controlată sunt total atipice și cauzează un progres imens într-un timp foarte scurt, în orice direcție a vieții. Nebunia controlată este, în general, folosită de persoanele care au capacitatea de a se ști și sunt secondate de cineva de încredere pentru a cauza totuși continuitatea existenței corpului uman. În momentul în care oamenii practică nebunia controlată, de obicei, au în preajma lor oameni care îi susțin și veghează ca acțiunile lor să le permită să continue să trăiască, să nu se rănească, să își păstreze corpul.

Stalking este acea acțiune de modelare a persoanelor pe care le admirăm. În momentul în care noi ne identificăm cu oameni ale căror capacități le admirăm și putem să transferăm o doză mare de

Încredere către acele persoane, putem aborda atitudinea pe care ei ar avea-o în raport cu acea situație. Deodată, se oprește din capul nostru limitarea și noi devenim capabili să modelăm comportamentul supereroilor care ne-au influențat psihicul, în așa fel încât să depășim acele probleme. Cum ar face Superman? Cum ar face WonderWoman? Cum ar face eroii mei? În momentul în care ne conectăm prin stalking la aceste tipuri de personalități în care avem încredere și pe care îi admirăm, se realizează un transfer de putere imens. Asta cauzează oprirea, pe termen determinat, a limitărilor pe care noi le avem și, prin urmare, generează acte de curaj.

Ceea ce este foarte frumos este că putem avea un număr infinit de eroi și de oameni pe care îi admirăm, motiv pentru care putem crea o grămadă de abordări. În felul în care interacționăm cu mediul extern, stalking-ul este foarte folositor și creează o disciplină de a te identifica cu oamenii care au abordări pe care tu le admiri sau pe care le consideri utile, eficiente și sustenabile.

În momentul în care dorim acte de curaj, a fi clari în legătură cu intențiile noastre și a avea un plan proactiv creat în avans determină mintea noastră să stea în pace. Partea mentală, partea logică, partea structurată a minții capătă combustibilul necesar pentru liniștea mintală. În momentul în care avem un plan și

partea de acțiune abia urmează după acel plan, mintea devine liniștită și omul poate, cu mult mai mare ușurință, să cauzeze ceea ce dorește. Cu alte cuvinte, planul servește la îndeplinirea actelor de curaj într-o măsură foarte mare. Când avem acte de curaj intenționat bazate pe un plan creat anterior, curajul devine mult mai ușor de aplicat. Ce este frumos în legătură cu aceste metode este că toate aceste metode pot fi mixate în același timp către ceva care poate fi îndeplinit. Un om poate fi și în stalking, și în nebunie controlată, și în planificare, iar toate astea împreună generează forme de curaj complet ieșite din comun.

Una dintre metodele de curaj cele mai folosite de oameni ca ființe sociale este de a ne concentra pe ceea ce ne pasă, pe oamenii pe care îi iubim, pe oamenii de a căror respectare depindem, pe oamenii a căror admirație vrem să o stârnim. Curajul, fiind chiar la începutul evoluției și expansiunii în spațiu nou-nouț, poate fi de multe ori generat prin simplul fapt că dorim să fim în continuare iubiți, admirați, să fim în apartenență, să fim validați, poate de multe ori chiar să fim lăudați de către cei din jur.

Așadar, dacă ne focusăm pe bunăstarea celorlalți, curajul poate deveni un element foarte important prin care reușim să diminuăm rezistența la opreliștile pe care ni le-am instalat pe durata vieții. Rezistența slăbește enorm sau chiar dispare. În

momentul în care facem aceste acte, ele ar putea fi numite acte de altruism, de binefacere sau acte care sunt în beneficiul comunităților din care facem parte. Oamenii au astfel capacitatea de a demonstra nu doar abilități de lider, ci și debutul carismei și al inspirației. Mai mult, au capacitatea de a-și construi în interiorul lor încrederea că sunt oameni care au un cuvânt de spus în acele colective din care fac parte.

Care este legătura între pasărea Phoenix și curaj?

Pasărea Phoenix presupune a arde tot ce ai fost până atunci. Presupune un nivel de saturație, un moment în care te-ai săturat de tot ce ai fost până atunci. Deși este un proces de interiorizare prin care analizezi oarecum trecutul, ceea ce ai avut în viața ta până la acel moment, el apare la suprafață ca un moment în care simți că ți s-a acrit de tine însuși. În acel moment, curajul poate apărea ca un act revoluționar, ca un act rebel, ca un moment de dezicere raportat la propriul trecut. Este un moment în care hotărăști că niciodată nu vei mai trece pe acolo – oriunde, numai înapoi, nu.

Pasărea Phoenix presupune că te desprinzi deodată de tot ce ai fost și îți dai curajul să țișnești către orice, numai către ceea ce ai fost, nu. Deși este un act de curaj care presupune îndrăzneală și renunțare la trecut,

presupune mai mult dezicerea de tot ce înseamnă siguranța minții tale. Pasărea Phoenix este foarte utilă pentru că dă acces la schimbări dramatice de pagină în propria viață. Oamenii care aplică această metodă cauzează schimbări masive în ceea ce privește stilul de viață, locația în care trăiesc, partenerul de viață, stilul de hrană, nutriția, stilul sportiv și așa mai departe. Pasărea Phoenix este una dintre cele mai active metode, pentru că ea presupune că nu te uiți niciodată înapoi – mergi doar înainte.

Cum facem să trăim fără să uităm?

În momentul în care oamenii au fost educați prin prisma manualelor de utilizare a identității umane, au fost informați că uitarea este un element periculos, care ne desparte de ceea ce suntem sau am fost. Oamenii încep să studieze uitarea ca fiind un pericol, ceva de nedorit. În același timp, înțelegând faptul că uitarea nu există și că este un proces electiv pe care subconștientul nostru îl face în ordinea relevanței informației, apare pentru noi încrederea totală că subconștientul deja le-a sortat, deja le-a pus în rafturi și nu mai este nevoie de un efort conștient de integrare a acelor informații. Înțelegând acest lucru – că uitarea nu este un defect, ci este un beneficiu, un cadou de la univers – dispare nevoia de a explora în mod obsesiv trecutul, pentru că îl

includem oricum oriunde mergem. Și atunci, dispare fascinația față de trecut, iar omul se poate orienta către locul în care, cu adevărat, are putere și poate să facă o diferență. Și acesta este prezentul. Viitorul vine din încrederea că universul ne-a conceput într-un fel absolut impecabil și că absolut tot ce conținem vine din tot ce am făcut, fără să fie nevoie să rămânem fascinați în mod obsesiv de aceste lucruri. Pur și simplu, acționăm cu încredere din tot ceea ce suntem deja. Subconștientul face asta de la sine, fără să mai fie nevoie să facem conștient încă o dată.

Cu alte cuvinte, avem checkpoint-uri în care mergem din acțiune în acțiune și cauzăm o îndoire enormă a spațiului din viitorul nostru prin faptul că trecem prin niște avanposturi de putere, prin acte de curaj sporite și, în felul acesta, cauzăm o înaintare enormă în teritoriul necunoscutului. Cascada acțiunilor de convergență presupune nu numai intenționalitate, nu numai capacitatea noastră de a alege momentul potrivit, ci presupune și capacitatea de a avea răbdare până când se aliniază circumstanțele necesare pentru a străbate toți acei pași. Acest tip de răbdare nu este neapărat pe axa timpului, la nivel de ani și luni de zile, ci este răbdare la nivel de emoții cu tine însuși. Pe durata acestui proces nu este răbdare cu timpul, este răbdare cu tine. Răbdarea este necesară, răbdarea cu tine de a avea curaj, în contextul acesta.

În momentul în care dovedim curaj pe un anumit domeniu, putem să ne mișcăm lateral către acte de curaj similare din alte domenii ale vieții. Dacă am putut să demonstrez curajul să merg noaptea pe munte, oare pot să demonstrez încredere oarbă în tranzacțiile mele pe piața financiară? Oare pot să demonstrez același nivel de încredere și curaj în relația cu o persoană? Oare pot să cauzez încrederea în corpul meu și faptul că el știe ceea ce dorește să mănânce? Traversarea laterală la nivelul actelor de curaj presupune că aplici doza de curaj dintr-un domeniu în toate celelalte domeniile vieții tale, în mod voluntar și intențional. Tendința este să faci comparație între calibrul curajului din diferite domenii.

Cum facem trecerea asta de la curajul de a urca pe munte la curajul de a vorbi cu o persoană sau de a vorbi în fața oamenilor? Cum se face trecerea aceasta?

Este pe principiul busolei. Unde busola arată nordul, tot ce e necesar să faci este să te uiți la starea pe care ai interiorizat-o în momentul în care ai fost pe acel vârf de munte, la acea oră a nopții și să urmărești această stare. În momentul în care intri în alte domenii, împinge ștacheta până la nivelul la care se atinge acel nivel de curaj interior care este recunoscut ca fiind prezent în acțiunea inițială. În momentul în care

memorezi starea interioară, atunci cu ușurință poți împinge nivelul de curaj al acțiunii până la nivelul pe care l-ai mai trăit deja și cu care ești ok.

Este un compas interior, o busolă interioară ce urmărește realitatea externă. Te uiți în interiorul tău la nivelul de împlinire, de putere, de încredere, la felul în care te simți și cauți acea stare, împingi la maximum platoul în domeniile laterale până se ajunge la curajul cu care deja ești obișnuit, pentru că ai trecut prin el. Este o busolă interioară, e ceva elegant și frumos care presupune că te interiorizezi și urmărești ridicarea nivelului de acțiune în domeniile adiacente aferente, până la starea cu care ești obișnuit ca fiind gestionabilă. Este necesară o împrietenire cu acea stare. Practic, în momentul în care ai o acțiune foarte mare de curaj este bine să o cunoaștem în momentul respectiv ca să putem să o utilizăm în fiecare moment în care avem nevoie de ea. În loc să stăm cu ochii după circumstanțele externe și să măsurăm rezultatele pe care le-am cauzat în lumea externă, ne focusăm pe realitatea interioară și vedem cum ne simțim, ca mai apoi să reproducem acea stare în restul domeniilor din viața noastră. Asta cauzează o împingere la maximum a opreliștilor pe care le avem și o maximizare a potențialului și în restul domeniilor.

Asta este valabil în toate domeniile în care nu vorbim neapărat despre curaj, ci despre orice fel de a fi

de care avem nevoie la un moment dat într-o anumită situație. Este același mecanism de a-l aduce în momentul prezent în situația în care suntem. Dacă reținem blueprint-ul respectiv, reținem amprenta emoției la momentul respectiv ca urmare a cauzării unui record, unui act de curaj într-un anumit domeniu sau unui act de disciplină sau unui act de iubire. Atunci, memorând acea amprentă, noi putem să o ducem și să scalăm restul domeniilor din viața noastră. Asta înseamnă să trăim conștient fiecare moment, să înmagazinăm toate aceste experiențe, să ne luăm amprenta aceasta în interiorul nostru și mai apoi să căutăm să le găsim, având în vedere că le-am mai trăit. Aplicând metodele anterioare, una dintre ele este înțelegerea faptului că uitarea este un beneficiu. Știm că subconștientul deja a salvat acest standard și nu e nevoie să ne focusăm pe trecut, ci să ne focusăm pe starea de prezență la care vrem să ajungem. Este un act de intenționalitate.

Cum facem să trăim conștient, având în vedere că, în mare parte, viața noastră este condusă de rutină, locul de muncă, stresul? Cum reușim să ne calibrăm și să trăim conștient, să nu mai treacă pe lângă noi experiențele din care putem să învățăm?

Curajul este felul în care această mașinărie, acest mecanism biochimic, corpul, are capacitatea de a face mici salturi în necunoscut. Pe măsură ce adăugăm următoarele niveluri de conștientă, vom putea să facem lucruri din ce în ce mai complexe, din ce în ce mai plene, cu intenții din ce în ce mai clare sau mai polivalente, cu capacități de a influența spații, comunități și oameni în număr din ce în ce mai mare.

Interiorizarea curajului

Felul în care interiorizăm curajul este următorul: dacă până acum ne uitam la emoție, acum ne uităm la senzațiile fizice. O să observăm că ceva anume se întâmplă în mușchii noștri când facem un act de curaj. De exemplu, putem observa că tremurăm. Observăm că vocea devine vibrantă. O să observăm că avem lacrimi în ochi. Observăm când se desfundă nările, în principal când crește adrenalina. Deodată simți nevoia să tragi aer în nări mai puternic. O să observăm că mersul devine ușor mai rigid. O să observăm că gura se usucă și saliva devine din ce în ce mai puțină. Observăm când se desfundă urechile. Fiind atenți la simptomele fizice ale curajului, putem să împingem limita până la acel moment.

Deci, dacă înainte ghidajul nostru era de tip emoțional – căutam trăirea emoției cu care să ne

coordonăm ca fiind cea care ne dă standardul de curaj la care vrem să fim – acum nu ne oprim până când corpul nu intră în acele stări fizice. De multe ori folosesc această strategie, mai ales când sunt în maratoane. Alerg prin pădure, cade noaptea, se termină bateria la frontală și mă uit la corpul meu. Dacă este liniștit, îmi spun: *„Perfect, e timpul să continui să alerg”*. Și până corpul meu nu ajunge în senzația de epuizare, de frică, de burnout sau în senzația de pericol, nu mă opresc. Aștept să ajung acolo înainte să abandonez pe seama preconizărilor minții.

Mintea întotdeauna va încerca să spună: *„E întuneric, ești în pericol, ai grijă, e furtună, tună, fulgeră”*. În momentul în care mă uit la corpul meu și văd că este liniștit în mijlocul tuturor acestor stimuli, împing platoul mai departe. Până se ajunge la a percepe un pericol, cel puțin pentru mine, este necesar ca cel puțin trei stimuli să se alinieze pentru ca eu să încep să bag în seamă acel lucru. Nu e de ajuns că miroase a ceva. Nu e de ajuns că urechea a auzit ceva. E nevoie să și văd, să simt întărirea mușchilor ca urmare a unui pericol perceput. Adică mă uit să fie mai mulți stimuli. Altfel, nu am de ce să mă opresc. Este doar o poveste pe care mintea o spune pentru a economisi energie. La urma urmei, mintea este un mare mecanism de economisire a energiei.

Mintea vrea să facem lucruri cu cel mai mic consum de energie și cu cea mai multă relaxare și întotdeauna ne va îndruma în direcția asta. Înțelegând că acesta este designul minții, aleg să continui în tot ceea ce fac până atunci când simt cu adevărat ceva demn de luat în seamă. Altfel, de ce m-aș opri din visul meu?

Dacă mintea ne este un bun economist, dacă mintea economisește energie, cum facem, cum o păcălim să ne continuăm ceea ce avem de făcut?

Putem să ne oprim în baza unor informații care nu sunt validate de realitatea externă sau putem să ne oprim în momentul în care alegem să ne oprim. În principal, lucrurile despre care vorbești se cheamă reactivitate și reprezintă faptul că ne lăsăm întrerupți de circumstanțele externe și ne lăsăm îndepărtați de visurile noastre atunci când aceste circumstanțe apar.

Propun următorul exercițiu: crearea unor intervale de timp în care facem o acțiune pe care ne-am propus-o, indiferent de ce se întâmplă, și ne oprim doar la sunetul alarmei. De exemplu, eu creez astfel de intervale de o oră, două ore. Uneori, cum e cazul chiar acum, avem un interval de 15 ore, în care am blocat absolut orice proces și, indiferent ce s-ar întâmpla în lume, continui și finalizez această carte. De acolo

izvorăște puterea, că nu există niciun lucru la care să fim reactivi în acest moment, pentru că suntem total focusați pe prezența și intenția de a îndeplini ceea ce ne-am propus. Pentru a face lucrul ăsta, este necesar un antrenament care mută omul din a fi reactiv în a fi proactiv. De exemplu, oricând ar suna telefonul, aleg să nu răspund până nu finalizez această intenție. Eu am o structură prin care mă calibrez. Tot la 15 minute, revin la intenția pe care mi-am propus-o. Dacă observ că m-a luat valul și m-am dus în alte procese, m-am disciplinat ca la fiecare 15 minute să mă întorc la ceea ce mi-am propus. Asta presupune un salt de prezență.

Curajul visătorului

Curajul visătorului este un tip foarte elegant. Este capacitatea de a imagina, de a vizualiza repetitiv traseul până la destinație, de a simula în mintea noastră traseul respectiv. Mintea se pare că este liniștită atunci când ceea ce trăiește se potrivește cu ceea ce a mai trăit. În același timp, mintea nu face diferența între realitate și imaginație, și asta este demonstrat la nivel de scanări cerebrale, la nivel de imagistică a activității cerebrale. Înțelegând acest lucru, în momentul în care antrenăm mintea să vizualizeze parcurgerea unei situații, să traverseze un spațiu, să creeze un act de curaj, mintea se obișnuiește cu acel traseu.

Facem asta în mod repetitiv de 10, 50, 200, 300 de ori și procesul devine un reflex. Când facem asta în realitate, mintea se simte relaxată și detensionată pentru că recunoaște: „*Am mai făcut asta de sute de ori*”. Vizualizarea este o metodă extraordinară de puternică. Este o metodă de biohacking care presupune că a-ți imagina lucruri are același impact la nivel cerebral ca și cum ai trăi lucruri reale.

Vizualizarea, această metodă extraordinară de pregătire mentală, poate schimba complet felul în care percepem și acționăm în fața provocărilor. Prima dată, vizualizăm. Apoi, în viața reală, întâlnim situații care ne duc exact pe drumul imaginat. Creierul nostru, obișnuit deja cu traseul, se simte confortabil în fața necunoscutului. În acest fel, vizualizarea devine un instrument prin care putem să ne pregătim pentru acte de curaj. Mai mult, acest proces creează contexte în care întâlnim persoane, oportunități sau situații care să ne sprijine visurile.

Planificarea curajului viitor este o altă abilitate fascinantă. Ca orice planificare, aceasta presupune să alegi în avans cum vei reacționa în fața unor posibile provocări. De exemplu, dacă mă întâlnesc cu o situație dificilă, îmi propun să o abordez cu curaj. Aceasta nu înseamnă doar să fii curajos, ci și să prioritizezi acceptarea, iertarea, reconcilierea sau alte calități

necesare. Astfel, în loc să fii reactiv, devii proactiv, influențând pozitiv evenimentele și relațiile din jurul tău.

Mintea este un aliat, dar și un obstacol. Este construită să economisească energie și să ne protejeze, uneori chiar în detrimentul progresului nostru. Este esențial să o „păcălim”, să o antrenăm să accepte acțiuni curajoase ca fiind normale. Autocritica, stresul și presiunile externe nu trebuie să ne definească. Exercițiile de prezență și intenționalitate – cum ar fi blocarea unui interval de timp pentru a ne concentra exclusiv pe o sarcină – ne susțin să ne recalibrăm și să ne menținem pe direcția dorită. Un alt exemplu de integrare a curajului este să recunoaștem simptomele fizice ale fricii sau ale curajului: o respirație mai intensă, rigiditatea mușchilor, uscăciunea gurii. Observând aceste semnale, învățăm să ne împingem limitele. În cele din urmă, fiecare astfel de experiență devine un pas înainte, iar memoria acestor acte de curaj poate fi transferată și aplicată în alte domenii ale vieții.

Curajul visătorului este un tip special de curaj. El presupune nu doar să-ți imaginezi o destinație, ci să simulezi mental fiecare pas al călătoriei. Această practică creează familiaritate cu traseul, iar mintea se relaxează în fața provocărilor reale. Așa cum sportivii de performanță își vizualizează succesul sau recordurile, și noi putem folosi acest instrument pentru a ne obișnui cu situații de mare impact. Mintea nu distinge între ceea ce

este real și ceea ce este imaginat, ceea ce înseamnă că prin vizualizare repetitivă ne putem antrena să reacționăm cu calm și încredere atunci când momentul adevărului sosește. Astfel, fiecare act de vizualizare devine o cărămidă în construcția curajului nostru.

Curajul, fie că este experimentat fizic sau mental, reprezintă o sumă de pași mici care se acumulează și devin parte din ființa noastră. Prin intenționalitate, prezență și practică repetitivă nu doar că depășim fricile și obstacolele, dar ne extindem și potențialul în toate domeniile vieții. Indiferent de unde începi, primul pas este întotdeauna cel mai curajos.

Înțelegând că uitarea nu este un defect, ci un beneficiu, un cadou de la univers, dispare nevoia de a explora în mod obsesiv trecutul, pentru că îl includem oricum oriunde mergem. Și atunci dispare fascinația față de trecut, iar omul se poate orienta către locul în care are putere cu adevărat și poate să facă o diferență: prezentul. Viitorul vine din încrederea că universul ne-a conceput într-un fel absolut impecabil și că tot ceea ce suntem vine din ceea ce am trăit, fără să fie nevoie să rămânem blocați în trecut. Subconștientul preia totul, iar noi putem acționa din ceea ce suntem deja, cu încredere. Cascada acțiunilor de convergență presupune intenționalitate și răbdare – nu doar la nivel de timp, ci și emoțional, cu noi înșine.

Adevărata răbdare este cea cu propria noastră ființă, o răbdare care ne permite să ne aliniem cu circumstanțele necesare pentru a avansa. Curajul este expansiv și unul dintre cele mai eficiente moduri de a-l dezvolta este prin strategia de mișcare laterală. Dacă am demonstrat curaj într-un domeniu, îl putem aplica și în altele: dacă am avut curajul să urcăm pe munte noaptea, de ce nu am putea să abordăm o conversație dificilă? De ce nu am putea să investim cu încredere sau să ne bazăm pe instinctul nostru alimentar? Aplicarea curajului dintr-un domeniu în altul devine o busolă interioară, ghidându-ne prin stările emoționale familiare. În loc să comparăm curajul ca magnitudine, ne putem întoarce la starea pe care am experimentat-o în momentul curajos anterior și să căutăm să o replicăm în alte situații. Această practică ne permite să împingem limitele în mod conștient și să scalăm curajul în toate aspectele vieții noastre.

Curajul nu este doar o emoție; este și o experiență fizică. Putem să ne observăm mușchii, tremuratul, respirația, rigiditatea mersului sau uscarea gurii. Aceste senzații fizice sunt indicatori ai curajului și pot deveni repere pentru progresul nostru. Observându-le, putem împinge limitele până când corpul simte o stare de alertă controlată, fără a ceda poveștilor pe care mintea le spune pentru a economisi energie. Această strategie este utilă în situații intense, cum ar fi alergarea pe timp

de noapte prin pădure, unde pericolele sunt mai mult percepții decât realități.

Învățăm să ne calibrăm prin mai mulți stimuli, nu doar unul izolat, și să nu ne oprim decât atunci când contextul ne oferă semnale clare de oprire. Curajul, fie că este experimentat fizic, emoțional sau mental, este o capacitate care poate fi antrenată. Este un act de intenționalitate și prezență care transformă fiecare pas într-un progres. Prin vizualizare, strategie și încredere în propriile forțe, putem scala curajul și să-l aplicăm în toate domeniile vieții noastre. Continuăm să ne extindem limitele, să ne depășim fricile și să construim un viitor curajos, pas cu pas.

Capitolul 8 - Crearea curajului colectiv

În momentul în care oamenii creează consensual comunități de diferite dimensiuni și cu diferite intenții, curajul poate deveni o trăsătură consensuală a oamenilor din acel grup. Cu alte cuvinte, noi, în grupul creat de noi, avem capacitatea de a defini curajul ca fiind o trăsătură comună și abordabilă. În momentul în care acest consens în privința curajului devine unanim acceptat, oamenii o văd ca o normalitate. Aceeași normalitate negociată la nivel de colectiv poate fi întruchipată de orice altă trăsătură.

Atunci când curajul devine consensul colectivului respectiv, ceea ce se întâmplă este că oamenii sunt dedicați; se dedică majoritar către acte de inovație, către descoperire, către aventură, către expediții dincolo de granițele cunoscute. Devine un univers expansiv care are drept scop transformarea contextelor existente în contexte nou-nouțe și prilejuri de a crea noi hărți. Alegerea momentului potrivit este necesară în crearea curajului colectiv. În momentul în care accesul la acțiune se transferă de la o singură persoană către un grup de persoane, atunci unul dintre cele mai importante lucruri devine alegerea momentului potrivit.

Momentul potrivit determină nu numai focusarea intențiilor, eforturilor și resurselor acelor oameni, ci și

focalizarea lor pe anumite locații și un anumit obiectiv la acel moment. Cu cât mai mare este doza de curaj și cu cât mai mare este numărul de oameni curajoși care își focalizează intenția pe un anumit obiectiv, cu atât acel obiectiv se realizează într-un timp mai scurt.

Îmi aduc aminte de momentele în care oamenii și-au concentrat toate eforturile spre a eradica sau a elimina anumite boli, anumite pandemii din istoria umanității sau s-au focusat pe rezolvarea aceluiași nevoi, ca de exemplu, a unor dăunători sau unor contexte din colectivitatea respectivă. În momentul în care oamenii devin conștienți de puterea lor unificată, ei au capacitatea de a crea momente unice, consensuale. Acest lucru face ca realitatea respectivă să fie complet transformată prin simplul fapt că doza de curaj focalizată pe acea situație determină eliminarea completă a paradigmelor din trecut.

**Cum reușesc să introduc în colectivitate acest
curaj și, de fapt, cum reușesc să
găsesc momentul potrivit?**

Momentul potrivit, cât și obiectivul asupra căruia se focalizează curajul colectivității, sunt toate alese consensual în momentele în care mărimea obiectivului depășește abilitățile unei simple persoane. De exemplu, în trecut, curajul colectiv presupunea în actul de

vânătoare vânărea unui animal de dimensiuni mult mai mari decât omul: mamut, urs și așa mai departe, un obiectiv în care curajul unei singure persoane nu ar fi fost de ajuns. În schimb, curajul a 50 de oameni făcea diferența, hrănind satul respectiv luni la rând.

În privința contextului actual, exemplul de eradicare a malariei din țările în care încă se mai manifestă: în momentul în care s-au focalizat mai multe organizații pentru a face acest lucru, efectiv s-a demarat proiectul respectiv în întreaga Africa, până la momentul în care tot ce înseamnă focare de malarie a fost eliminat. Acest lucru poate fi creat și în ceea ce înseamnă curajul de familie, curajul financiar sau curajul unor grupuri de oameni din domeniul sportului. În momentul în care mai mulți oameni care onorează o echipă de fotbal strâng curajul de a-și onora echipa, acea echipă primește toată doza de curaj și se duce dincolo de punctul de convergență în care câștigul se instalează. Ei primesc acea energie și ea le dă puteri amplificate.

Alegerea momentului potrivit este necesară pentru că acolo se creează o undă de impact ce face diferența în raport cu mărimea obiectivului. Dacă aceste momente ar fi alese separat, unda de impact s-ar fisura și n-ar mai cauza puterea necesară pentru a transforma situația respectivă. Alegerea momentului potrivit presupune existența unei forme incipiente de leadership

și, bineînțeles, a unui curaj rezultat din metodele pe care le-am enumerat mai înainte, în special a celui planificat. Alegerea momentului potrivit denotă nivelul de închezare la nivelul colectivității respective și, mai mult, nivelul de consensualitate în ceea ce privește trăsătura pe care să o aplice fiecare de comun acord.

E super cool ca o comunitate să aibă curaj. Se întâmplă prin faptul că oamenii au acțiuni colective, de a fi live toți odată, de a susține toți odată. Asta e curajul colectiv: sincronizarea. Sincronizarea presupune ca oamenii să înțeleagă importanța creării unor unde de curaj cumulate.

Dacă la detaliul anterior era vorba despre a acționa toți în același timp, la acest ingredient este vorba despre a acționa toți la momentele declarate care au impactul, productivitatea și eficiența cea mai mare în raport cu obiectivul cel mare de atins. Adică oamenii să creeze, pe baza realizării etapei anterioare, propriul raport. În momentul în care tu scrii cartea, eu voi scrie cartea și, atunci când cineva mă vede pe mine realizând acest lucru, își declanșează propria acțiune. Acesta este debutul acțiunilor în lanț. Acțiunile în lanț, în general, sunt pentru a cauza un impact pe distanță lungă, pe termen lung, și pot fi aplicate în privința distanțelor geografice. E vorba de curajul transgenerațional.

Dacă eu am putut ajunge până aici, copiii mei vor ținti cel puțin la fel, iar ștafeta va fi preluată și dusă și mai departe. Indiferent de suprafața de teritoriu acoperită sau cantitatea de timp pe care o străbate, curajul bazat pe sincronicitate determină apariția efectelor scontate la momentul la care au fost planificate. Asta presupune un nivel mult mai înalt de intenționalitate și, totodată, are un impact mărit asupra încrederii dintre participanții la respectivele operațiuni.

Cum poate curajul să reinventeze comunitățile?

În momentul în care comunitățile au adoptat curajul la nivel consensual, din start focusul colectiv este noutatea, este cartografierea terenurilor în care și-au extins zona de influență. Atunci când noutatea devine focusul acelei comunități, durerea sau distanța dintre ceea ce este vechi și ceea ce este nou scade foarte mult. Cu alte cuvinte, viteza cu care avansează acea comunitate este mărită, pentru că atașamentul față de structurile trecute scade datorită unei doze mari de inovație. În momentul în care un lucru, o tehnologie, un comportament devine depășit, distanța dintre momentul în care se inventează ceva și momentul în care acel lucru expiră, ca urmare a faptului că s-a descoperit un nou pas revoluționar comparativ cu anterioara inovație se scurtează. De ce? Pentru că

focusul este pe inovație. În momentul în care focusul este pe inovație, oamenii devin detașați de acest lucru.

Lucrul acesta se întâmplă acum pe planeta noastră la nivel de inteligență artificială, tehnologie, electronică. Viteza de rotație a acestor domenii este atât de mare, încât lucrurile devin depășite într-un timp foarte scurt. Un calculator cumpărat astăzi, peste un an reprezintă o achiziție pe care n-ai mai face-o, deoarece calculatoarele nou inventate sunt mult mai performante, la un preț chiar mai mic. În momentul în care apare un nou mod de a mânca sau un nou mod de a citi cărți, formele vechi dispar cu totul. Puțini oameni mai citesc acum cărți fizice. Majoritatea sunt orientați către cărți în format PDF, audio sau chiar video.

Cu alte cuvinte, formele vechi dispar foarte rapid în favoarea formelor noi. Acest lucru se întâmplă atunci când se depășește tipping point-ul, punctul dincolo de care întreaga comunitate este focusată pe inovație. În vremurile străvechi, oamenii erau focusați pe conservatorism și descurajau curajul: curajul de a citi mai mult, de a studia, de a pune întrebări. Toate aceste preocupări erau mult mai rezervate. În momentul actual, nevoia de a potența curajul colectiv a dispărut, iar oamenii se dedică revoluționării de la o etapă la alta a tot ce a fost anterior. Viteza de transformare și de rotație a inovației la acest moment pe această planetă este extraordinar de mare.

Poate viitorul să devină un viitor ieșit din comun prin curaj?

În momentul în care curajul este trăsătura colectivității și, având în vedere ceea ce am discutat despre viteza de rotație foarte mare, foarte curând vom ajunge la punctul în care ceea ce este mâine să nu aibă nicio legătură cu ceea ce este astăzi. Viitorul va fi atât de evoluat, încât ceea ce este azi va părea depășit din start. Atunci dispare termenul de comparație, iar oamenii sunt focusați pe a crea un viitor ieșit din comun. Ieșit din comun înseamnă că nu mai poate fi legat logic, rațional sau istoric de adevărurile anterioare, ci se leagă doar de intenția continuă de evoluție.

Viteza cu care evoluează umanitatea în această formă de curaj este aproape instantanee. Fiecare invenție durează o clipă, pentru că altceva absolut nou, fără legătură cu ceea ce a fost, apare imediat. Un exemplu practic este felul în care Elon Musk a transformat civilizația umană, de la una uniplanetară la una multiplanetară. Deja se creează nave spațiale care explorează alte planete și nave reutilizabile care pot ateriza în mod repetat fără a pierde sistemul de propulsie și combustibilul. În urmă cu doar câțiva ani, astfel de nave erau complet pierdute. Oamenii care veneau cu acea rachetă foloseau parașute pentru a

ateriza în ocean. Racheta era distrusă și se pierdeau miliarde de dolari. La momentul ăsta, rachetele care se duc în spațiu se întorc și aterizează din nou de unde au plecat. Din start s-a terminat cu risipa; din start se economisesc informațiile, tehnologia, materialele și banii respectivi. Din start se pot stoca și transporta mult mai multe lucruri decât ceea ce vine în capsula piloților. Și asta doar pentru că există curajul colectiv. Doar pentru că există consensul, curajul colectiv de a merge dincolo de locul în care s-a mai mers. În îndrăzneala, curajul de a face ceva mai mult, ieșit din comun. În momentul în care viitorul este ieșit din comun, prezentul devine inevitabil.

Prezentul devine inevitabil în momentul în care suntem de acord că vrem să construim cu toții, prin curajul nostru colectiv, un viitor ieșit din comun. Atunci acțiunile necesare a fi luate în prezent nu mai sunt facultative și opționale. Nu mai putem să stăm jos atunci când viitorul ne bate la ușă. Nu mai putem să stăm jos în fața schimbărilor climatice. Nu mai putem să stăm jos în fața a ceea ce înseamnă migrația către autovehicule electrice. Nu mai putem să stăm jos în privința risipei. De ce? Pentru că acțiunile evidente devin foarte clare, iar ele devin și inevitabile. Cu alte cuvinte, în fața unui viitor ieșit din comun, ceea ce ne determină acțiunile din prezent este clar și inevitabil prin simplul fapt că noi

cuplăm cu putere la ceea ce dorim să se întâmple în viitorul nostru.

Acest lucru ne dă curaj înspre a fi o parte din crearea acestui viitor. Cu toții dorim să fim parte din ceea ce cauzează acel viitor ieșit din comun, iar asta face ca acțiunile noastre să fie inevitabile. În mod inevitabil, vom ridica de pe jos mizeria pe care o vedem pe stradă, vom căuta să reciclăm bidoanele, hârtiile și lucrurile pe care le avem. În mod inevitabil, vom căuta să cauzăm unificare, motivare sau educație spirituală. De exemplu, la momentul acesta, educația spirituală este un prezent inevitabil. Lumea dorește să se educe spiritual, dorește să afle, să înțeleagă, să se conecteze la acest univers invizibil, indiferent de urmările rescrierii paradigmelor personale venite din istoria fiecăruia.

Sfârșitul lumii după un prezent inevitabil?

Înainte de crearea curajului lumea în care oamenii trăiau era necesar de a fi urmată, ascultată, era necesar să ne conformăm cu ce spunea lumea, ce făcea lumea, ce o să zică lumea, cum o să ne trateze lumea și trăiam reactiv la un cod de apartenență care ne ținea mici, chiar la prețul curajului nostru. În contextul în care curajul devine o trăsătură colectivă, lumea ajunge la sfârșit. Și nu spun asta la modul fizic, ci la modul în care „*gura lumii*” devine facultativă, opțională și nu mai

reprezintă un „*bau-bau*” cu care oamenii pot fi reținuți din evoluție.

Nu mai poți fi amenințat cu lipsa de apartenență, nu mai poți fi amenințat cu invalidarea părinților, nu mai poți fi amenințat cu excluderea din viața socială sau din școală. Acest curaj, devenit o trăsătură colectivă, face ca „*gura lumii*” să-și piardă puterea în totalitate. Acesta este exact începutul epocii inimii de care vorbeam anterior în care fiecare om își creează puterea de a-și urmări propriul său vis sau visurile colective spre care colaborează, dând deoparte aliniera cu niște standarde strămoșești. Aceste standarde, deși demne de tot respectul pentru faptul că denotă maximum din ceea ce au putut da părinții noștri, sunt totuși facultative. Ele ne rețin în norme de trai care, la momentul ăsta, nu mai descriu realitatea în care trăim.

Acest „*sfârșit al lumii*” reprezintă sfârșitul unei lumi ca nevoie de a transfera un mod de lucru disfuncțional în contextul actual. Datorită vitezei cu care evoluează realitatea, acest „*sfârșit*” devine un prilej de detașare completă de ceea ce am fost. Acest lucru se observă deja la nivel global, prin faptul că mare parte din tradiții încep să dispară. Oamenii onorează mai mult prezentul decât trecutul. Oamenii nu mai sunt îngrijorați de unde au venit; sunt preocupați mai mult de unde se duc. Acest „*sfârșit al lumii*” reprezintă, de fapt,

capacitatea oamenilor de a manifesta libertatea. Este debutul libertății.

Ce anume ține oamenii încă în tradițiile vechi?

Această formă de conservatorism a tradițiilor străvechi reprezintă una dintre cele mai mari nevoi ale oamenilor: aceea de a-și cunoaște rădăcinile și de a aparține. În momentul în care oamenii realizează că aceste lucruri sunt prezente oricum în ADN-ul nostru, în subconștientul nostru, în educația noastră și în manualul de utilizare a identității noastre, onorarea tradițiilor devine mai mult o procedură formală. Oamenii înțeleg că onorarea tradițiilor reprezintă o formă de respect și recunoștință la adresa strămoșilor și a felului în care ei alegeau, la rândul lor, să-și trăiască viața. Prin urmare, și noi avem exact aceeași oportunitate.

Acest lucru stă de fapt la baza evoluției permanente a dicționarului, a manualului de utilizare a identității umane. Datorită ritmului și vitezei cu care neologismele pătrund în dicționar, acestea descriu noi stări, noi cuvinte, noi emoții, noi tipuri de realități. Dacă dorim o realitate nouă, cu siguranță ea nu se va exprima prin cuvinte vechi.

Eu văd că, la momentul ăsta, limbajul colectivităților va evolua într-o formă care va depăși limbajul pe care îl cunoaștem din dicționar. Este posibil

ca, foarte curând, să se inventeze capacitatea de a comunica direct de la gând la gând, fără a mai limita sau a scala în jos, fără a minimiza calitatea gândurilor noastre. Limbajul pe care îl folosim este foarte restrictiv, de la o țară la alta, de la un continent la altul.

De exemplu, limba română are o anumită cantitate de cuvinte, parcă are 170.000. În schimb, limba rusă are 300.000, în timp ce engleza are peste 1 milion de cuvinte. Prin urmare, lucrurile pe care le pot exprima americanii sunt mult mai vaste, mai încăpătoare, comparativ cu limba latină, care are undeva la 40.000 de cuvinte. Citind și înțelegând eu însumi limba latină, pot vedea ce emoții simple se descriau la nivelul acelor vremuri. Observând diferența dintre acum 2000 de ani și acum, îmi dau seama că limbajul a fost necesar să evolueze ca urmare a actelor de curaj ale oamenilor de a descoperi noi stări, noi realități, noi feluri de a crea, noi feluri de a se conecta.

Izvoarele determinării

Unul dintre lucrurile care se naște atunci când oamenii se conectează cu rezultatele practice ale manifestărilor de curaj este capacitatea de a dori și mai multe acte de curaj. Această perpetuare, această repetitivitate a curajului a dat naștere saltului pe care îl vom descrie în volumul următor și anume Determinarea.

Determinarea reprezintă capacitatea unui om de a persista pe direcția curajoasă ce cauzează noutatea pe care și-o dorește în viața lui. Curajul nu mai devine un act unic, izolat, nu mai devine o realitate întâmplătoare, ci devine un caracter, un fel de a fi, care presupune a persista pe un act de intenționalitate. Determinarea reprezintă de fapt începutul intenționalității, începutul capacității de a ținti un obiectiv și de a nu-l slăbi până în momentul în care este îndeplinit. Curajul se metamorfozează la următorul nivel de conștiință în determinare, ulterior în perseverență, și așa mai departe. Determinarea are, într-adevăr, la izvor curajul și anume capacitatea de a acționa către ceea ce visezi. Curajul, în forma inițială, este a lua o acțiune către ceea ce dorești. Determinarea este un șir întreg de acțiuni țintite precis către ceea ce dorești. De asta se numește determinare.

În momentul în care curajul devine tradiție, acest lucru se transferă într-o conștiință colectivă. Acest lucru se întâmplă nu neapărat la nivelul oamenilor care fac parte dintr-o colectivitate astăzi, dar ca trăsătură de caracter a oamenilor din trecutul acelei colectivități. Aceasta rescrie deja genele umane, structurile cromozomiale și celulare. Oamenii se nasc deja cu preferință pentru dopamină, cu preferință pentru adrenalină. Se nasc cu capacitatea de a visa, dar și de a acționa către visurile lor. Curajul, transmis din generație

în generație, face ca această abilitate să devină o trăsătură de neam, de familie, de comunitate.

Odată ce acest lucru se întâmplă, apare conceptul de conștiință colectivă: „*De când ne știm, suntem așa.*” Devine normalitate, nu mai este o excepție, nu mai este un act întâmplător, ci devine o atitudine standard. Când evoluția, curajul, explorarea și cucerirea de noi teritorii, fie în spațiul conștiinței, fie în spațiul spiritual, devin o normalitate, atunci se poate spune că Epoca Inimii s-a instalat cu desăvârșire.

Bunicii care își cresc nepoții pot observa diferențele între cum erau copiii lor când erau mici și cum sunt nepoții lor acum. Copiii din generațiile de azi sunt mult mai evoluți pentru că mamele lor erau deja evolute în timpul în care erau însărcinate cu ei. În momentul în care analizăm fiziologia curajului, putem observa felul în care substanțele chimice generate de această emoție — cum ar fi dopamina, adrenalina sau oxitocina — depășesc bariera placentară. La nivel chimic, fătul este educat încă dinainte de naștere, fiind impregnat cu doze ridicate de substanțe care determină curajul. Când copilul se naște și ajunge în lumea fizică, deși se desprinde de acele substanțe, el va căuta situații care să îi declanșeze aceleași reacții hormonale. Cu alte cuvinte, copiii se nasc deja curajoși, deja cu dorință de evoluție, deja orientați spre lumea spirituală, deja capabili de unificare. Aceste lucruri se întâmplă pentru

că, pe durata sarcinii, au fost impregnați cu aceste trăsături. Vor face lucruri care să-i provoace pe acele direcții. Mama este prima care are acces la manualul de utilizare a identității umane. Dacă mama între timp a evoluat și a ajuns la un nivel în care și-a înțeles experiența, a acceptat-o și o descrie cu cuvinte și emoții, cauzând la nivel hormonal transformări în corpul ei, aceste lucruri vor putea rescrie dependențele copilului de la nivelul spiritual la care mama se afla pe durata acestei sarcini.

Cu alte cuvinte, capacitatea de a rescrie acest comportament al copilului depinde total de completitudinea mamei. Însă completitudinea este un lucru care, indiferent dacă este conștientizat sau nu, se întâmplă oricum. Este bine de știut că acest proces se întâmplă indiferent dacă noi vorbim despre el sau nu. Completitudinea se manifestă în toate lucrurile. Acest proces se întâmplă de la sine, în orice loc. În momentul în care conștiința evoluează, omul va lua acțiuni noi, va vorbi altfel, va comunica diferit și va avea rezultate diferite. Toate acestea se desfășoară natural. Echilibrul este perpetuu, permanent. Toate lucrurile evoluează întotdeauna.

Capitolul 9 - Viața cu rost

În momentul în care curajul devine un consens colectiv și preocuparea oamenilor dintr-o comunitate, oamenii încep să cauzeze acțiuni de curaj la nivel colectiv care transformă viața lor într-o viață cu rost. Viața cu rost presupune că oamenii, într-un mod unanim și unitar, cauzează atât apartenență, cât și contribuție către un stil de viață colectiv. Unitatea nu mai este o întâmplare născută din faptul că locuim în același loc sau mâncăm la aceeași masă. Unitatea devine o intenție comună. Oamenii încep să se debaraseze de lucrurile ce cauzează absența unității și evoluează natural către o viață cu rost. Aceasta presupune tihnă, compasiune, energii înalte.

Viața cu rost este o trăsătură a oamenilor care cred în același lucru și au un crez comun. Pentru ca viața cu rost să apară este necesar ca o comunitate să se încreadă și să acționeze conform unei conștiințe colective care onorează dorințele fiecăruia, libertatea individuală și libertatea colectivă.

În momentul în care curajul se manifestă la nivel organizațional, clienții experimentează o conectare profundă cu compania. Acest lucru determină fidelizarea, repetitivitatea comportamentului de consum și un nivel înalt de satisfacție. Companiile fără curaj

organizațional vor fi percepute ca fiind mediocre. În acest început de mileniu III, curajul organizațional este linia fină ce desparte companiile care rezistă în timp și cele care își pierd relevanța. Curajul organizațional reprezintă ceea ce face o companie să intre în istorie. Curajul organizațional este un factor hotărâtor în orice mediu concurențial. Într-o companie, curajul presupune:

- Crearea de lucruri care fac diferența pentru clienți.
- Explorarea și înțelegerea nevoilor clienților.
- Remodelarea comunicării, produselor, serviciilor și calităților oferite pentru o conectare maximă între client și companie.

Ani în urmă, am lucrat într-o companie unde regula era „*clientul face legea*”. Angajații nu aveau voie să spună nimic, indiferent de comportamentul clientului. Nu aveam voie să ne apărăm, chiar dacă eram jigniți. Ce părere ai despre asta?

Această abordare este din ce în ce mai rară, datorită faptului că nu este funcțională la nivel de demnitate, respect de sine sau retenție a angajaților. Companiile care încă aplică astfel de reguli pierd rapid angajați și clienți. Lipsa de autenticitate în comunicare destabilizează întreaga conștiință organizațională, iar o astfel de companie devine nefuncțională. Oamenii care

au un cuvânt de spus onorează alegerea celor care i-au angajat. Curajul de a vorbi și de a aduce valoare organizației este un act esențial pentru succes. Companiile care susțin curajul angajaților lor sunt cele care inovează și reușesc să creeze o conexiune reală cu clienții. Cuvântul de spus al unui angajat nu este doar o valoare personală, ci un act de curaj care susține evoluția companiei.

Imaginează-ți cum ar arăta viața ta dacă ai avea nevoie de acest lucru

Ne ducem exact în „*cum ar fi dacă*” din capitolele anterioare. Cu alte cuvinte, în contextul în care ascultarea ta este autentică față de clientul tău, curajul este perceput de către client ca fiind un act de iubire, valorizare, înțelegere și respect. Este ceva care mă va face să cumpăr, dacă mi se oferă așa ceva.

De ce? Pentru că voi vedea că omul respectiv nu este acolo pentru bani, nu este acolo pentru numere, ci îmi vede nevoile și mă susține să văd eu însumi ceea ce el crede că este valoros pentru mine. Asta înseamnă că eu conțin valoare pentru nevoia lui. El percepe că eu am valoarea pe care el o caută. În momentul în care clientul se simte ascultat, văzut și când îi sunt identificate nevoile, ceva profund se schimbă. În general, oamenii nu insistă dincolo de motive inautentice. Adevărata putere

a unui om vine din energiile înalte: curajul, înțelegerea, autenticitatea, compasiunea și empatia. Când un om persistă și înaintează pe o direcție cu motivații autentice și acestea își găsesc rezonanța în sufletul și conștiința clientului (sau a consumatorului), actul de consensualitate se instalează mult mai ușor. Practic, persoana respectivă devine dispusă să exploreze, să cumpere sau să testeze produsul, deoarece se regăsește în dialogul, descrierile și trăsăturile produsului care i se prezintă. Fie că este vorba despre vânzare, fidelizare, conectare sau perpetuarea unui contract, curajul este esențial.

Sunt mulți oameni în vânzări care insistă foarte mult. De ce?

Insistența este benefică și vitală, dar doar atunci când intenția este centrată pe ceea ce își dorește omul din fața ta. Dacă insistența ta onorează lucruri pe care acea persoană și le dorește cu adevărat, insistența nu mai este percepută ca lipsă de respect, ci ca o formă de dedicare, empatie și conectare. Este o modalitate de a da totul pentru persoana din fața ta. Dacă insistența este focalizată pe propriul tău interes (de exemplu „*îți vând produsul doar ca să-mi fac eu salariul*”), ea devine o formă de egoism. În schimb, atunci când intenția ta

este dedicată nevoilor reale ale clientului, insistența devine o expresie a grijii și a conexiunii autentice.

Cheia este focusul pe client:

- Dacă identifici nevoile, durerile și interesele clientului, poți personaliza comunicarea pentru a răspunde acestora.
- Dacă discuția ta cu clientul este axată pe satisfacerea nevoilor viitoare ale acestuia, tranzacția prezentă va fi mult mai probabilă. Un exemplu clasic este cel al tranzacțiilor de asigurări, unde riscurile viitoare sunt acoperite prin decizii luate în prezent.

Satisfacția consumatorului este un act de curaj, deoarece presupune recalibrare constantă din partea vânzătorului, organizației sau companiei. Este despre a evita centrarea pe sine și dedicarea eforturilor către ceea ce este cu adevărat important pentru client. Când o organizație funcționează astfel, comportamentele care stimulează bunăstarea celorlalți sunt încurajate. Acest lucru generează:

- Coeziune avansată la nivel de echipă.
- Relații mai strânse cu clientela.
- Creșterea încrederii angajaților în companie și management.

Una dintre cele mai mari probleme în companii este ruptura dintre managementul superior și angajați. Însă, când curajul devine o atitudine organizațională

acceptată de toată lumea, această ruptură dispare. Se creează un nivel puternic de încredere între management și angajați, iar această încredere aliniază eforturile tuturor către binele companiei. Un lider curajos este urmat oriunde. De ce? Pentru că transmite curajul său prin acțiunile sale, iar acestea sunt orientate către binele tuturor, nu doar către interesul propriu.

Când experiența unui client cu o companie este una înălțătoare, clientul are tendința naturală de a vorbi despre această experiență. Sistemele de referință devin astfel un mod organic de promovare a companiei. Vorbele bune circulă natural, fără eforturi suplimentare, iar oamenii împărtășesc cu alții ceea ce i-a făcut să se simtă bine. Aceasta este puterea curajului organizațional: oferirea de experiențe autentice care creează un impact pozitiv și promovează compania în mod natural. Pentru că pur și simplu am cauzat o experiență stelară acelei persoane căreia i-am oferit produsul sau serviciul, satisfacția clientului începe să genereze sisteme de recomandare care funcționează de la sine. Oamenii se cheamă unii pe alții pentru a trăi experiența oferită de consumul aceluia bun sau serviciu, mai degrabă decât pentru utilitatea propriu-zisă a produsului. Ei merg acolo pentru experiența pe care o trăiesc ca oameni în procesul consumului.

Acei oameni încep să se orienteze către „*a fi*”, „*a face*” și apoi „*a avea*”. Dacă vrei să fii fericit, creezi un

astfel de comportament de consum. De exemplu, când un om este fericit, el tinde să cauzeze fericirea și prin consum, cumpărând de la un magazin cu produse organice sau adoptând un comportament care susține liniștea, starea sa de bine. Când urmărim să oferim această liniște ca obiectiv tranzacțional, tranzacția devine inevitabilă. Oamenii nu mai urmăresc produsul în sine, ci starea pe care acesta le-o cauzează. În momentul în care cauzezi liniștea necesară, oamenii vor achiziționa produsul, indiferent de preț. Liniștea, ca experiență oferită, duce la viralitate. Veștile bune circulă rapid, mai ales atunci când calitatea conexiunii umane este înaltă. Fie că vorbim despre prieteni care împărtășesc experiența lor pozitivă sau despre furnizori cu care se creează conexiuni autentice, experiența de calitate determină transferul natural al informației.

Când oamenii depășesc relația de tip „*am nevoie de... și tu îmi vinzi*” și intră într-o relație bazată pe susținere reciprocă, apare un nou tip de conexiune. Granița dintre furnizor și consumator dispare, iar în locul ei se formează o unitate bazată pe încredere și respect reciproc. Apartenența începe să se manifeste prin consum. Oamenii încep să spună lucruri precum „*Cum, nu ai această asigurare?*” sau „*Nici acum nu conduci o mașină Tesla?*”. Consumul unui produs care ridică nivelul de trai devine o formă de apartenență și de conectare.

Comerțul dispare și rămâne doar conectarea umană, ceea ce reprezintă începutul acceptării și iubirii.

Curajul este o cale rapidă către notorietate. Notorietatea înseamnă să devii o autoritate pe un anumit segment al pieței, nu prin monopol, ci prin trăsături unice de caracter și prin felul în care produsul sau serviciul oferit influențează viața consumatorului. Notorietatea nu înseamnă doar satisfacerea nevoilor, ci oferirea unui upgrade stilului de viață. Acest tip de notorietate depășește termenii tranzacționali și creează o legătură la nivel uman și spiritual cu clientul. Produsul devine viral nu doar pentru caracteristicile sale tehnice, ci pentru felul în care îi face pe oameni să se simtă. Unul dintre cele mai importante lucruri pentru o organizație este ca angajații să nu uite de ce au fost aleși. Dacă o companie pierde legătura cu valorile care au adus acei oameni în echipă, este vital ca aceștia să-și reafirme intenția: *„Sunt aici să fac o diferență în viața oamenilor. Pentru asta m-ați ales și asta conțin.”* Proceduralizarea excesivă poate face ca oamenii să se piardă în procese și să-și uite scopul inițial. Curajul devine cheia pentru a rămâne conectați la valorile personale și pentru a livra o performanță ridicată.

Dreptul de admin

Dreptul de admin la nivel spiritual este un act de curaj, deoarece implică înțelegerea profundă a misiunii companiei și dedicarea completă către îndeplinirea acestei misiuni. Acest lucru presupune renunțarea la procesele necoliniare sau care nu onorează interesele companiei și cuplarea la un nivel ridicat de pasiune și integritate. Un admin poate rescrie conștiința organizațională, adaptând-o la valorile și misiunea companiei. Totodată, această poziție presupune renunțări la direcții personale care nu se aliniază cu scopurile companiei. Curajul în toate aceste aspecte – de la oferirea unei experiențe stelare clienților, până la asumarea responsabilităților la nivel organizațional – reprezintă fundamentul unei evoluții sănătoase și a unei conectări autentice în orice mediu de afaceri.

Este un act de creștere, pentru că omul evoluează de la propriul interes la interesul mai mare, la interesul unei comunități mult mai mari. Și în momentul în care își mută atenția de la el către toată lumea din companie, el crește. Acest act de curaj, care face ca omul respectiv să iasă din zona *„eu sunt important”* și să treacă în zona *„voi sunteți importanți pentru mine”* este un pas fundamental. Totul începe de la *„eu”* și ajunge la *„noi”*. În primă fază, prin acte de curaj, omul explorează în interiorul nevoilor celor din jur, fie că este vorba de

colegii de birou, colegii de echipă sau grupul de management. În a doua fază, se trece la explorarea cu putere a nevoilor clienței, iar aceasta nu se limitează doar la nevoile de consumatorism ale clienților, ci se extinde către nevoile lor spirituale.

Ce dorință încearcă clientul să acceseze?

Poate că persoana respectivă vrea să cumpere pâinea de la noi pentru că îi amintește de bunica și de liniștea și bucuria copilăriei. Sau poate că își cumpără o asigurare pentru că aceasta îi oferă pace sufletească, tihnă și certitudinea că orice s-ar întâmpla, totul va fi bine. Poate că vine dintr-o zonă în care apartenența sa este garantată, iar noi girăm această apartenență laolaltă cu procesul de consum propriu-zis.

Este una să mănânci o pâine și alta să mănânci o pâine care te face să te simți bine. Este una să ai o asigurare și alta să ai o asigurare care îți aduce un zâmbet, care nu mai este percepută drept o cheltuială, ci drept o investiție în liniștea ta. Aceasta este o formă superioară de curaj: să infuzezi procesul de consum cu experiențe care transformă și hrănesc sufletul.

Ce înseamnă infuzia de conștiință prin curaj organizațional?

În momentul în care organizațiile interacționează cu alte organizații, fiecare dintre ele are furnizori, clienți — persoane fizice sau juridice. Conștiința organizațională a companiei pe care o reprezintă interacționează cu conștiințele altor organizații și prin acest efect de inducție electromagnetică dozele de curaj care sunt văzute în organizația mea devin dorințe și aspirații pentru alte organizații. Ele își doresc, la rândul lor, să cultive în propria conștiință organizațională aceleași valori și practici ca urmare a interacțiunii lor cu ceea ce eu am creat. Aceste acte de curaj, care sunt prezente ca atitudini individuale, colective și organizaționale, transformă compania pe care o reprezintă într-un model de aspirație pentru ceilalți. Alte companii nu aspiră să vândă ceea ce vând eu, ci doresc ca starea angajaților, colaboratorilor, furnizorilor și clienților lor să fie aceea pe care noi o avem în compania noastră.

Mă intersectez deseori cu oameni care, în formularele de feedback, scriu: *„Îmi doresc în compania mea ceea ce simt aici.”* Și atunci îi întreb: *„Vrei să vinzi produse din domeniul spiritualității sau să oferi servicii de consultanță?”* Răspunsul este deseori: *„Nici gând. Vreau să rămân la ceea ce fac deja, pentru că iubesc*

ceea ce produc. Dar vreau să mă simt cum mă simt când sunt aici.” Acest lucru creează o influență laterală în mediul economic, determinând structura economică să evolueze. Fiecare companie care cumpără de la noi nu primește doar satisfacția consumului, ci și o doză de evoluție post-consum.

Capitolul 10 - Curajul ideologic

În momentul în care curajul se manifestă ca fel de a fi statornic, ca atitudine, ca trăsătură de caracter, oamenii încep să-l aplice în toate domeniile, fără a se reține din acele domenii considerate tabu în multe țări. În aceste domenii sunt incluse religia, sexualitatea, moralitatea, finanțele; aici sunt incluse relațiile interumane sau toate lucrurile care, la prima vedere, sunt inabordabile pentru că ar genera discriminări și diferențieri.

În momentul în care curajul este prezent la nivel interior ca stil de viață, acesta nu mai capătă o notă dominatoare de eliminare sau de agresiune a acelor structuri existente, ci reprezintă o formă asumată de autodeterminare a propriei tale vieți. În momentul în care vorbești despre curajul tău ca fiind ceea ce ție îți dă libertatea să accesezi ceea ce dorești și nu intri în conflict prin judecată, dominare, discriminare sau insultă cu acele structuri cu care comunică, atunci se întâmplă restructurarea ideologiilor. Eu cred că fiecare structură din jurul nostru, de la stat și până la religie, de la sexualitate și până la relaționarea interumană, de la orientarea sexuală și până la viața financiară, merită șansa de a se upgrada la nivelul spiritualității de astăzi.

Vrei să spui că fiecare dintre noi ar trebui să fie bine cu sine însuși și de a accepta pe fiecare în parte, așa cum este, indiferent de credințele fiecăruia? Sau te referi la faptul că ar fi bine să ne privim unul pe celălalt ca și cum am fi una și aceeași persoană?

Mă refer la ambele deodată. În momentul în care eu îmi asum un stil de acțiune, de gândire, un stil de abordare care îmi onorează curajul și intențiile la nivel autentic, atunci dispare capacitatea de a judeca, nevoia de a rezista, nevoia de a combate din structurile cu care interacționez. Practic, acele structuri sunt dezafectate datorită faptului că, în mod autentic, eu accesez niște energii care sunt la un nivel mai înalt decât locul din care s-a creat structura respectivă, pentru momentul respectiv. Că o fi fost acum două mii de ani, acum douăzeci de ani sau acum douăzeci de mii de ani, nici nu mai contează. Accesând interacțiunile cu semenii noștri prin energia autenticității la nivel de curaj cauzează ca ei să-și reevalueze relevanța normelor în baza cărora își conduc comportamentul, limbajul și să le ajusteze la momentul zilei de azi.

Dacă toate lucrurile acestea s-ar întâmpla, ar fi pace în lume. N-ar mai exista războaie, n-ar mai exista violență

Curajul de a-ți manifesta autenticitatea, fără a impacta sau anula existența altor structuri, determină în lume dispariția granițelor și instalarea păcii perpetue. Dar asta, cu siguranță este un obiectiv pe care îl vom aborda mult mai târziu, în volumele 100-150.

Da, dar totuși trebuie să ai curaj ca să poți să te gândești măcar acolo

Din această cauză am început primul volum cu această trăsătură de bază, vitală, strict necesară, numită curaj.

Harta noii umanități

În harta noii umanități se observă că, din start, granițele nu mai sunt existente. Nu mai împărțim nord-sud, est-vest, nu mai împărțim în continente și neamuri, în familii și limbaje, nu mai împărțim în religii, ci suntem cu toții laolaltă. Pentru a topi în mod natural și organic granițele existente dintre oameni este nevoie de curajul despre care am discutat la punctul anterior, și anume acela de a pune pe masă lucrurile așa cum sunt. Acest lucru cauzează invocarea energiei de autenticitate, despre care vom vorbi în volumele următoare. Însă curajul asumat de a pune pe masă lucrurile pe care le simți, în forma în care le-ai simțit, fără a diminua pe

ceilalți și a face pe ceilalți responsabili de sentimentele tale, trăirile tale, nevoile tale, lipsurile tale, cauzează ca această autenticitate să scuture orice lucruri inautentice ar fi în celelalte structuri.

Unul dintre lucrurile cele mai importante în legătură cu autenticitatea și curajul autentic este că el poate străbate cu putere orice spațiu, de orice vârstă, de orice intensitate și de orice vibrație. În momentul în care noi suntem curajoși în mod autentic, apare globalizarea spirituală la nivel de umanitate. Iar începutul globalizării spirituale este declanșat de ceva vreme. Prin urmare, toate ideologiile care încă se mai agață de granițe, separatism, discriminări, de bine și rău, de sus și jos, de iad și rai, de stânga-dreapta, conservator sau republican, încep să dispară către unificare.

Acest lucru cauzează într-o primă fază, irelevanța totală a istoriei personale. Nu mai contează de unde vin, cine sunt, ce-am făcut și ce-am fost, ci ce devine important este măsura în care eu pot face o diferență în viața unora care se află în spațiul meu în fiecare moment. Această globalizare spirituală are desigur un impact al unificării ideologiilor din domeniile respective, de la religie până la sexualitate, de la finanțe și până la producție. Ceea ce eu prevăd că se va întâmpla în următorii 25-30 de ani pe această planetă este că oamenii vor face ceea ce sunt mențiți să facă: vor fi

creatori. În timp ce inteligența artificială va gestiona liniile de producție, crearea de bunuri și servicii, mentenanța, iar oamenii vor face ceea ce sunt făcuți să facă: să îndrăznească, să aibă curaj către a-și onora idealurile și visurile pe care le au la nivel spiritual. Și asta se va întâmpla pe durata vieții noastre.

Avem noi dreptul la actualizarea structurilor existente?

Costul susținerii zestrei strămoșești la rang de realitate și obligativitate de implementare este de fapt sabotarea la tot ce înseamnă noutate. Cu alte cuvinte, plătim pentru a proteja zestrea strămoșească, plătim cu noutatea, plătim cu lașitatea, plătim cu eliminarea curajului de a ne orienta către ceea ce descrie realitatea zilei de astăzi. Acest lucru, datorită faptului că la acest moment curajul deja a devenit o trăsătură plenară a întregii umanități, face ca tot ce înseamnă ideologie ce se bazează pe ancorarea în trecut să înceapă să devină desuetă, să nu aibă relevanță, să nu mai aibă votanți, partizani, să înceapă să nu mai aibă adepți.

Acest lucru face ca aceste structuri să se stingă ușor în uitare sau în lipsă de aplicabilitate. În momentul în care facem acest lucru, practic observăm că noi actualizăm structurile existente prin noile trăsături ale noastre. Cu alte cuvinte, multe produse și ideologii de

consumerism o să dispară din piață pur și simplu pentru că oamenii nu mai consumă acele tipuri de lucruri. În următorii ani o să dispară produse cum ar fi săpunul solid, băuturile carbogazoase sau chiar și produsele care țin de marketing sau de copywriting, având în vedere că inteligența artificială le creează gândind ca un om.

Unul dintre proiectele pe care le-am realizat a fost să încarc într-un chatbot din inteligența artificială toate cărțile pe care le-am scris până acum, zece cărți. Și apoi am purtat o conversație cu mine însumi, cu o conștiință artificială antrenată să gândească ca mine, să vorbească ca mine. Dialogul a fost extraordinar, parcă am vorbit cu mine însumi. Ceea ce s-a întâmplat acolo este că acea inteligență artificială, educată prin prisma propriei mele creații, aborda problemele actuale omenirii.

„Ce s-ar întâmpla la nivel de implementare politică, administrativă, organizațională dacă omul care a scris aceste cărți ar ajunge președinte?” A fost un act de curaj ca eu să adresez această întrebare. Iar inteligența artificială mi-a dat o listă cu lucrurile care vor merge diferit gândind din perspectiva omului care a scris cartea. *„Ce s-ar întâmpla cu felul în care sunt tratați oamenii în nevoie de iertare? Ce s-ar întâmpla cu poluarea? Ce s-ar întâmpla cu discriminarea?”* Această conștiință antrenată de mine în perspectiva cărților pe

care le-am oferit și pe care am de gând să le ofer în continuare, va rescrie complet cultura planetară în următoarea sută de ani.

Cum gestionăm intențiile personale în contextul societății?

Unul dintre cele mai mari bau-bauri ale actualității este că, prin ceea ce noi dorim, am neglija, am insulta sau am scădea nivelul de coeziune sau unitate. Prin ceea ce vrem noi, practic am răni plenar societatea și în felul acesta omul este învățat că el nu contează. Omul este antrenat că dacă își urmează visurile atunci va dăuna colectivității. Omul este antrenat să uite de sine și de ceea ce dorește în viața lui. Omul este învățat că dacă își urmează ceea ce el visează, atunci devine egoist sau narcisist. În momentul în care începem să ne afirmăm aceste nevoi, aceste năzuințe, aceste dorințe sau visuri într-un context care onorează pe toată lumea, atunci avem capacitatea de a integra propria noastră voință, prin curajul nostru de a ne exprima, într-un fel care onorează circular toate contextele existente.

Noi, lumea și ceilalți, acolo se va întâmpla pacea. Această pace apare și va fi descrisă pe larg la salturile vibraționale de peste 300 și anume *Teoria Nimicului* sau *Logica Trivalentă*. Dar la acest moment, curajul de a

rămâne cine ești și de a face lucrurile așa cum poțezi în timp ce onorezi libertatea altora de a face lucrurile pe care ei le poțesc și în timp ce toate lucrurile acestea onorează consensul comunitar, organizațional și planetar dă naștere la o formă de pace care va face inutile multe industrii, de la industria armamentului și până la economia de monopol, de la școala bazată pe costuri inabordabile în unele țări și până la produse de lux. Toate acestea vor deveni, la un moment dat, complet depășite pentru că nevoia umană care va apărea din aceste situații va fi aceea de a trăi bine.

Topirea barierelor planetare

În momentul în care oamenii descoperă curajul de a susține propria lor viziune într-un context în care viziunea mai mare nu este lezată, ci îmbunătățită, amplificată, atunci dispar granițele care obișnuiau să protejeze focarele de inovație sau locurile privilegiate, spațiile în care existau diferențieri de natură ideologică, religioasă, economică, de statut social. Ele devin irelevante pur și simplu pentru că oamenii nu se mai orientează pe diferențele din lume: a avea și a face, ci ei se orientează pe coeziunea din lume: a fi. Se vor strânge oameni care sunt fericiți, oameni care sunt creativi, oameni care sunt în dorință de pace, de liniște, de unificare. Criteriile se vor răsturna complet în următorii

ani. Iar toate acestea datorită curajului fiecăruia de a se manifesta așa cum este, datorită curajului de a pune în lume propria personalitate, propriile obiective, propria comunicare într-un mod care onorează multilateral toate contextele în mod circular. Ceea ce va urma va absorbi ideologiile care nu vor mai putea avansa datorită energiilor joase pe care își bazează manifestul existențelor.

Și așa va trebui să-și crească energia ca să ajungă la nivelul celorlalți

Nici nu va fi nevoie. Multe vor dispărea în liniște, din lipsă de adepți. Nu vor mai fi girate de către consumatori. Lumea pur și simplu nu va mai căuta niciodată săpun solid, nu va mai căuta niciodată ziare scrise pe hârtie, nu va mai căuta niciodată experiența de a cauza violență, nu va mai fi interesată de scandaluri. Lumea va căuta să-și îndeplinească nevoia pe care o are. Nu va mai putea fi ademenită către idealuri conflictuale, ci va ști să distingă ceea ce face bine oamenilor, comunității din care fac parte, planetei pe care o onorează, universului din care face parte, galaxiilor, vecinilor ai sistemelor planetare care sunt în imediată apropiere. Lumea va adera la un cod universal, curând.

Reconcilierea responsabilității prin curaj

Unul dintre marile beneficii cu care oamenii sunt ademeniți în structurile ideologice, de natură economică sau religioasă, este asumarea responsabilității în numele adeptului pentru lucrurile care vor urma. *Cineva ne-a salvat. Cineva va plăti riscul pe care tu-l cauzezi. Cineva va acoperi costul, altcineva. Tu poți să faci ce vrei.* Această abordare a cauzat de-a lungul timpului absența responsabilității în acea persoană. Oamenii nu au mai devenit responsabili pentru ceea ce fac. *Dacă cineva oricum mă va salva, dacă cineva oricum mă va mântui, dacă cineva va plăti pentru distrugerea pe care eu o cauzez, care mai e rostul să fiu responsabil?* Multă vreme libertatea s-a confundat cu lipsa de responsabilitate. Reconcilierea este un act de curaj prin care oamenii își asumă că viața lor este a lor și e treaba lor să o construiască. Ulterior va evolua la nivel spiritual în ceea ce înseamnă independență, suveranitate, neatârănare, cunoscută din vechea limbă românească. În schimb, în prezent, această responsabilitate cauzează oamenii să fie direct interesați de a trăi tipul de viață pe care doresc să-l cauzeze, în a depune efortul maxim pentru a atinge visurile lor și în a înțelege că dacă doresc să ajungă acolo mai repede, e necesar să-și actualizeze paradigmele și credințele pe baza cărora funcționează. Să renunțe, poate, la o parte din manualul de utilizare al

propriei lor identități, cum vorbeam în primul capitol, și să acceseze un nivel la care, prin colaborare, prin delegare, prin inspirație, prin iubire să participe împreună cu resurse relevante și să împărtășească rezultatele cauzate. Iar acesta va fi sfârșitul iresponsabilității pe această planetă, pentru că lumea va colabora pentru a genera rezultate care pot fi partajate cu ușurință. Acestea sunt deja în curs de implementare în multe țări: în Canada, în SUA este vorba de legea venitului universal, în care oamenii primesc un salariu pentru simplul fapt că există și sunt încurajați să creeze și să construiască lucrurile pe care doresc să le creeze și să le construiască în contextul universal sau planetar la acest moment.

**Curajul asumării de sine. Dacă toți oamenii ar avea
curajul asumării de sine, cum s-ar vedea
asta în viziunea ta?**

În momentul în care o persoană se asumă pe sine, atunci tot ce se întâmplă în viața ei devine relevant. Nu mai există puseuri de relevanță și irelevantă. Nu mai există momente în care să se simtă util și inutil. Nu mai există frica de a dispărea de pe hartă, de a pierde iubirea și nu mai alternează cu momentul în care validarea și importanța de sine e necesar să ia conducerea. În momentul în care apare asumarea de

sine, fiecare secundă din viața mea se va trăi la maximum cu zero regrete. În momentul în care omul este asumat cu sine însuși și are curajul să traverseze viața în acest fel, atunci acea persoană devine fidelă atât viziunii personale, cât și celei comunitare, cât și celei planetare. O astfel de persoană onorează un șir de contexte, este în aliniament cu sine însăși și cu conștiința colectivă.

Astfel de persoane cauzează un nivel de leadership spiritual care va îndrepta planeta înspre o zonă în care barierele nu numai că sunt imposibile, ci pacea este inevitabilă. În momentul în care se creează o astfel de structură, oamenii vor fi uniți într-o asemenea măsură încât nu vor mai căuta diferențele din ceilalți, ci disciplina. Așa cum în această carte disciplina este de a vedea curajul, disciplina aceluia moment va fi disciplina de a vedea frumosul din ceilalți, din noi și din viața.

Prin asumarea de sine înțeleg acceptarea, acceptarea totului

Curajul, îndrăzneala de a vedea că ești pe acest pământ cu un rost, că ești parte dintr-un sistem care te vrea și în care ai relevanță, curajul de a afirma prin acțiunile tale că ceea ce tu reprezinti este dorit, este apreciat și este nevoie de tine în fiecare loc în care te

integrezi și în care participi, curajul de a trece de la a te identifica cu propriul corp până la a te identifica cu întregul tău spațiu va cauza nu numai un nivel imens de responsabilitate în legătură cu viața ce se întâmplă la distanță de tine, ci va cauza un nivel de unitate cu alți oameni din alte părți ale planetei care au același salt.

Cu alte cuvinte, fiecare dintre noi va fi dedicat înspre bunăstarea vieții per total. Va dispărea nevoia de a ne orienta către noi și se va dezvolta o conștiință superioară care se uită la binele nostru per total. Și asta reprezintă asumarea de sine: *Sunt parte din ceva ce mă vrea și sunt dispus să pun pe masă acțiunile ce ne duc acolo, în numele colectivului, în numele întregului, în numele universalului, în numele vieții.* Deci asumarea de sine, presupune atât acceptarea despre care vorbeam, atât identificarea cu spațiul meu în întregime, cât și dispoziția de a pune în lume prin eforturi personale, acțiunile necesare atingerii destinației. Nu este vorba de un act meditativ în care accept cine sunt și ce-am ajuns, ci acțiunile mele vor fi perfect aliniate cu curajul interior și se vor manifesta în lume în coerență cu alți oameni care fac același lucru pentru bunăstarea vieții per total. Și când spun per total mă refer la nivelul de iubire de sine și iubire universală, iubire de viață, de Dumnezeu, iubire multidimensională, la care o să ajungem în jurul volumelor aferente nivelului 500.

Mitul salvatorului demontat

În momentul în care organizațiile, structurile, ideologiile ce promit deresponsabilizarea umanității sau, mai degrabă, îndeplinirea sarcinilor umanității în schimbul unor beneficii materiale se vor desființa sau se vor autodizolva din lipsă de adepți, atunci nevoia de a avea pe cineva care ne salvează sau, mai degrabă, perpetua așteptare că cineva va apărea să-și asume responsabilitatea asupra situațiilor pe care noi le-am cauzat va dispărea. Salvatorii nu vor mai avea căutare pentru că atât asumarea de sine, acceptarea de sine, cât și alinarea acțiunilor mele cu ceea ce reprezintă obiectivul, domeniul curajului meu vor fi la un nivel la care salvarea nu va fi numai un act de sabotaj, ci va fi și acceptarea pierderii demnității.

De ce mi-aș dori să-mi fie trecute cu vederea inconsecvențele din viața mea? De ce mi-aș dori ca cineva să acopere lucrurile pe care eu le cauzez și sunt disfuncționale împotriva familiei, împotriva unității, împotriva sănătății, împotriva vieții, împotriva naturii? De ce aș vrea să-mi fie șterse păcatele? De ce m-aș pierde de linia causală? Și de ce aș dori ca cineva să spună „*eu le-am făcut*” când eu știu că eu le-am făcut? Acel moment presupune că salvatorul nu-și va mai avea rostul pentru că doresc să mă confrunt cu consecințele existenței mele, doresc să le cauzez, eu sunt cel care le

face. Le-am făcut dintr-o intenție. Intenția mea este să aduc lumea laolaltă. Normal că doresc să fiu față în față cu rezultatele, impactul și consecințele existenței mele. De ce mi le-ar lua altcineva? De ce aș lăsa pe altcineva să le ia? De ce ar părea, în primul rând, un beneficiu când mi se ia acest lucru, când, de fapt, ceea ce se întâmplă acolo este o plafonare a nivelului de conștiință la care eu pot ajunge? De ce aș accepta un astfel de compromis?

Un om care are un astfel de curaj nu va accepta niciodată ca altcineva să reprezinte salvarea lui, pentru că va fi conștient că între el și evoluția pe care dorește să o trăiască, acel interpus numit salvator este acolo doar pentru a intermedia în scopul unor beneficii inexistente. Va trebui să ne muncim fiecare rezultat: și banii, și viața, și relațiile, și iubirea.

În momentul în care ajungi acolo, automat cred că ceea ce mai rămâne între oameni este iubirea

Inevitabil. Iubirea e unul dintre cele mai mici lucruri care vor apărea. Și cele mai rapide. Ulterior vor apărea salturi mult mai avansate decât iubirea, cum ar fi universalitatea.

Dacă salvatorul nu mai există și compromisul nu mai există, ce mai rămâne?

În momentul în care oamenii își dedică intenția și rostul vieții lor se manifestă prin a onora un context colectiv, se naște în interiorul omenirii un soi de curaj plinar care afectează existența oamenilor ca specie și în care dispar celulele, enclavele și onorăm ceea ce există în umanitate per total. Lucrul fain este că această graniță nu se oprește aici. Această transformare nu se oprește aici. Ci ea va depăși și bariera dintre regnuri. Va depăși și bariera dintre planete. Se va ajunge la un cod universal prin care se generează un respect față de oameni. În momentul în care ai încredere că inima ta se află în siguranță în interiorul unui vis mai mare, în sensul că tu vei fi văzut, vei fi susținut, vei fi apreciat, chiar și atunci când inima ta aparține unui obiectiv mai mare, îți va permite să te dăruiești cu ușurință și cu încredere lucrurilor care depășesc simpla individualitate.

În momentul în care conștiința ajunge la un asemenea nivel de curaj, oamenii vor putea cu o mare lejeritate să-și pună efortul, resursele, viața lor în slujba colectivității, iar această formă de unificare este premergătoare iubirii necondiționate.

Oamenii fac parte dintr-un curaj mai mare

În momentul în care oamenii își dedică viața lor pentru a îndeplini conștient și cu asumare de sine o porțiune dintr-un ideal mai mare, atunci idealurile nu vor mai fi fragmentate, ci vor fi unificate în idealuri colective, în forme de curaj și acțiuni de convergență care explorează în numele vieții per total. Dispare interesul de grup, dispare discriminarea, dispare singurătatea, dispare independența, iar oamenii acceptă că interesul este de a explora în numele vieții.

După astfel de structuri au fost inspirate filme de tipul Star Trek, în care explorăm la nivel interplanetar, la nivel de galaxii ce este posibil în numele vieții în care dorim să cunoaștem, prin forme de curaj și prin forme de îndrăzneală, de aventură, prin forme de expediție în adâncul Universului. În numele vieții, suntem curioși, curajoși și autentic interesați de ceea ce viața poate cauza în alte spații din Universul care este posibil. În momentul în care facem acest lucru, avem curajul să ne donăm inima unei cauze mai mari, fără grija că vom dispărea și înțelegând că amprenta noastră se va imprima în tot ceea ce urmează să se creeze, atunci apare liniștea sufletească. Este celebra pace de 1000 de ani care există, este posibilă și este de multe vreme invocată pe această planetă.

Curajul universal

Într-un Univers care ne iubește, îndrăzneala și curajul sunt retribuite cu descoperire și noutate. Curajul universal reprezintă încrederea de a traversa viața, spațiile, timpul, sistemul solar, galaxia, poate chiar întregul Univers, cu încrederea că la baza acestor structuri, în rețeaua Planck despre care am vorbit anterior, există un cod care face ca toată viața să existe în împăcare de sine, respect și demnitate. În momentul în care cauzăm acest nivel de înțelegere în interiorul ființei noastre, ceea ce se va întâmpla este că spațiile cu care noi interferăm și pe care le atingem își vor regulariza orice interferențe, traume sau paradigme care cauzează rupere, sevraj sau separare. Nu vor dispărea civilizațiile cu un nivel mic de evoluție, ci atunci când noi trecem pe acolo, ele vor fi dezactivate și își vor reconsidera impactul pe care îl au prin lume. Asta este ce se întâmplă chiar acum în umanitate.

Sunt unii oameni care merg prin lume și prin simpla atingere a spațiului lor cu spațiul celor printre care merg cauzează ca cei atinși să își reconsidere, să își revizuiască paradigmele, credințele, însuși modul în care tratează propria viață, propria demnitate, propriile obiective, propria existență. În momentul în care cauzăm curajul universal, atunci fiecare loc prin care călătorește planeta noastră va fi un prilej de viralitate, notorietate,

un start pentru civilizațiile pe care le traversăm cu spațiul colectiv al întregii noastre planete. Lucrurile pe care noi le atingem pe acest traseu planetar prin care planeta Pământ cu cei 8 miliarde de oameni și multe specii existente care trăiesc în consens vor cauza o dâră de lumină pe oriunde vom merge și universul va ști că suntem o specie conștientă, o specie curajoasă și în aliniament cu conștiința universală. Și acesta este curajul universal, este îndrăzneala de a ști că ești primit bine oriunde mergi.

Volumele Seriei Spiritonomics

Banda Muncii

1. **Curajul. Cu inima într-o nouă lume**
2. Determinarea. Călători în mare intenție
3. Perseverența. Suntem iubiți de propriul drum
4. Inițiativa. Vreau dincolo de mine
5. Responsabilitatea în spațiul personal. Sunt răspuns la propria întrebare
6. Conștientizarea spațiului personal. Trăiește viața în termenii tăi.
7. Adaptabilitatea. Ridică-te la înălțimea visurilor tale
8. Curiozitatea. Oare cine pot deveni?
9. Integritate. Exerciții de cuvânt
10. Putere personală. Artă dansului cu viața
11. Neutralitatea. Artă de a trăi cu ușurință și încredere
12. Unicitatea. Identici prin diferențe totale
13. Autenticitatea. Vocea care vindecă
14. Vocația. Mă nasc mereu cu același gând, să fiu cine sunt
15. Începutul actualizării de sine. Prin lume, acces la oricine

16. Speranța. Cu zero dovezi spre necunoscut
17. Respectul de sine. Ridică-te. Realitatea te va urma
18. Discernământul. Tot ce aleg e drumul meu
19. Cunoașterea de sine. Acasă, în mine
20. Valoarea de sine

Descoperă platforma Spiritonomics

Tocmai ai descoperit unul dintre cele 200 de volume din seria Spiritonomics. Felicitări pentru curiozitate și deschidere! Acum că ești gata de mai mult, te invităm să explorezi și platforma Spiritonomics, o platformă ce completează și desăvârșește transformarea ta spirituală.

Fiecare volum din seria Spiritonomics este completat de un program video preînregistrat cu autorul cărții unde vei integra la un nivel mai profund lucrurile pe care le-ai descoperit aici, în format scris.

Totodată, fiecare dintre cele 200 de energii (câte o energie pentru fiecare volum) are asociat un workshop pe care îl poți accesa tot din platforma Spiritonomics. Workshopul are un format sincron și online, unde în decurs de 5 sesiuni a câte 2 ore vei avea acces la contextul perfect pentru a exersa noile deprinderi, a-ți clarifica eventualele întrebări, toate într-un grup de oameni cu aceleași intenții și planuri ca tine.

Cursul video preînregistrat, workshopul online și multe alte surprize te așteaptă să le descoperi pe platforma Spiritonomics, conceptul integrat și desăvârșit al educației tale spirituale, cu impact în toate ariile vieții tale. Spiritonomics este rețeta ta pentru a acționa spre viața care te împlinește, printr-o aliniere

autentică între ce simți, ce știi și ce alegi să devii. Aici găsești cunoașterea de sine într-un format accesibil, coerent, clar. Un limbaj care îți vorbește pe limba inimii și o structură care te sprijină să devii propriul tău spațiu de descoperire, transformare și creație. Este drumul în 200 de pași spre tine, ca un întreg.

Descoperă întregul univers Spiritonomics pe
spiritonomics.ro

Spiritonomics, un proiect Createrra

Createrra este un spațiu de creație conștientă, dedicat oamenilor care își doresc să construiască cu sens, cu adevăr și cu prezență. Este un sol stabil și cald în care ideile curate, căutările autentice și vocile interioare sunt întâmpinate cu blândețe, susținere și claritate.

Aici, educația înseamnă reamintire de sine. Este o revenire la autenticitate prin cuvânt, prin faptă, prin ascultare și prin structură. Spiritualitatea devine practică, vie și coerentă, un mod natural de a fi în lume, în care simțirea se împletește cu discernământul, iar adevărul interior se transformă în acțiune aliniată.

Createrra oferă formă viselor care cer întrupare. Fiecare proiect se naște din responsabilitate și viziune, este construit cu integritate, exprimat prin autenticitate și susținut de coerența dintre ceea ce se simte, ceea ce se spune și ceea ce se face.

Din această aliniere s-a născut Spiritonomics, alături de programe transformaționale, retreaturi, programe de business, programe pentru cupluri și programe individuale care oferă nu doar inspirație, ci și direcție clară, cadru aplicabil și trăiri transformatoare. Createrra susține educația conștiinței ca proces firesc, accesibil și profund uman.

Este un spațiu dedicat celor care aleg să trăiască în unitate, între inimă și minte, între interior și exterior, între cine sunt și ceea ce creează în lume. Createrra este o casă pentru cei care construiesc realități aliniate cu sufletul lor, în responsabilitate, autenticitate, integritate, coerență și unitate.

Descoperă programele Createrra pe
createrra.ro